

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BEAUTIFUL NIGHTMARE

usa today bestselling author

GIANA DARLING

GÜZEL KABUS

OceanofPDF.com

GIANA DARLING

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Çalma Listesi

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10 Bölüm

11 Bölüm 12

Bölüm 13 Bölüm

14 Bölüm 15

Bölüm 16 Bölüm

17 Bölüm 18

Bölüm 19 Bölüm

20 Bölüm 21

Bölüm 22 Bölüm

23

Gece Yarısı Hanedanı

Hakkında Yazar Hakkında

Giana Darling Yazarının Diğer Kitapları

OceanofPDF.com

Skye'a.
Beni Midnight Dynasty ailesine dahil ettiğın için.

OceanofPDF.com

*"Bütün insanlar rüya görür: ama eşit olarak değil.
Geceleri zihinlerinin tozlu dehlizlerinde rüya görenler, gündüz
uyandıklarında bunun boş olduğunu görürler; ama gündüz rüya görenler
tehlikeli adamlardır, çünkü rüyalarını açık gözlerle gerçekleştirebilirler,
bunu mümkün kılabilirler."*

-T.E. Lawrence

OceanofPDF.com

OYUN LİSTESİ

"Blood//Water"--grandson
"Scars"--My Brothers And I
"Once Upon A Dream"--Lana Del Ray
"Wildest Dreams"--Taylor Swift
"Mad at You"--Noah Cyrus, Gallant
"Make Me (Cry)"--Noah Cyrus, Labrinth
"Sucker For Pain"--Lil Wayne, Wiz Kahlifa, Imagine Dragons, X
Ambassadors
"Makyajlı Seks"--SoMo
"Watch Me Burn"--Michele Morrone
"Game of Survival"--Ruelle
"DNA"--Lisa Marie Johnson
"İçerideki Aslanlar"-- Kurtlar Vadisi "Pis
Zengin"--Evalyn
"Güven Sorunları"--Olivia O'Brien
"Senden Nefret Ediyorum Seni
Seviyorum"--Olivia O'Brien
"I Have Questions"--Camila Cabello
"sex money feelings die"--Lykke Li
"Open Up"--Gallant
"Aslan"--Saint Mesa
"Pretty When You Cry"--Lana Del Ray
"Acquainted"--The Weeknd
"Young And Beautiful"--Lana Del Ray
"Lover"--G Flip

"Üzgünüm"-Halsey
"Knees"--Bebe Rexha
"Out of Love"--Alessia Cara
"Mean It"--Lauv, LANY "Baby"--
Bishop Briggs

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

RÜYALAR KOMİK ŞEYLERDİR.

Yıllarca babamı yok etmeyi hayal ettim.

Saatlerce planlar yaptım, uyanık olduğum ve uyuduğum pek çok saatte onun ölümünü planladım.

O kadar yoğun özlem duyduğum bir şeydi ki, arzu beni bilinçaltımın karanlıklarına kadar takip etti. Onunla yattım ve onunla uyandım, dilimin arkasında bir tat, göz kapaklarımın içine yakılmış bir mesaj.

Bu rüya beni tüketti ve hayatım haline geldi. Ama rüyalarla ilgili komik olan şey de bu.

Gerçekte her zaman iyi tercüme edilemezler.

Silah elimde sekip babamın göğsüne bir mermi fırlattığında, tüm hayallerim bir saç teli kadar uzakta, Bryant'ın kara, paslanmış kalbine mermi kadar yakın olmalıydı.

Bunun yerine, hayatımın sadece birkaç güçlü dakika içinde dönüştüğü kâbusu görmezden gelemiyordum.

Bianca gitmişti. Uzun zamandır başarıyla sakladığım gerçek, acımasız eller tarafından benden koparılmıştı.

Geri gelmeyeceğini bildiğim bir şekilde gitmişti. İsteyerek değil.

Göğsümde bir şeyler öyle sıkışmıştı ki nefes alamıyordum.

Gerçi babamın tetiği benden bir saniye sonra çekmiş olmasının da bununla bir ilgisi olabilirdi.

Acı omzumun üst kısmını yırtarken sendeleyerek geri çekildim, mermi trapezius kasımda bir yol açmıştı. Acıya rağmen

Acaba babalık sorumluluğuyla hedefini bilerek mi ıskalamıştı, yoksa önce ben mi onu vurarak hedefinden şaşırtmışım?

"Beni vurdun amına koyayım," diye homurdandı Bryant, bir elini sızan yaraya bastırırken, nefesi ıslak bir törpü gibiydi.

Burnumdan yavaşça nefes alırken ona göz kırptım ve kendimi yaramın acısını kontrol etmeye zorladım.

"Hayatta kalacaksın," dedim umursamıyormuşum gibi kayıtsızca.

Yine de içimde bir fırtına koptu. Onun yerde ölmesini istiyordum. Bir daha *asla* Belcantes'lerin, Beyefendilerin, kardeşlerimin peşine düşmeyeceğini bilmenin güvenliğini istiyordum. Altı metre toprak ve kilitli bir tabut, Bryant Morelli'yi kendisine haksızlık ettiğini düşündüğü kişilerden intikam almaktan alıkoyabilirdi.

Ve bu artık reddedilemezdi.

Artık sadece kara koyun değildim, hayal kırıklığı yaratan evlat sadece onun en karanlık işleri için bir araç olarak kullanılacak kadar iyiydi.

Hayır. Artık düşman bendim.

Hepsi melek gözlü bir kız yüzünden.

Acının içinden bana bakarak alay etti, yüz ifadesi mutlak bir nefretle kıvrılmıştı.

"Hayal edebileceğimden daha büyük bir hayal kırıklığısın, Tiernan. Ve inan bana, çitanın daha da düşürülebileceğini bilmiyordum." Öne doğru bir adım atarken tısladı, parmaklarının arasından sızan kan, gömleğinin beyazını dökülmüş şarap gibi lekeliyordu. "Morelli ismine layık olabileceğini düşünmekle aptallık etmişim."

Göğsümde bir şey gıcırdadı ve inledi, çökmek üzere olan bir yapının sesleri.

Tek istediğim kabul görmek ve birlik olmaktı.

Tek istediğim yalnızlık ve kaosun bir aracı olmaktı.

Kendime bunun farklı olduğunu, bunun benim seçimim olduğunu söyledim.

Ama omzuma sapladığı kurşundan kan sızarken, onun kabulünden daha fazlasını kaybettiğimi hissettim. İstediyim her şeyi ve ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şeyi kaybediyordum.

"Sana ihtiyacım yok," dedim ona, sesim bir şekilde tereddütsüzdü, içimde hissettiğim kadar soğuktu. "Hiç ihtiyacım olmadı. Senin fikirlerinin benim için önemli olduğunu düşünmek benim hatamdı."

Bryant silahını kılıfına sokup telefonunu çıkarırken, "Benim görüşümün bu ülkedeki en önemli adamlar için önemli olmasının bir nedeni var," diye hırladı,

Aradığında parmakları hafifçe titriyordu. "Seninkinin kimse için önemi yok. Ne annen, ne kardeşlerin, ne de şimdi Lane Constantine'in zavallı piç çocuğu için bile."

"Gerçekten neyin önemli olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedim öfke, dehşete düşmüş hissizliğimin altında bir şerit gibi kendini işlerken.

Öyle ani bir hareketle ilerledim ki, telefonunu kulağına götüremeden eliyle karıştırdı. Yüzümü ele geçiren sırtış manikti, o kadar genişti ki neredeyse acı veriyordu. Bryant'ı omzundan sıkıca kavradım, kendi omzumdaki acıyı görmezden geldim ve iki parmağımı derisinden açtığım yaraya soktum. Boğazının arkasından korkunç, acı dolu bir ses çıkardı ve beni itmek için kaldıraç bulmaya çalıştı. Yaklaştım, daha sert bastırdım. Çürümüş kalbinin her atışında kanı parmaklarımın üzerine akıyordu.

"Umarım canın yanıyordur," diye fısıldadım yüzüne bakarken, cildinde terin fişkırmasını, kaşlarının kullanılmış bir peçete gibi buruşmasını ve nemlenmesini izledim. "Umarım lanet olası kalbini delmişimdir çünkü bana karşı bir şeyler hissetmeni sağlamaya ancak bu kadar yaklaşabilirim. Beni bir araç gibi kullandın. Beni kaba kuvvet ve olumsuz pekiştirmenin berbat bir sevgi olduğuna inandırdın."

"Tek işe yaradığın bu," diye homurdandı, kaçmak için döndü ama sadece acısını artırdı. "Adam öldürmek ve gerçek mavi kanlılar için kirli işler yapmak."

"Beni sevseydin bunu ve daha fazlasını yapardım," dedim, ağzımdan dökülürken kelimelerin gerçekliğini fark ettim.

Acı ve kan kaybından, babamı ve Bianca'yı tek bir hamlede kaybetmenin acısından başım dönüyordu. Kendi kalp acımın düzenleyicisi olduğumu fark etmek beni neredeyse öldürüyordu.

Neden her şey şimdi bu kadar açık görünüyordu -Bianca, Brandon, gerçek arzularım ve ihtiyaçlarım- oysa onları kavramak için çok geçti?

Acı bir kahkaha öksürük gibi kaçtı içimden. "Artık benden bu kadar. Artık kullanabileceğin, tanıyabileceğin ya da bakabileceğin biri değilim. Değişiklik olsun diye kendi şişman, zayıf ellerini kirletmen gerekecek."

"Hâlâ öğrenemedin. Yetkili olan *benim*, sen değilsin."

"Asla öğrenemeyeceksin," diye tısladım parmaklarım göğüs kafesinin kemiklerine çarpıp daha derine kayarken. "Böylece yalnız öleceksin ve kendi etin ve kanın tarafından nefret edileceksin. Ama ben öğrenebilirim ve öğreneceğim."

"Seni yok edeceğim," dedi Bryant ve göğsünden vurulsa bile zayıf dizlerinin üzerinde yalpalayarak mağrur ve tehditkâr olmayı başardı. "Seni yok edeceğim."

onları yok etmek. O kaltak Bianca ve küçük kardeşi. Seninle ilişki kurmaları için *para* bile *ödeyebileceğin* tek insanlar olan o iğrenç grup. Hepsinin işini bitireceğim."

"Ellerinde çok fazla kan var," diye kibarca takıldım ama ben bir yırtıcıydım ve yavrularım hedef alınmıştı. Adrenalin içime doldu ve elim kendiliğinden Bryant'ın boğazını buldu, o kadar sıkı sıktım ki yüzü hoş bir şekilde morardı.

"Bir adamın sonunu getirmenin ölümden daha fazla yolu vardır," diye homurdandı. Vardı.

Hepsini biliyordum çünkü Bryant bana çok iyi öğretmişti.

Korku omurgamdan aşağı süzüldü ama kendimi çelikleştirdim ve odaklandım.

Bryant'ın ıslak, tıkrıtlı nefesini korkmuş yanağımda hissedebileceğim kadar yakınıma eğilerek, görebildiği tek şeyin gözlerim olduğundan emin oldum. Oradaki vahşeti, yarattığı katilin saf, soğuk niyetini okumasını istedim.

"Belcantes'in kılına dokunursan, işini bitirir ve seni kafandan vururum, beni anlıyor musun?" Yavaşça ve net bir şekilde söyledim. "Unutuyorsun sevgili *baba*, bütün iskeletlerinin nerede gömülü olduğunu biliyorum. Onları oraya ben koydum."

"Karşılıklı garantili imha," diye fısıldadı, kanlı eli benimkini kalın boynundan çıkarmak için çabalıyordu.

"Öyle olsun o zaman," diye hırladım. "Benim için gelersen, bu benim sonum anlamına gelse bile seni bitiririm. Benden her şeyimi aldın Bryant. Kaybedecek bir şeyim kalmadı ve bu *çok* tehlikeli bir şey."

Bryant bütün gece boyunca ilk kez bir an için kararsız göründü, sözlerimdeki gerçeği hesaplamaya çalışırken gözleri omzumun üzerinden sola kaydı. Kabul etmese bile, hayatındaki tüm insanlar arasında onu yok edebilecek en yetenekli kişinin ben olduğumu biliyordu.

Canavar yaratan insanların sorunu buydu, yaratıcılarına düşman olmaları an meselesiydi.

Onu bir ayna görüntüsü gibi karşımda görmek, beni onun umursamazlığından daha derinden ürperten, aramızdaki şiddetten daha fazla dehşete düşüren bir şeydi. Birdenbire aynadan geleceğime baktığımdan emin oldum; kara kalpli ve sadece bencil niyetleri olan, açgözlülük, güç ve intikam duygusuyla yozlaşmış kötü bir adam.

O zamanlar bir Bryant'a bakmak ne kadar boş görünüyordu, sevgi yerine korkudan ona saygı duyan büyük bir aileye sahip yaşlı bir adam. Bırakın sevgilerini ve güvenlerini, ona isteyerek beş *kuruş* bile vermeyen bir aile.

Bu bana Bianca'nın şiddet yerine zarafeti seçmekle ilgili sözünü hatırlattı.

Bununla, Bryant'la ve onunla ilgili her şeyle işim bittiğinde onu fırlatıp attım. Eamon McTiernan'ın eski ipek mendilini cebimden çıkarıp ellerimi temizlerken, onun tökezleyerek ayağa kalkışını ve ardından yere sertçe düşüşünü, nefesinin ciğerlerinden ıslak bir şekilde çıkışını izledim.

Sağımda, hâlâ yerde yüzüstü yatan Carter kıpırdanmaya başladı.

Bir an için ona, az önce benden intikam almaya çalışan, haksızlık ettiğim kardeşime baktım ve çok ama çok uzun zamandır verdiğim ilk lütufkar kararı verdim.

Neyse ki göğsümün üst kısmındaki kurşun yarası yapaydı, çünkü Carter'ı itfaiyeci omzumda taşımak için eğildiğimde, çok ağırdı.

"Sakin buna cüret etme," diye buyurdu Bryant, sanki kendi kanından oluşan bir havuzun üzerinde yere değil de bir tahtın üzerine uzanmış gibi.

"İyi bir cesarete asla karşı koyamam," dedim ona acıyla gerilmiş bir sırtıyla.

İçimdeki her şeyi kullanarak doğruldum ve arkamdan hırlarken tanıdığım tek babadan dikkatlice uzaklaştım. Bir zamanlar Carter'ı kaçırdığım için beni vurmaktan ya da sonsuza dek kaybetmekten daha çok üzüldüğünü bilmek canımı yakabilirdi ama şimdi bunun getirdiği tek üzüntü gerçektir.

O kadar uzun süre şiddetle karşılık vermişim ki sevgi dilini unutmuşum. Bianca'yı ve muhtemelen Brandon'ı kaybettikten sonra belki de bunu yeniden öğrenmek için çok yaşlı olmadığımı fark ettim. Belki de içimde denemek istemeyecek kadar ölü değildim.

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

LION COURT'UN BÜYÜK VE AĞIR KAPILARINI AÇMAK ÇOK ZOR OLDU.

Carter yolculuk sırasında uyanmıştı. Kendinden geçtiği sırada olanlarla ilgili üstünkörü bir açıklamayı kabul etmişti. Pek şaşırmış görünmüyordu, bu da Morelli'nin ahlakı için çok şey ifade ediyordu. Sonra Londra'daki gizemli işverenlerinden bir telefon almaya gitti. Bilimsel bir araştırmacının telefonunda neden üst düzey şifrelemeye ihtiyaç duyduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu... ve bilmek de istemiyordum. Morelli ailesinin Carter'ın aşırı zeki sorunları olmadan da uğraşacak yeterince sorunu vardı.

Meşguldü, ki bu benim için sorun değildi. Sorulara cevap verecek ya da onu cevap vermeye zorlayacak şekilde soracak havada değildim.

Bir içkiye ihtiyacım vardı ama içmeyecektim. Grace'i zehirli bir içki ve uyuşturucu kokteyli yüzünden kaybettiğimden beri her ikisinden de uzak duruyordum. Ama lanet olsun, omzumdaki ısrarcı, zonklayıcı ağrı için onları kullanabilirdim. Bunun yerine, kardeşimi yağmurun altında ıslak merdivenlerden çıkarıp, anneannem ve dedemlere ait olduğundan beri görmediği mabedime götürdüm. Tüm kardeşlerim arasında, mal varlıklarını bana bırakmışlardı. Bu bazı insanları şaşırtmıştı ama Zelda ve Eamon McTiernan her zaman kırık dökük eserlerin ve yasaklı sanat eserlerinin koleksiyoncusu olmuşlardı. Kullanılmayan eşyaları ve diğer insanların genellikle gözden kaçırdığı istenmeyen şeyler.

Bende bir şey görmüşlerdi. Ne olduğunu bilmiyordum ama küçük bir parçam Bianca'nın da görüp görmediğini merak ediyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldığı anda Walcott mutfığa giden koridorun ağzında belirdi. Bana şöyle bir baktı, topuklarının üzerinde döndü ve Henrik'e seslenerek koridorda gözden kayboldu.

Carter bir bayılma koltuğuna gitti ve içine düştü.

Ezra merdivenlerin başında belirdiğinde onu görmezden geldim. Beyaz gömleğime bulaşan kanı fark etti ve hemen bir silah çıkardı.

"Tanrım," diye mırıldandı Carter.

Ezra'nın karanlık bakışları benimkilere yöneldiğinde, kanlı ellerimi yorgun bir şekilde kaldırdım ve imzaladım.

İşler planlandığı gibi gitmedi.

Kaşları altında çizgiler oluşturdu. Silahını dikkatlice kılıfına soktu ve "Yok artık" diye imzaladı.

"Bianca nerede?" Henrik, elinde bir ilk yardım çantasıyla Walcott'un arkasından fuayeye girerken sordu.

Önce onu sorması beni rahatsız etmeliydi. O *benim* çalışanımdı. Arkadaşımdı. Benim... ailem. Ve belki de dört saat önce kızdırabilirdi. Şimdi ise sadece perili bir evdeki bir bağırış gibi boş göğsümde donuk bir yankı yaratıyor.

Ben daha cevap veremedim Walcott bir sandalyeyi sürükleyerek yanıma getirdi ve beni hiç de nazik olmayan bir şekilde üzerine itti. "Bana aptal planını gerçekleştirmediğini söyle."

Henrik yarama bakmak için eğilirken, "İyi bir plandı," diye karşı çıktım. Carter kendini antika bir bayılma koltuğuna atmış, sıkılmış görünüyordu. "Bryant her şeyi mahvedene kadar."

Walcott, "Sana bunu yapmanın bir yolunu buluyor," diye onayladı ama benekli yüzü endişeyle buruşmuştu. "Ne oldu, T?"

Öyle derin bir iç çektim ki, yaram fena halde acıdı. "Her şeyi berbat ettim."

Henrik sıırıslık olmuşt ceketimi ve düğmelerimi bedenimden ayırmaya başlarken Walcott, "Kabullenmek savaşın yarısıdır," diye takıldı.

"Bu sefer değil." Başımı lanet olası rahatsız Queen Anne koltuğunun antika başlığına yasladım ve gözlerimi kapattım. "Bianca gitti."

"Nereye?" Henrik sordu.

"I..." Göz kapaklarımı ne kadar sıkarsam sıkayım, Bianca'nın şok olmuş, kırılmış yüz ifadesi zihnime kazındı. "Bilmiyorum." Adını imzaladım. "Ezra?"

Gözlerimi açmadan, ağır yürüyüşünden Ezra'nın Bianca'nın tam olarak nereye kaçtığını bulmak için odadan çıktığını anlayabiliyordum. Henrik teknik büyüyüdü ama Ezra onu bulacaktı.

Yapmak zorundaydı.

"Ne yaptın sen?" Walcott daha önce bana karşı hiç kullanmadığı bir ses tonuyla sordu.

Beni hayal kırıklığına uğrattı.

Canım yanıyordu ama o da bu lanet kulübe katılabilirdi. Kimse bu gecenin kâbusu yüzünden benim kadar iç organlarını çıkaramazdı.

"O lanetli resme gittim ve onu kestim," diye açıkladım, anahtarı pantolonumun cebinden çıkarırken yüzümü buruşturarak.

Henrik, "Kımıldama," diye mırıldandı ve yaranın ne kadar kötü olduğunu anlamak için çıplak gövdemden aşağı su döktü.

"Bu anahtarın açtığı şeyi bulursak Lane'in gizli iradesini de buluruz." Bu sözler zafer dolu olmalıydı. Uzun zamandır tam olarak bunun için çalışıyordum... Bianca'nın Morelli olduğumu öğrenmesi bile, sırf Lane Constantine'in çocuğu olduğu için ondan nefret ettiğim o ilk günlerde kulağa acınacak kadar hoş gelmişti. Yüzündeki o kalp kırıklığı ifadesi beni çok mutlu ederdi. Onu, sığ ve duygusuz insanların plastik heykelcikleriyle dolu o kalabalık balo salonuna Lane'in piçi olarak tanıtır, onun ve Caroline'ın aşağılanması hasta bir piç gibi izlerdim.

Ve buna bayılırdım.

Belki de senin için çok geç, diye fısıldadı kafamın arkasında Bryant'ın sesine benzeyen bir ses, sen bir canavarısın. Ve canavarların kalbi olmaz.

Ama ben bir erkek, bir çocuk olarak doğmuştum. Bryant'ın dikkatini çekemeyecek kadar küçük olduğum ve Leo'nun diğer kardeşlerimize yaptığı gibi beni koruduğu on ikinci yaş günümünden önceki çocukluğumun mutlu günlerini hâlâ belli belirsiz hatırlıyordum. Erkek ve kız kardeşlerimin beni sevdiği ve annemin henüz içmeye başlamadığı zamanlar. Bianca ve Brando onları ortaya çıkarmak için gelene kadar ruhumun nadasa bırakılmış toprağında yarı unutulmuş emanetler gibi yatıyorlardı.

Ve şimdi bir zamanlar sevgi ve bağlılığa sahip olduğumu bildiğim için, bu şeylere tekrar sahip olabileceğime dair inatçı bir umut beslemekten kendimi alamıyordum.

Henrik bir çift tıbbi penseyle kurşunu kasımdan çıkarırken omzuma keskin bir acı saplandı. Ona sitemle baktığımda, sanki acıyı hak etmişim gibi sadece bir kaşını kaldırdı.

Buna itiraz edemem.

"Bianca benim bir Morelli olduğumu öğrendi," dedim neredeyse kendi kendime, lekeli elimdeki zararsız anahtara bakarak.

"Bryant'ın ortaya çıktığını söylediğinde anlamıştım. Ona gerçeği söylemekten zevk aldığından hiç şüphem yok," diye acı acı mırıldandı Walcott.

"Aptal küçük şey ilk başta beni ondan korumaya çalıştı." Acı kahkahamın tadı dilimde buruklaştı. "Düşünebiliyor musunuz? Bryant Morelli'ye karşı kuş tüyü elbiseli bir kız."

"Evet, bunu yaptığını görebiliyorum," diye mırıldandı Henrik usulca, mermiyi etimden çekip metal bir tabağın içine bırakırken. Bu bizden birinden mermi aldığı ne ilk ne de son seferdi. "Bu kızda bir aslanın kalbi var."

"Doğru," diye mırıldandı Carter.

Henrik beni fuayede dikmeye başlarken irkilmemeye çalışarak ona soğuk bir bakış attım. "Geri bildiriminiz için teşekkürler."

Bana bakarak içini çekti, şakağı ve çenesi morarmaya başlamıştı bile. "Buraya babamla kavga etmek için gelmedim. Sana yardım etmek için geldim. Bilirsin, kardeşin olarak. Yoksa hâlâ kardeşin yokmuş gibi mi davranıyorsun?"

Sikeyim.

Tamam, bu hedefi vurdu.

Ama bu iğneleme karşısında gözümü bile kırpmadım. "Üvey kardeş," diye izin verdim, çünkü bunu ilk itiraf eden kişi olmak beni koruyordu. "Ve kemerle olanlar için beni hiç affetmiş değilsin."

"Kime göre?" diye tersledi. "Benimle yıllardır konuşmuyorsun."

Kaşlarımı kaldırdım. "Suratıma silah dayadığın geceye göre." "Sen her zaman çok dramatiktin," diye karşı çıktı, sanki iki çocukmuşuz gibi Annemin bahçesinde yine birbirimizi aşağılıyorduk. "Bu gece neden orada olduğum hakkında hiçbir fikrin yok."

"Oldukça açık görünüyordu," dedim sertçe, sonra Henrik son dikişi gererken tısladım.

Carter yarama baktı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bir tahmin."

Yüzünü buruşturdu, garip bir tepkiydi. "Silah sesleri şeytanın ta kendisidir."

Omuz silkmeye çalıştım ama bu hareket çok acı vericiydi, bu yüzden sadece bir elimi kaldırdım ve kucağıma düşmesine izin verdim. "Peki sen bunu nereden biliyorsun? Hayır, cevap verme zahmetine girme. Boğazına kadar sırlara battığını zaten biliyorum."

Carter gözlerini kırptırdı, sonra derin bir nefes verdi ve Tanrı'dan sabır diliyormuş gibi tavana baktı. "Ve insanlar neden hepinizi İngiltere için terk ettiğimi merak ediyor."

"Hiç merak etmedim," dedim, çünkü Oxford'a kabul edilip göletin öbür tarafına taşındığında hissettiğim o derin rahatlama duygusunu hâlâ hatırlayabiliyordum.

Carter Morelli'lerin en zeki ve en nazik olanıydı. Ona yaptıklarına rağmen, namuslu bir vatandaşa dönüşmüştü, tüm Morellilerin gurur duyabileceği bir adamdı çünkü o hepimizden çok daha iyiydi.

"Bu senin sorunun Tiernan." Elleri arkasında kilitli olduğu halde olabildiğince öne eğildi, yüzü benimkine o kadar benziyordu ki açık ve dürüsttü. "Yıllardır babamın silahı oldun -büyük, kötü, korkutucu Morelli- ama her zaman kolayca hizaya geliyorsun."

"Bunu istediğimi mi sanıyorsun?" Alay ettim, kızgınlığım karnımda çalkalanıyordu.

Hayatı boyunca tüm aile tarafından şımartılmıştı. Yıllar önce ona atmak zorunda kaldığım dayak dışında, bu yumuşak elli adam yirmi sekiz yıl boyunca ne gibi sıkıntılar yaşamıştı? O altın çocuktı, büyük işler başaracaktı. En azından ben Carter hakkında hep böyle düşünmüştüm. Her zaman Bishop's Landing'den kurtulduğu için şanslı olduğunu düşünmüştüm ama artık o kadar emin değildim. Ağzının etrafına gerginlik çizgileri kazınmış, koyu renk gözlerinin yanında yorgun çizgiler belirmiş bir halde geri dönmüştü. Gizemli telefonları kabul ediyordu ve Bryant Morelli gibi tehlikeli bir adamla takılmaktan çekinmiyordu. Küçük kardeşimin son on yılda neler yaptığını gerçekten kim bilebilirdi ki? Yaşadığım travmaların çoğu cildimdeki çirkin yara izleriyle temsil ediliyordu, ama kaç tanesinin asla yüzeye çıkmayacağını biliyordum ve Carter'ın tanıdığım çocukluğundan beri bunlardan payına düşeni aldığından şüphem yoktu.

"Hayır ama babamın altından kalkmak için çok mücadele ettiğini sanmıyorum," dedi, çenesinin açısı çocukluğundan çok tanıdıktı, istediğini elde edene kadar topuklarını kazardı.

İçimde bir şey bu anıyı hatırlayınca acıdı ve güneş ışığını arayan bir çiçek gibi ona doğru uzandı.

"Hiçbir şey bilmiyorsun."

Carter işlerini bitirip yanımda duran Walcott ve Henrik'e baktı, o gece olanlarla ilgili soruları ve şüpheleri olsa da sessiz desteklerini sunuyorlardı.

Bu adamlar benim ailemdi. Her gün yaşadıkları zorlukların üstesinden gelen bu adamlar bana da aynısını yapmam için ilham verebilirdi.

"Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum." Carter uzun bacaklarını bayılma koltuğunda yeniden düzenledi. Pek rahat görünmüyordu. "Bianca ve Brandon Belcante'yi Constantine'leri utandırmak ve babamı etkilemek için kullandın."

Bunu çoğunlukla *onu* etkilemek için yaptığımı söylememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Carter ve diğer kardeşlerimi Bryant'ın manipölasyonları yüzünden kaybetmişim. Uzun zamandır hiçbir şey onların sevgisi ve kabulü kadar önemli olmamıştı.

Şimdi, önemsiz insanların fikirlerine bu kadar önem verdiğim için kendimi gülünç hissediyordum. Aynı kanı paylaşmak bize aynı saç rengini vermiş olabilirdi ama aynı kalpleri vermiyordu.

"Şimdi de babam yüzünden onları kaybettin," diye devam etti Carter, kara gözlerinde sinsi bir bakış vardı. "Onun yüzünden yeterince kaybetmedin mi?"

"Beni göğsümden vuran adam için çalışmaya geri döneceğimi mi sanıyorsun?" Sert bir şekilde sordum.

Omuz silkti. "Yüzünü kemerle yaran adam için çalışmaya gittin."

"O zamanlar *çocuktum*," diye tersledim, sözlerinin ne kadar keskin olduğunu gösterdiğim için kendime hemen kızdım.

"Kesinlikle," dedi muzaffer bir edayla. "Sen lanet olası bir *çocuktun*, Tiernan. Ben de öyleydim. Evet, senden nefret ederdim. Sen benim en iyi arkadaşımydın ve sonra beni kemerle dövdün. Bryant'ın sana bunu yaptırmış olması, aynı anda hem seni yaralayıp hem de ömür boyu damgalamış olması benim için önemli değildi. Ben daha *çocuktum*." Tekrar omuz silkti ama yüz ifadesi bir cenazeye gidenler kadar kasvetliydi. "Senin de acı çektiğini görecektim kadar kafamı kışkımdan çıkaramadım. Bu daha sonra oldu."

Ona baktım ve kan kaybından dolayı biraz sersemleyip sersemlemediğimi ya da onu gerçekten doğru duyup duymadığımı merak ettim.

"Aramızın açılmasına babam sebep oldu, Tiernan. Bunu bilerek yaptı. Yakın olmamıza dayanamadı ve bizi nasıl ayıracağını biliyordu. İkimiz için de planları vardı ve kardeşliğin bunun önüne geçmesini istemiyordu," dedi Carter, her kelimesi güçlü, mükemmel bir şekilde telaffuz ediliyordu ve yurtdışından aldığı bir İngiliz keskinliği vardı. "Bunun devam etmesine izin vermeye niyetim yok. Harekete geçirdiğin şeyi duydum. Onun ne yapmayı planladığını duydum. Ve bu kadarının yeterli olduğuna karar verdim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Eğer buraya bana yardım etmeye geldiysen, neden onun yanında durup bana silah doğrulttuğunu açıklayabilir misin?"

bir saat önce yüzleştin mi?"

Carter Henrik ve Walcott'a baktı, dudakları sımsıkı kenetlenmişti. "Bu Morelli'nin işi."

Ne Henrik ne de Walcott bir santim bile kıpırdamadı.

"Ben bir Morelli değilim," dedim hayatım boyunca ilk kez. Kelimeleri dile getirmenin onlara fazladan bir gerçeklik, geri döndürülemez bir güç katacağından çok endişelenmişim. Bunun yerine, yıllardır içimde sakladığım zehri serbest bırakmam için bir fırsat oldular.

Ben bir Morelli değildim.

Ben bir McTiernan'dım. Beyefendilerin başı. Bianca ve Brandon Belcante'nin vasisi.

"Ben bir Morelli değilim," dedim yine karanlık bir zevkle. "Ve bu adamlar benim için senin ve benim birbirimize olduğumuzdan daha iyi kardeşler. Bu yüzden kalacaklar."

Uzun bir süre beni düşündü. "Düşündüğümünden daha farklısın."

"Beni tanımıyorsun, o yüzden bu şaşırtıcı değil. Ve eğer bu ayrıcalığı istiyorsan Carter, bana gerçeği söyle. Bryant'la gerçekten ne yapıyordun?"

Yüz hatlarında bir çatlak oluştu, yanağını kesen ve onu aniden genç ve kalbi kırık gösteren yüz buruşturmaya benzer bir şey. Yere baktı, saçları yüzüne dökülürken sonunda mırıldandı: "Çok uzun süre uzak kaldım. Uzun yıllar boyunca aramızdaki şeylerin iltihaplanmasına izin verdim. Ailemi geri istiyorum. *Kardeşimi* geri istiyorum. Buraya seninle işleri düzeltmeye geldim. Onun kıldıklarını onarmak için."

İçini çekti, sonra bana çok benzeyen yüzündeki Morelli gözleriyle bana baktı ve "Bryant'a eve dönmek istediğimi söylediğimde, bana ailedeki yerimi yeniden kazanmam gerektiğini söyledi" dedi. Acı bir gülümseme. "Bana sevgili oğlu Tiernan'ın arkasından iş çevirdiğini ve yeni bir sağ kola ihtiyacı olduğunu söyledi. Ben de sırf yüzleşmede yanında olabilmek için ona yardım edeceğimi düşünerek onu kandırdım."

Kendime bunun önemli olmadığını söyledim ama Bryant'ın beni umursamadan bir kenara atma becerisi, etimdeki kurşun deliğinden daha acı verici bir şekilde içimi yaktı.

"Sana ya da kıza zarar vermek gibi bir niyetim yoktu," diye devam etti Carter, bir kez daha iyi doğmuş bir adamın mağrur oğlu gibi başını kaldırarak. "Ama tecrübeyle öğrendim ki, bir köprü kurmanın en iyi yolu

Elinle, yumruğunla değil. Bryant seni yıllardır kullanıyor. Sence bu neden?"

Bianca'yı düşünürken, "Dostlarını yakınında, düşmanlarını daha yakınında tut," diye mırıldandım.

Tanrım, ondan nefret etmiştim. Daha onu görmeden, o ve Brando nefret ettiğim her şeyin sembolü haline gelmişti. Ve sonra, Bumfuck, Teksas'taki o köhne küçük evin kapısını açtığı andan itibaren, ondan Caroline ve Bryant da dahil olmak üzere tek bir kişiye duyduğumdan daha büyük bir tutkuyla nefret etmiştim. Sağlıklı güzelliği, doğuştan gelen zarafeti ve kendinden eminliği hakarete uğramıştı. Uysal ve nefret etmesi kolay, genç, atılgan ve en azından aptal birini bekliyordum.

Ama hayır.

Kader Bianca'yı beni cezalandırmak için değil, uyandırmak için yoluma çıkarmıştı.

Be

n. Düşmanımı yakınımda tutarak...

Düşmedim.

Aşk değil.

Ama onun gibi bir şey. Yumuşak ve yabancı bir şey benim de içime oturdu.

büyük ve çok ağır. İçimi yeniden düzenleyen bir şey.

"Kesinlikle," diye onayladı Carter. "Ne düşünürsen düşün, Tiernan, Bishop's Landing'e seni incitmek için gelmedim. İkimiz için de buradayım. Birisi bana bir keresinde iyileşmenin kendi hatalarını kabul etmekle başladığını söylemişti. Seninle bir hata yaptım. Seninle konuşmak için bu kadar beklememeliydim. Senin için burada olmalıydım. Şimdi bunu yapmaya çalışıyorum."

"Birdenbire bana yardım etmeye ve kendi babana karşı gelmeye istekli olduğuna inanmam mı gerekiyor?" Rakip kardeşten yalvaran bir müttefike dönüşen bu değişime hâlâ inanamadığım için kayıtsızca sordum.

Carter bir süre bana baktı, bakışları yanağımı ikiye bölen yara izindeydi. "Dadı Haus'a şaka yapmayı ne kadar çok sevdiğimizi hatırlıyor musun? Yanlış hatırlamıyorsam, annemin oyuncak fino köpeğinin ödül mamalarını ona yedirmek senin fikrindi."

Yanımda Walcott bir kahkaha sesini öksürükle bastırdı.

Ben sadece kaşlarımı ona doğru kaldırdım.

"Sen ve Lucian güreşmeyi çok severdiniz," diye üsteledi Carter. "Leo hakemlik yapardı çünkü çok ileri gittiğinizde arınıza girmeye cesaret eden tek kişi o y d u . Daphne bizi çizmek istediğinde onun yerine oturacak kadar sabırlı olan tek kişi sendin. Sen ve ben..." karanlık odada etrafına bakınarak daldı.

İki katlı fuayenin iç kısmı, anılarını araştırırken tamamen sessiz ve hareketsizdi. "Eskiden evi kahkahalarımızla doldururduk. Hepimiz doldururduk. Ve sonra Bryant hepsini bizden aldı."

"Bazı şeyler tamir edilemeyecek kadar bozuktur."

"Ve bazı şeyler iyileşir," diye karşı çıktı, çenesini yaramı gösterecek şekilde bana doğru salladı. "Eskisi gibi olmayabilir ama belki de bunun için daha güçlüdür."

"Denedim," dedim ona soğuk bir şekilde, çünkü Bryant'ın beni ayrı tutma çabasına rağmen ona ve diğerlerine ulaşmaya çalıştığım her seferinde, affetmesi için yalvardığım her seferi sayabiliyordum. "Gerçek şu ki, artık sana ihtiyacım yok."

Carter şüpheli görünüyordu ve Henrik de yalan söylediğimi düşündüğü için yanımda hafifçe kaydı.

Ama gerçek şu ki, Carter'a ihtiyacım yoktu. Düşündüğüm gibi değil.

Eğer yeniden bir tür bağ kurmak isterse, benimle orta yolda buluşmaya istekliyse bunu yapabilirdim. Ama beni önemsemeyen ya da doğru şekilde sevmeyen insanlar için çok çalışmaktan bıkmıştım.

Bryant'la işim bitti.

Konstantinlerin düşüşüyle birlikte onun onayını almak ya da kardeşlerimin sevgisini geri kazanmak için.

Beni içkisi ve hapları gibi seven annemle bile, bir çocuk olarak değil bir koltuk değneği olarak.

"O halde neye ihtiyacınız var?" Carter sordu, ses tonunda gerçek bir merak vardı. "Tiernanny," diye bağırdı küçük bir ses kıvrımlı mermerin tepesinden

Merdiven.

Brando merdivenlerden inerken bana sırtıttı, bir elinde Hulk heykelciği vardı ve Picasso da peşinden koşuyordu. Sarı bukleleri melek gibi yüzünden geriye doğru uçuşuyordu ve gülümsemesi o kadar parlaktı ki sanki güneşe bakıyormuşum gibi hızla gözlerimi kırptırmama neden oldu. Anlık bir körlükle, onun fuayeyi boydan boya geçip iyi tarafıma çarpmasına ve belime olabildiğince sıkı sarılmasına izin verdim.

O saç halesine baktım ve Bryant tarafından benden çalınan çocuğu düşündüm. On yedi yaşındaki normal kızlar modaya uygun kıyafetlere ve okul dedikodularına odaklanırken Bianca'nın bu küçük adama hayattaki diğer her şeyden önce nasıl öncelik verdiğini düşündüm.

Ve yaşının gerektirdiklerine rağmen bunu nasıl bu kadar kolay yapabildiğini anladım.

Çünkü bu çocuk ruhumun karanlık dehlizlerine ışık saçan saf bir güneş ışığıydı.

Boğazım kapandı ve nefesim ciğerlerimi terk etmeyi reddetti.

"Seni kim yaraladı?" Brando sordu, Henrik'in omzumdaki yuvarlağın üzerine yerleştirdiği bandajı fark edince yüz ifadesi düştü. Küçük eli oradaki bandın kenarına dokundu. "Bunu neden yaptılar?"

Bana soruş biçiminde canımı yakan bir şey vardı. *'Kendine nasıl zarar verdin'* değil, *'sana kim zarar verdi'*. Bu, insanların birbirini incitmesi kavramına alışkın bir çocuktü. Onda ve Bianca'da ilk hissettiğim masumiyet, dünyanın en kötüsünü görmemiş olmalarından değil, görmüş olmalarına rağmen umutsuzluk yerine umudu seçmiş *olmalarından kaynaklanıyordu*.

Dürtülerimi dizginleyemeden uzandım ve elini avucumun içine aldım. İrkilmiş görünüyordu ama bu temastan biraz da memnun olmuştu.

"Babam yaptı," dedim ona dürüstçe, bakışlarını yakalayıp benimkilere kilitleyerek. "Adı Bryant ve çok kötü bir adam. Eğer onu görürsen, diğer tarafa koşmanı ve yardım çağırmanı istiyorum, tamam mı?"

Brando kaşlarını şiddetle çattı. Picasso onun yanında kendini dışlanmış hissetti ve tuttuğumuz elleri yalamak için arka ayaklarının üzerine kalktı.

"Sen de ondan kaçmalısın," dedi bana hüzünle. "Anca'yla benim uzun süre babamız olmadı ama biz iyi olduk. Şimdi sen, Ez, Henrik ve Wally varsınız."

"Evet," dedim boğazımı tıkayan duyguların arasından. "Evet, dostum. Ben de uzak duracağım, bu iyi bir tavsiye."

"Anca bana sevmeye değer tek insanların bizi sevenler olduğunu söyledi," diye gururla tekrarlardı ve sonra fuayeye baktı. "Nerede o?"

Sorusu sessizlikte yankılandı. Ben

bir katildim.

Bir yalancı.

Baştan aşağı kötü bir adam.

Ama Brandon'a yalan söyleme düşüncesi sonndan bir önceki günah gibi geliyordu.

Kalın bir şekilde yutkundum ve çocuğu kollarının arasına almak için hemen öne çıkan Walcott'a baktım.

"Bianca partide arkadaşlarıyla çok eğleniyordu, ona kalmasını ve keyfine bakmasını söyledim. Hatta içlerinden biri Noel tatili için gitmesini istedi. Onu özleyeceğimizi ama gidip keyfine bakması gerektiğini söyledim. Sen ne dersin?"

Gözlerini kısarak bana baktı. "Ben de gidebilir miyim?"

"Hayır dostum, o sadece kız kıza bir gezide. Ama sen, ben ve Beyefendi kendi Noel tatilimizi yapacağız, kulağa nasıl geliyor?" Yedi yaşındaki bir çocukla sanki yıllardır onun vasisiymişim gibi pazarlık ettiğim için küçük bir parçam şok olmuş bir halde sordum.

Eski Tiernan, Bianca'yı eve sürükleyene kadar onu odasına kilitlerdi, böylece onunla uğraşmak zorunda kalmazdım.

Ama Brando, Grace kendi canına kıymaya sürüklendiğinde kaybettiğim doğmamış çocuğum için bir zamanlar özlem ve yas duyan o küçük parçamı uyandırmıştı. O berrak mavi gözlere baktığımda nefret etmeye değer bir şey göremiyordum.

"Bir ağaç alabilir miyiz?" Brando, Walcott'un kollarında hafifçe zıplayarak sordu. "Annem gerçek bir tane almamıza hiç izin vermedi ve ben bir tane almayı *çok* istiyorum!"

"Elbette," diye kabul ettim, isteksiz bir sırıtış ağzımı çekiştiriyordu.

Brandon antrede spekülatif bir bakış atarak, "En az üç metre boyunda olmalı," dedi. "Buraya, merdivenlerin arasına ya da oturma odasında şöminenin hemen köşesine koyabiliriz."

"Bu durumda, iki tane alsak iyi olur."

Bana bakakaldı, küçük ağzı mükemmel bir daire şeklinde açtı.

Göğsümdeki ağır ve hantal kütle yer değiştirdi, genişledi ve ciğerlerime baskı yaparak nefes almamı zorlaştırdı. Çünkü çocuk bana sanki ona bir hazine sandığı, paha biçilmez ve uzun zamandır hayalini kurduğu bir şey verecekmişim gibi bakıyordu.

"Sadece bir ağaç, evlat," diye uyardım nedense. "Önemli bir şey değil."

"Onları süslememe yardım eder misin?" diye heyecanla devam etti. "Süsler için paramız yoksa, onları yapmakta gerçekten iyiyim! Sadece biraz buzlu şeker almamız gerekiyor. Merak etmeyin, hepsini yiyeceğim ve sonra çubukları kullanabiliriz!"

Carter bile bunun üzerine kıkırdayarak öksürdü.

"Bence bundan daha iyisini yapabiliriz," dedim. "Hazır başlamışken dışarıya için de süsler ve ışıklar alırsınız. Kulağa nasıl geliyor?"

Brando bana gülümseyerek, "Çok eğlenceli," diye nefes aldı. "Sen en iyisisin."

Odağını Walcott'a çevirdi, adam Picasso'nun peşinden merdivenlerden çıkarken Noel planları hakkında gevezelik ediyordu. Göğsüm sıkışmış, dilim ağzımda onların gidişini izledim.

Ve tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Morelli Konağı'nın boş ihtişamı ya da her zaman hayalini kurduğum kardeşlerimle olan ilişkilerim karşılıksız kalmadı.

Brandon'ın Lion Court'taki odasında olmasını, kavernöz odaları heyecanlı konuşmalar ve gençlik coşkusuyla doldurmasını istiyordum. Noel'i adamlarımla, Ezra, Walcott ve Henrik'le, hatta belki Şef Patsy ve evde ve arazide çalışan diğer her kim varsa onlarla geçirmek istiyordum.

Bianca'yı bu evde bizimle birlikte istiyordum. Onun boğuk kahkahalarını, nükteli konuşmalarını, konağın kuytu köşelerinde kayıp bir hazine gibi saklanmış yeni bir sanat eseri keşfettiğinde gözlerinde beliren o hülyalı bakışı.

Aşık olabilecek kapasitede değildim. Bu o değildi. Saplantıya daha yakındı.

Bir sanat koleksiyoncusunun en değerli şaheserine duyduğu saygı gibi sahip olmak ve değer vermek için çılgınca bir arzu.

O benimdi ve ona bakmak *benim* hakkımdı.

Başka kimsenin değil.

Göğsümdeki o his bir kilidin yerine oturması gibi klik sesiyle yerleşti ve birdenbire içim inançla doldu.

O kadar hızlı ayağa kalktım ki neredeyse ayağımı kaybediyordum, kan kaybından hâlâ başım dönüyordu.

"Tiernan?" Henrik parmaklarını dirseğime dokundurarak beni sabitlemeye hazırlandı. "Bentley Bentayga'yı getir. Aston benim kanımla dolu.

Ezra Bianca'yı bulur bulmaz onu almaya gitmeye hazır olmak istiyorum."

Ezra sanki ismiyle çağrılmış gibi sol koridorun eşiğinde belirdi ve kaşlarını çatarak ilerledi.

Parmakları daha hareket etmeye başlamadan omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü.

Bu bir sorun olacak, diye imzaladı, *çünkü Bianca'yı buldum ve o Constantine Yerleşkesi'nde.*

Beyaz sıcak öfke sistemimi doldurdu ve bir an için kör oldum.

"Bu nasıl oldu lan?" Çaresiz öfkemi bastırmaya çalışarak alçak sesle homurdandım.

Tilda partideydi. Görünüşe göre Lane'in en iyi arkadaşı Beckett onu yerleşkeye götürmüştü. Caroline şimdi eve döndü.

Kendimden nefret ve acı bir pişmanlık dilime dolandı. Oturduğum narin ahşap sandalyeyi kaptığım gibi fırladım. Tatmin edici bir gürültüyle mermer zemine çarptı ve parçalara ayrıldı. Bir tanesi

bir diken gibi avucuma battı. Bu bana Bianca'yla tanıştığım ve onun elini kan kırmızısı bir gülün sapına bastırdığım ilk günü hatırlattı.

İçimde taze bir öfke kıvılcımı çaktı.

Yüzümde bir hırıltıyla Carter'a doğru yürüdüm ve gözlerinin genişlemesinden memnun oldum. O tehlikeli bir adamdı ama ben de öyleydim. Bunu unutması onun için iyi olmazdı.

"Tiernan, benim bununla *hiçbir* ilgim yok," diyordu kulaklarımdaki kan uğultusunun altında.

Tek düşünebildiğim Bianca'ydı, Caroline Constantine'in zalim ellerinde kafese kapatılmış bir güvercin kadar güzel ve saf.

O anda Carter, öfkemden kaçamayacak kadar Bryant'a benziyordu. Öne atıldım ve boğazını sıkarak yüzünün kıpkırmızı kesilmesini izledim. Aşına olduğum bir dövüş sanatı hareketiyle elinin yan tarafını boynuma bastırdı. Canım çok yanmıştı ama acıya alışkındım. Tökezleyerek geri çekildim ama onun üzerinde durmaya devam ettim.

"Benimle aranı düzeltmek mi istiyorsun, Carter?" Dudaklarımda iyi hissettiren zalim bir gülümsemeyle ona doğru eğildim. "On sekiz yıl önce sana zorla yaptırdığım bir şey için af dilemekten bıktım. Kendini *bana* kanıtlama sırası sende. Bianca'yı Constantine'lerden geri almama yardım et. Ve eğer ona zarar verecek bir şey yaparlarsa, onları sonsuza dek yok etmeme yardım edeceksin. Şartlarım bunlar."

"Sen kafayı yemişsin *kardeşim*," dedi yüzünü buruşturarak boynunu ovuşturarak. "Başından beri teklif ettiğim şey yardımdı."

"Anlaştık mı?" Kaşlarımı kaldırarak sordum ve kanayan elimi ona uzattım.

Kendi eliyle sıkıca kavramadan önce bir süre ona baktı. Onu kabaca öne doğru ittim, böylece sertçe göğsüme çarptı. Acı içimi yaktı ama "Bana kardeş olmanın kandan daha fazlası olduğunu kanıtla" dediğimde görebileceği tek şeyin - kesinlikle Morelli'ye ait olmayan - solgun bakışlarım olmasını istedim.

OceanofPDF.com

ÇOĞU INSAN TÜM HAYATINI HAYALLERİNİN GERÇEKLEŞMESİNİ DİLEYEREK GEÇİRİR.

gerçekleşir, ama hiç kimse gerçekleştiğinde ne olacağını merak etmez. Hedefimize ulaştığımızda ya da sonsuza dek mutlu olduğumuzda. Oraya ulaşmak için yaşadığınız her şeye değdi mi? Uzun sürecek mi?

Düşündüğünüz gibi miydi?

Constantine klanının kalbinde yer almanın hayalini kurmuştum ama gerçek inanılmaz derecede sarsıcıydı.

Kalbim kırılmış, kaybolmuş ve Bishop's Landing'deki mükemmel bakımlı, dönümlerce araziye kaplayan köhne malikânede yalnızdım. Tiernan *Morelli'nin* güvenimi kırmasından sonra kalbimden geriye kalanlar, küçük kardeşim Brandon'la birlikte Lion Court'ta kalmıştı.

Şimdiye kadar hayatımda bir kez bile ondan ayrı kalmamıştım.

Onsuz sekizinci günümdü.

Caroline, avukatlarının Brando'nun ve benim velayetimi kendisine devretmek için çalıştıklarını söyledi, ancak onun acımasız, saatte yüzlerce dolar kazanan avukatları bile Tiernan'la bir uzlaşma sağlayamadı.

Caroline olanlardan neredeyse rahatsız edici bir şekilde etkilenmemiş görünüyordu ama ben her geçen saat daha da üzülüyordum.

Tiernan'a hayatımdaki en değerli varlığa bakması için nasıl güvenebilirdim? Aylardır orada yaşıyor olmamıza, tüm ev halkının Brandon'ın epilepsisiyle nasıl başa çıkılacağını bilecek kadar uzun süre yaşamış olmasına rağmen, durmadan endişeleniyordum. Caroline'ın bana iğrenç bir alışkanlık olduğunu söylediği tırnaklarımı kanayana kadar koparmaya başlamıştım ama bir türlü duramıyordum.

Beni paniğe kapılmaktan alıkoyan tek şey Walcott'un telefonda Brando hakkında beni bilgilendirmesiydi. Görünüşe göre küçük kardeşime son dakika tatilinde olduğumu söyleyip yalan söylemişler, bu yüzden Tanrı'ya şükür benim için endişelenmiyordu bile. Tekrar birlikte olabilmemiz için her şeyi yoluna koyana kadar mutlu ve habersiz kalmak istiyordum.

Noel hızla yaklaşıyor olmasına ve Caroline bana çocukların çoğunun tatil için evde olacağını söylemesine rağmen Yerleşke rahatsız edici derecede boştu. Onlarla karşılaşma düşüncesi beni hem heyecanlandırıyor hem de midemi bulandırıyor.

Fantezilerimde Brandon benimle birlikteydi ve onlar için kim olduğumuzu tam olarak biliyorlardı.

Artık yalnızdım ve Caroline beni tanıştırdığı herkese 'aile dostu' olduğumu söylüyordu. Ülkenin en güzel ve zorlu ailelerinden birinin reisi tarafından kabul edilmekten onur duymalıydım ama onda bir şeyler vardı. Hiçbir şeyin nüfuz edemediği bir soğukluk. Elini sıkıp damarlarındaki kan sıcaklığını hissetmeseydim, onun güzel bir robot olduğuna inanabilirdim.

Benden de aynı davranışı beklediği açıktı.

Devasa yemek masasındaki yüksek arkalıklı ahşap sandalyeye rahatsız bir şekilde yerleştim. Caroline bana kızı Tinsley'nin eski kıyafetlerinden bazılarını vermişti ve bu kıyafetler göğüs ve kalçalarımı çok sıkıyor, tenimi keserek kendimi mahcup hissetmeme neden oluyordu. Belli ki abartılı kıvrımlarımı Lane'den değil Aida'nın kanından almıştım, çünkü duvarlardaki profesyonel aile fotoğraflarında ve magazin dergilerinde gördüğüm her Constantine söğüt gibi ve zarifti.

Caroline beyaz şarabından bir yudum alıp kadehin üzerinden bana bakarken, "Kıpırdanmayı kes, Bianca," diye hafifçe uyardı. "Senin gibi genç ve güzel bir kadına hiç yakışmıyor."

"Özür dilerim," diye mırıldandım, oyulmuş tahta omurgama batarken hafifçe irkildim. "Kırılması zor bir alışkanlık."

"Ömür boyu süren kötü alışkanlıkları düzeltmek için yoğun bir çaba gerekecek," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti. "İşimiz bizim için biçilmiş kaftan."

Genelde nankör bir kadın değildim. Tanrı biliyor ya, on yedi yaşında şükredecek pek bir şeyim yoktu ama sahip olduklarımın da her nefeste değerini bilirdim. Bu yüzden, düşüncelerimi sinsice takip eden şüpheye ses vermemem gerektiğini biliyordum ama hiçbir zaman dürtülerimi kontrol edememiştim.

"İşimiz hangi amaca yönelik?" Kaşığımı bin dolarlık Çin'deki parlak kırmızı çorbanın içinde döndürerek sordum. "Yardımanın için çok minnettarım Caroline, ama burada kalırsam benden ne bekliyorsun?"

Beni o şekilde inceledi. Soğukkanlı, neredeyse sürüngen bir bakış. Boş boş, poker oynayıp oynamadığını merak ettim, çünkü o okunmaz yüz ifadesiyle başarılı olması işten bile değildi.

"Sanırım tüm çocuklarımdan beklediğim şeyler bunlar," diye düşündü hafifçe. Elmaslarla dolu uzun, zarif bir parmağının kadehinin kenarında daireler çizmesini izledim. "Edep, iş ahlakı ve başarı belki. Eğer burada kalırsan, Bianca, başarılı olmanı istiyorum. En iyi üniversiteye gitmeni ve kendine bir isim yapmanı istiyorum. Eğer bu aileye bağlıysan, bizim için doğru olanı yapmalısın."

"Tabii ki."

"Ve tabii ki," diye devam etti. "İtaat. Her şeyin ötesinde Bianca, senden kurallarımı dinlemen ve otoriteye kulak vermeni bekliyorum."

İtaat.

Neden bu insanlar için işler hep bu noktaya geliyordu?

Bu kadar paralı ve güçlü insanlar için, biraz alçalmaya dayanabileceklerini düşünürsünüz.

İsteksizliğimin bir kısmı yüz ifademden anlaşılmış olmalıydı ama Caroline güldü. "Çok fazla endişelenme Bianca. Kızım Tinsley korkunç bir asiydi, beni ondan daha fazla etkileyeceğinden hiç şüphem yok."

Kimseyi aşağılamadan buna ne diyeceğimi bilemedim ve soğumakta olan çorbamdan bir yudum aldım.

Hizmetçiler kâselerimizi temizleyip yerine dumanı tüten somon ve sebze tabakları koyana kadar birkaç dakika boyunca yankılanan bir sessizlik içinde yemek yedik.

"Brandon'ın burada benimle yaşamaya geleceğine dair bir şey duydun mu?" Yüzüncü kez sormak için cesaretimi topladım.

Güzel yüzünde bir şey parladı - kızgınlık mı? "Evet, bunun üzerinde çalışıyoruz. Ne yazık ki, o korkunç yaralı adam vasilikten vazgeçme fikrini reddediyor, bu yüzden durumu düzeltmek için... başka yollar aramak zorundayız."

"Ne gibi?"

Ağzı kapalı bir gülümseme. "Neden tüm bu yetişkin işlerini bana bırakmıyorsun? Sen okul ve arkadaşların için endişelen. Elias'la yakın olduğunuzu biliyorum,

Ama daha az itibarsız akranlarla arkadaşlık kurmanızı tavsiye ederim."

"Elias çok sevimli," diye karşı çıktım, çünkü aynı zamanda onun yeğeniydi.

Elini umursamaz bir tavırla salladı. "Evet, tabii ki. Ama tüm çabalarım rağmen, hayatında bazı yanlış seçimler yaptı."

"Ne gibi?" Bana cevap verecek gibi görünmeyince kaşlarımı kaldırarak sordum.

"İtaat, Bianca," diye hatırlattı bana. "Skandalıdan nefret ederim ve hiç kimsenin, akrabalarımın biri bile olsa, adımızı çamura bulamasına tahammül edemem. Anlaşıldı mı?"

"Evet, hanımefendi," diye kabul ettim, ama etli somonu elime aldım, karnımda doğru hissetmediğim bir şeyler çalkalanıyordu.

"Vesayet meselesi dışında bilmem gereken başka bir şey var mı? Belki aileniz size bir miras bırakmıştır?" diye sordu güzel bir gülümsemeye. "Eğer öyleyse, size miras kalmış olabilecek herhangi bir para için en iyi yatırımları bulmanıza yardımcı olabilirim."

"Hayır, hiçbir şey yoktu," dedim ona, Aida'nın pikabını, neredeyse boş olan 5 numaralı Chanel şişesini ve Lane'in Lion Court'ta ona verdiği eski, çizik Cartier saati düşünerek. "Gerçekten değerli hiçbir şey yoktu."

Tabii ki, bu gerçekten doğru değildi.

Eğer Tiernan haklıysa, babam aslında Brando ve bana bir yerlerde saklı bir miras bırakmıştı. Anahtarın Tiernan'da olması içimi yakıyordu ama önceliğim Brandon'ı geri almaktı, bilinmeyen, imkânsız bir hazinenin anahtarı değil.

"Baban varlıklı bir adam değil miydi?"

"Ne? Oh." Başımı salladım ve biraz güldüm. "Hayır, değildi." "Ne iş yapıyordu?" diye sordu kibarca.

Omuz silktilim. "İşten işe koşturup duruyordu."

Gerçekte Lane'in şirketinin o kadar çok holdingi ve ilgi alanı vardı ki, sadece birini listelemek imkansızdı. Hayatının son dönemlerinde yeşil enerji konusunda tutkuluydu. Beni Teksas kırsalında petrol kulelerinden rüzgar çiftliklerine kadar gezdiren, birinin nasıl yok ettiğini, diğerinin nasıl kullanıldığını gösteren oydu. İçime ektiği bir tutkuydu bu.

"İtalyan mıydı?" Caroline çatal bıçak takımını düzgünce yerine yerleştirip elini kaldırırken sordu. Bir saniye sonra bir hizmetçi kirli tabakları fırçalamak için öne fırladı ve bir diğeri de şarap kadehini yeniden doldurmak için öne çıktı.

"Ne olduğundan emin değilim."

"Hmm, şey, bu utanç verici. İnsanın nereden geldiğini bilmesi güzel."
"Sen nereden geliyorsun?" Gerçekten merak ederek sordum. "Bir kadınla evlenmişsin."

Constantine, değil mi? Ondan önce kimdiniz?"

Sorularım aramızdaki havada uyumsuz bir nota gibi çınladı. Caroline sorduğum sorudan tuhaf bir şekilde rahatsız olmuş gibiydi.

Sonunda dudaklarını büzdü ve yeniden kadehinin kenarına halkalar çizmeye başladı. Bu unutulmaz ses, büyük resmi yemek odasındaki tek sestti.

"Hiç kimse, gerçekten," diye mırıldandı o kadar yumuşak bir sesle ki, hayal görmüş olabileceğimi düşündüm. Sonra, inançla, "Ben bir Roosevelt'tim. Prestijli bir aileden gelen bir kadın. Seni bulduğum için minnettar olmalısın Bianca. Sana hayal bile edemeyeceğin fırsatlar sunabilirim."

Ona hayalini kurduğum tek şeyin Brandon için güvenli, mutlu bir yuva ve epilepsi nöbetlerini sonsuza dek durdurabilecek bir ameliyat olduğunu söylemedim. Dürüst olmak gerekirse, bunun basitliğini anlayacağını düşünmedim.

"Aileyi çok merak ediyorum," diye kalbim boğazımda cüret ettim. Bu konuda baskı yaparak tehlikeli bir bölgeye giriyordum ama kediyi öldürecek kadar merak ediyordum. "Lane'le nasıl tanıştınız?"

Dudaklarından irkilmiş bir kahkaha fırladı, sonra dudaklarını kapatıp eliyle mükemmel boyalı ağzını kapattı. "Aptalca bir hikaye, gerçekten."

"Duymak isterim."

Omzumun üzerinden geçmişe baktı, yumuşak bir gülümseme dudaklarının kenarını kıvrıyordu. "Üniversitedeydim. İyi bir evlilik yapmam gerektiğini biliyordum. O günlerde bir sosyete kadınının rolü buydu. Diplomaya gerek yoktu ama ben ısrar ettim. Ailem buna izin verdi çünkü muhtemelen bir Ivy League okulunda zengin ve iyi bağlantıları olan biriyle tanışacağımı biliyorlardı." Uzun bakımlı tırnaklarını şarap bardağına vurdu, sanki geçmişten sahnelerle aydınlatılmış kristal bir küreymiş gibi içine baktı. "Tamamen yeni bir dünyaydı. Yeni fikirler. Yeni insanlar."

"Lane gibi insanlar." Kendi annem Lane'i her şeyi sevdiği kadar sevmişken, onların aşk hikayesini desteklediğim için bir an utanç duyarak her dünyaya tutundum. Kendimi sadakatsiz hissediyordum ama aynı zamanda babamın 'gerçek' ailesine ömür boyu duyduğum aşkı ve daha fazlasını öğrenmek için duyduğum çaresizliği de üzerimden atamıyordum.

Gülümsemesi kansızdı, hüzünlü bir eğriydi. "Kampüsün altın çocuğuydu. Yakışıklı. İyi bir aile. Çaba göstermeden iyi notlar alırdı. Her partinin neşesiydi. Bana olan ilgisinden çok etkilenmiştim. Gururum okşandı."

Hatırladığımdan daha genç ama bir o kadar da canlı, bir o kadar da güçlü olan babamı düşünerek dudaklarımı çekiştiren gülümsemeye engel olamadım. İnsanları akın akın kendisine çeken, elle tutulur bir çekim gücüne sahipti. "Onunla nasıl tanıştınız? İlk görüşte aşk mıydı?"

"Tam olarak değil." Yavaşça konuştu, kelimeler pekmez gibi masaya dökülüyordu. Genelde hayatıyla ilgili içgörülerini paylaşmadığını hissediyordum ve nedenini merak ediyordum. "Bir arkadaşımın arkadaşıydı. Aslında çok iyi arkadaşlardı. Şimdi kimse hayal bile edemez ama ben oradaydım. O ve Bryant ayrılmazlardı."

"Aman Tanrım," dedim, babam ve Bryant arasındaki rekabet canlı bir şekilde ortaya çıkınca. Böylesine şiddetli bir nefretin bir zamanlar dostluk olarak başlamış olması tuhaf bir anlam ifade ediyordu.

"Aşk," dedim şaşkınlıkla. Güç ya da para için kavga ettiklerini sanıyordum. Orta yaşlı erkekler olarak savaştıkları şeylerin aynısı. Aşkın bununla ne ilgisi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Caroline aralarına girmediyse tabii. İki arkadaşın arasına ilk kez bir kadın girmiyordu.

Hafifçe omuz silkti, omuzlarını dikleştirmeden ve bana soğuk bir bakış fırlatmadan önce bir saniyeliğine genç ve savunmasız görünüyordu. "Hepimiz seçimlerimizi yaparız, Bianca. Ben kendiminkini yaptım. Lane de kendi seçimini yaptı." İçten içe irkildim. Annemin onların hikâyesinin sayfaları arasına girdiğini bilmek çok garip bir duyguydu. Lane'in yalanlarının ve Caroline'ın bilinmeyen aşağılanması bir ürünüydüm. Bu beni ona karşı şefkatli hissettiriyordu, sanki babam annemi öldürdüğü için ona sevgimi borçluymuşum gibi.

ondan.

"Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim," dedim ona, dürüstçe, sözlerinden etkilenerek.

"Bunu bana hiç söylemedin anne."

İkimiz de irkilerek yemek odasına sessizce giren ve eski bir dede saatinin gölgesinde yarı gizlenmiş olan adamı görmek için döndük. Yine de ışığa doğru adım attığımda kim olduğunu anlamıştım.

Winston Constantine'i tanımamak mümkün değildi.

Dergilerde ve gazetelerde yer aldı, ailenin en ünlüsüydü çünkü şirketleri Halcyon'un başındaydı.

Kalın sarı saçlar kare bir alından geriye doğru itilmiş, annesiyle aynı soğuk mavi gözler, Lane'inkinden birkaç ton daha açık. Benimkinden daha açık. Hiç kuşkusuz ısmarlama bir takım elbisenin içinde, bileğindeki pırlanta parlaklığındaki saatiyle Winston, Bishop's Landing'in mavi kanından biriydi. Lane'den çok Caroline'a benziyordu ama gözlerinin ve ağzının şeklinden ortak babamızı görebiliyordum.

Ve onca yıldan sonra burada, benimle aynı odadaydı.

Nefesim bedenimi terk etti ve ciğerlerim dükkânı kapattı.

"Winston," dedi Caroline sakince, ama yanaklarında utandığını belli eden hafif bir kızarıklık vardı. Genelde pek duygusal bir kadın olmadığını seziyordum. "Davet edilmeden akşam yemeği saatinde seni buraya getiren nedir?"

Oğlunun akşam yemeği için davetiye istemesi biraz resmi bir davranıştı, ama Winston bu sorudan etkilenmemişti. Sanki yalnızca bu uzamın değil, zamanın da sahibiymiş gibi, fizik ve sınırların onun büyüklüğü üzerinde hiçbir etkisi yokmuş gibi ilerledi.

"Seninle önemli bir şey konuşmaya geldim." Onunla konuşuyordu ama gözleri benim üzerimdeydi. Belli ki aynı amansız ifadeyi annesinden miras almıştı. "Kızdan kurtul ve benimle ofiste buluş."

"Winston," dedi Winston topuklarının üzerinde dönüp gitmeden önce. "Seni sevgili bir aile dostumuzla tanıştırmak istiyorum, Bianca." Winston tekrar yüzünü döndü, ama annesi, "Bianca Belcante," diyene kadar bakışları daralmadı.

"Burada zamanım kısıtlı," dedi kayıtsızca, ama odadan çıkmadan önce kurnaz gözlerle beni inceledi.

Pekal

a.

Evet.

Üvey kardeşlerimden biriyle ilk tanışmam tam olarak bir Hallmark reklamı değildi.

Şefkatli bir an beklemek benim için aptalca ve safçaydı, yine de omurgamdan aşağı kayan ve beni ürperten hayal kırıklığı damlasını atamadım.

Caroline bu sözlerden sonra beni umursamaz bir tavırla başından savdı ve muhtemelen benim paltolarımdan daha pahalı olan bir peçeteyle ağzını sildikten sonra koltuğundan kalkıp koridordan geçerek ofisine gitti.

Büyük odadaki masada otururken sessizliğin üzerime çöktüğünü hissettim. Brandon'la hayat nadiren huzurluydu ve onun sürekli

Gevezelik, yedi yaşındaki bir çocuğun üretebileceği enerjinin uğultusu. Walcott ya da Henrik'in telefonu açıp bana merhamet ederek onunla konuşmama izin vereceğini umarak Lion Court'u tekrar aramaya karar verdim.

Koridora girip odama çıkan büyük merdivene doğru ilerlerken çıplak ayaklarım pelüş halının üzerinde sessizdi. Yol beni Caroline'ın ofisine götürmedi ama merakım beni kapalı kapıya doğru itti.

Artık kimseye güvenmiyordum.

Babam bizi hiçbir şeysiz bıraktıktan sonra.

Tiernan bizi kendi kötü planları için kullanmaya çalıştıktan sonra olmaz.

Bu yüzden Caroline'e körü körüne güvenmeme imkân yoktu, her ne kadar uzun zaman önce babam güvenmiş olsa da. Belli ki Aida'ya aşık olup yoldan çıktıysa ona olan güvenini de kaybetmişti.

Kapıdan bir adım ötede durdum ve daha yakına eğildim, böylece bakmayı akıl ederlerse kapı çerçevesinin altındaki gölgemi göremeyeceklerdi.

"İşte bu yüzden kıza iyi davranman çok önemli, Winston." Caroline'in sesi kapıdan boğuk bir şekilde geliyordu, bu yüzden sesini duyabilmek için kendimi zorlamam gerekti. "Mesajımı dinleseydin nasıl davranman gerektiğini bilirdin."

"Yakalandım."

"Çalışarak, umarım."

Winston, "İlle de bilmek istiyorsan, Ash'le," diye sertçe karşılık verdi. "Ve ben senin hayırseverlik davan için hiçbir şey olmak zorunda değilim. Bana kalırsa, bu senin pisliğin ve bunu temizlemekten seni sorumlu tutuyorum."

Sert ayak sesleri kapıda yankılandı ve kalbim boğazımda atarak, neredeyse beni boğarak kaçtı.

Caroline'ın pisliğinden bahsederken beni mi kastediyordu?

Neden beni yanına almak zorunda hissetti ki? Lane'in gayrimeşru çocuğu olduğumu bildiği için olamazdı. Bir azizin bile ölen kocasının piçini büyütmek isteyeceğini sanmıyordum ve Caroline bana bağışlayıcı bir tip gibi gelmiyordu.

Peki neden?

Merdivenleri aceleyle çıkarken içimde bir huzursuzluk dalgası dolaştı.

Tencereden ateşe atlamış gibiydim ve alevlerden nasıl kaçacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

YERLEŞKEDEKİ YATAK ODAM LION COURT'TAKİDEN FARKLI DEĞİLDİ.

Duvar kâğıtları soluk altın sarısı rengineydi, yatak mavi kapitone bir başlıkla süslenmişti ve dört direğin her birine ipek perdeler bağlanmıştı. Bir prensesin yatak odasıydı, hayatımın çoğunda olduğum gibi bir fakirin değil.

Hoşuma gitmedi.

Aslında Constantine Yerleşkesi'ni hiç sevmemiştim. Çok bakımlı, çok temiz ve mükemmel bir şekilde dekore edilmişti. Tiernan'ın gotik malikanesinin yaratıcı, atmosferik kaosunu Caroline'ın düğün pastası süslemeli evinin sade mükemmelliğine tercih ettim.

Yemekten sonra odanın kapısını açıp karanlık içeriye adım attığımda hava soğuktu. Juliette balkonuna açılan Fransız kapılarını açık bıraktığımı hatırlamıyordum ama onlara doğru yürüdüm, kızarmış tenimin üzerindeki soğuk, canlandırıcı hava için minnettardım. Kendimi bu kadar huzursuz hissetmeye, yanlış adım atmaktan bu kadar endişelenmeye alışık değildim. Caroline'da kurallarına uyulmasını isteyen bir şeyler vardı ama sanki bana bir liste verilmemiş gibi hissediyordum.

Yatağımın kenarına çöktüğümde şakaklarımın arasında bir baş ağrısı zonklamaya başladı. Kalın yorgana yaslanmadan önce komodinin üzerindeki Tiffany lambayı açtım, böylece oda hafif bir altın ışıltısıyla doldu.

"Ne bekliyordun ki?" Sanki cevaplar ondaymış gibi yatağın üzerindeki gölgelikten sordum. "Gerçek hayat bir peri masalı değil. Bu insanlar bana hiçbir şey borçlu değil ve eğer gerçeği bilselerdi..."

"Gerçeği bilselerdi Bianca," diye mırıldandı tanıdık, alçak ve kültürlü bir ses odanın içinden bir yerlerden. "Ölmüş olurdun."

Yataktan fırladım ve odanın karanlık köşelerinde onun varlığını aradım. Kalbim o kadar yüksek sesle atıyordu ki, bana gizlice yaklaştığını duymayacağımdan korktum. Sanki yardımı olacakmış gibi nefesimi tutmaya çalıştım.

Yine de onu göremedim.

Kısa bir dehşet anından sonra delirip delirmediğimi merak ettim. Bir daha asla düşünülmemeyi hak etmesine rağmen kendimi Tiernan Morelli'nin varlığından arındıramıyor muydum?

Ama sonra uzun yatağın altından güçlü ve serin bir şey bileğime dolandı ve ayağımı altımdan çekti. Çoğunlukla boş olan devasa evde kimsenin duymayacağı bir çığlıkla yere düştüm. Sırtım pelüş İran halısına öyle bir *çarptı ki* nefesim vücudumdan fırladı.

Yönümü bulamadan üzerime atladı.

Geceleyin kabus gibi bir canavar gibi yatağın altından sürünerek çıkan Tiernan, vücudunun tüm uzunluğunu benimkine bastırdı, ellerim bileklerimi kelepçeledi ve başımın üzerine bastırdı. Çok fazla direnemeyecek kadar şok olmuştum ve mücadele etmek aklıma geldiğinde, vücudunun kafesine geri dönülmez bir şekilde yakalanmıştım.

Ve sonra, küçük bir an için, onun ağır formunun benimkini yere çarpması ve bunun içimde bir şeyleri ateşlemesi dışında her şeyi unuttum. Burnuma gelen erkeksi ve baş döndürücü kokusu ve yaralı ama bir o kadar da yakışıklı yüzünün görüntüsü, yaşadığım şoktan çok daha farklı bir şekilde nefesimi kesti.

Başımı biraz yukarı kaldırırsam, tıpkı birkaç gün önce yaptığım gibi o çürük yarayı yalayabilirdim.

Bir hafta içinde ne kadar çok şeyin değişebileceği ve nostaljinin ne kadar hızlı büyüyeabileceği şok ediciydi.

"Merhaba küçük şey," diye fısıldadı yüzüme bakarken karanlık bir memnuniyetle. "Konuşmamızın zamanı geldi diye düşündüm."

"Brando'yla konuşmak için evi binlerce kez aradım, o zaman benimle konuşabilirdin! *Bu* konuşmak gibi gelmiyor," diye tersledim, ağırlığını üzerimden atmak için ona karşı kıvrandım, ama Tiernan iki yüz küsür kiloluk ince bilenmiş bir cüsseye sahipti. İstemediği sürece hiçbir yere gitmiyordu.

Kasıklarını kasıklarına daha sert bastırırken kalın kaşları alnını kesiyor, beni sabit tutarken aynı zamanda yarı sert çıkıntısını hissetmemi sağlıyordu. "Eğer konuşmayı atlamak istiyorsan, ikna olabilirim."

"Bırak beni ve defol," dedim çenemi havaya kaldırıp neredeyse onunkıyla çarpışacak şekilde. "Seninle şimdi ya da bir daha asla konuşmak istemiyorum."

"Peki ya Brando? Kardeşini tekrar görmek istiyorsan benimle konuşman gerekecek."

Üzerimdeki gücünün gerçekliği içime yerleştikçe ağzımdan hava delik deşik bir yara gibi sızdı. "Gerçekten kardeşimi bana karşı böyle kullanırmısın? Bu senin için bile çok alçakça."

"Benim için bile," diye mırıldandı, sanki nefretimin tadını dilinde deniyormuş gibi. "Kim olduğumu sanıyorsun, Bianca?"

"Lanet olası bir *canavar*," diye homurdandım ve onu terslemek için ayağa kalktım. "Yalancı, çıkarıcı bir *piç*."

Sözlerim karşısında kaskatı kesildi, yüz hatlarında karanlık bir şey belirdi ama sonra onları kontrol edip tekrar vurdumduymaz hale getirdi.

"Sana kim olduğumu söylemediğim için mi?"

"Çünkü senin çatın altında yaşadığım her gün bana yalan söyledin. Çünkü sadece benim değil, Brandon'ın hayatıyla da tehlikeli oyunlar oynadın! Bunun affedilebilir olduğunu nasıl düşünebilirsin?"

Sakince bana baktı, her ayrıntıyı resmetmeye çalışan bir ressam gibi yüz hatlarımı özümsemi. "Sen de oyun oynamadın mı? Babanın halkının evi olan Bishop's Landing'e gelmeye karar verdiğinde ve seni korumak için atanan muhafız olan bana Lane Constantine'in kızı olduğunu söylemediğinde?"

"Bu konuda sana güvenemezdin ve sen de beni haklı çıkardın," diye tükürdüm ve tekrar ondan kurtulmaya çalıştım. "Bırak beni, şimdi, yoksa çığlık atacağım."

"Çığlık at," dedi yavaş bir sesle. "Caroline ve Winston Constantine'i buraya çek. Ne kadar... *yakın* olduğumuzu görsünler. Onlara, hayal bile edemeyecekleri kadar *yakın olduğunuzu* açıklayın."

"Kes şunu," diye tısladım ama öfkem umutsuzluğa dönüşüyordu. Neden benim hiç gücüm olmamıştı? Küçük yaşlı ben bu devlere nasıl karşı koyabilirdim? O kadar uzun zamandır 'hayır' cevabını kabul etmeyen bu adamlar ve kadınlar için bu kelime artık yabancı bir dildi. "En iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yapıyordum."

"Ben de öyleydim," diye karşılık verdi, kelimeleri ağzımın kenarına doğru eğilerek söyledi. "O zaman hatalıydım ama doğru olanı yaptığımı sanıyordum."

Dondum kaldım, itirafı karşısında kafam karıştı ve dehşete kapıldım. Pişmanlığı karşısında ne yapacağımı bilemedim.

Bununla başa çıkamazdım.

"Yapma." Başımı tenimdeki o sıcak ağızdan sertçe çevirip gözlerimi kapattım. "Sakın buna cüret etme."

"Şimdi yanıyorsun," diye devam etti, sanki düşmanının evinin zemininde değil de bir kafede yan yana oturmuş keyifli bir sohbet yapıyormuşuz gibi. "Tıpkı senin yaptığın gibi bunu kanıtlamam için bana bir şans ver. Benimle eve, Brando ve Beyefendiler'e gel, tatlı küçük şey. Ait olduğun yer orası."

"Ben Brandon'a aidim," diye itiraf ettim. "Ama sana değil. Belki... belki bir an için bunu istedim ama artık daha iyi biliyorum. Sen hep zalim oldun."

"Çok uzun zamandır bildiğim tek şey bu," diye homurdandı burnunu çene çizgim boyunca gezdirip kulağımın altındaki hassas deriye şefkatli bir öpücük kondururken. "Eve gel ve bana nasıl nazik olunacağını öğret."

"Bunun için artık çok geç," dedim ama kelimelerim pek etkili değildi.

Yumuşuyordum, kabullenme ya da affetmeyle değil, acıyla. Bir çürük gibi. Onun ani tatlılığı karşısında, bana şiddeti öğrettiği gibi ona da zarafeti öğretme arzusuyla tüm vücudum ağrıyordu.

Ama aptal degildim.

Gençtim ve bu çarpık, karanlık zenginlik dünyası hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ama iki kez yanmamak için yeterince şey biliyordum.

"Eğer nazik olmak istiyorsan Brandon'ın benimle buraya gelmesine izin vereceksin," dedim.

Bana gösterdiği nezaket, sözlerimle birlikte buharlaştı. Bana karşı sertleşti, beni neredeyse acıyla yere bastırdı. Yüz hatlarının gerginleşmesini, dudaklarının güçlü, beyaz dişlerinin üzerinden kurtvari bir küçümsemeye dönüşmesini izledim.

Beni tahrik etmemeliydi.

Acının ve korkunun o sınırı, o acımasızlık parlıyor.

Ama ben titredim ve o da bunu hissetti, göz kapakları ağır bir uyarılmayla aşağı indi.

Her iki bileğimi de cezalandırıcı bir şekilde kavradı ve boştaki eliyle saçlarımı sertçe geriye doğru çekti. Dudakları nabzımın attığı noktayı buldu ve ağızına aldı.

"Kendine istediğin kadar yalan söyleyebilirsin Bianca, ama bu beden seni sahile götürdüğüm gün benim bedenim oldu ve bana yalan söyleyemez.

Benden nefret etsen bile beni istiyorsun."

"Bir hayvan gibi dürtülerim tarafından kontrol edilmiyorum," diye itiraz ettim, hareketsiz duruyordum çünkü sert şaftını karnımda hissedebiliyordum ve gereksiz sürtünmeyle onu daha fazla kışkırtmak istemiyordum. "Hayatında bir kez olsun doğru olanı yap ve Brando ile benim vesayetimi bırak."

"Asla," diye hırladı çenemi ısırarak. "İkiniz de bana aitsiniz."

"Sahiplenici bir kafir olmayı bırak," diye bağırdım. "İnsanoğlu kimseye ait değildir."

"Öyle," diye karşılık verdi, elini saçlarımdan boğazıma götürdü, hafifçe yakaladı, böylece hareketsiz kaldım, gözlerim onun kasvetli, yıkıcı derecede güzel yüzüne odaklanmak zorunda kaldı. "Ezra, Henrik, Walcott ve ben birbirimize aitiz. Çocuklar ebeveynlerine ait olmalıdır ama bazen, bizimki gibi durumlarda, ait olmazlar. Karılar kocalarıyla, kocalar karılarıyla. Brando ve sen. Brando ve ben." Dudaklarını ağzımın etrafında dolaştırdı, böylece sonraki kelimelerini tatmak zorunda kaldım. "Sen ve ben, Bianca. Birbirimize aitiz, bunu anlamam sadece bir dakikamı aldı. Artık anlıyorum, hiçbir şey için gitmene izin vermeyeceğim."

"Ele geçirilmek istemiyorum," diye karşı çıktım ama kalbim alev alev yanıyordu. Çünkü hayatım boyunca istediğim şey buydu.

Özlemini çektiğim

şey. Para ya da şöhret
değil.

Dünya barışı ya da kıtlığın sona ermesi değil.

Bencilce ve temelde bu şekilde sevilme istedim. İade politikası olmadan satın aldım ve sahip oldum.

Bir daha asla geride kalmayacağımı ya da kaybolmayacağımı hissetmek için.

"Bunun için artık çok geç," dedi basitçe, ağzı benimkine doğru inerken. "İkimiz için de çok geç."

Ve sonra beni öptü.

Beni öyle bir öptü ki bir anda gözlerimden yaşlar boşaldı.

O gür dudaklar benimkileri ayırdı ve dili içeri kayarak boğazından yukarı ve dilimin üzerinden gürleyen alçak bir erkek memnuniyeti hırıltısıyla ağzımı sahiplendi. Kendi elimi tutmayan eli yüzümün her tarafını çevreliyordu. Sanki tek bir büyük avucuyla tüm kalbimi koruyabilirmiş gibi, bu bana kendimi küçük hissettirdi. Başparmağı kaynaşmış ağzımızın köşesinde gezindi ve pedi ıslatmak için içeri daldı. Bitirdiğinde, ıslak parmağını boğazımdan aşağıya, vardiyalı elbisemin yakasına doğru izledi ve hatasız bir şekilde sert meme ucumu buldu,

fiskeledi ve sonra sıkıştırdı.

Ateş içimde yükseldi, göğsüm onun göğsüne bastırdı.

Nefes almak için ara verdiğimizde "Bu," diye homurdandı. "Birbirimize uyma şeklimiz, birlikte hissetmemiz, bu normal değil. Sana karşı duyduğum bu delilik," sanki beni temizleyebilecekmış gibi başını salladı. "Bu benim kanımda var."

Nefes nefese kalmıştım, kıvranıyordum. Ama kaçmaya mı yoksa yaklaşımaya mı çalıştığımı bilmiyordum.

"Bunun normal olmadığını biliyorum. Bu *yanlış*," dedim, durması için onu incitmeyi umarak.

Onun yerine kıkırdaması kapalı dudaklarıma boğuk bir şekilde çarptı. "Belki de. Senin yanımdayken yanıyormuşum gibi hissetmem dışında hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Sanki öpücüğünün ıslaklığı ve kalçalarının arasındaki ıslaklıktan başka hiçbir şey onu söndürememiş gibi. Benim için o kadar güzel ağladığında gözyaşlarının ıslaklığı gibi."

Yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını yaladı ve sonra dudaklarımı aralayarak bana zorla tattırdı.

"Bana benim için de yanmadığını söyle," diye küstahça sordu. Ve siktir et onu.

Benimle bir maestro gibi oynadığı, vücudumdan beynimi karıştıran hisler kopardığı için onu sikeyim. Hiçbir şey tehlikede değilmiş gibi *benim* ve kardeşimin hayatıyla oynadığı için onu sikeyim.

Haklı olduğu için siktir et onu.

"Beni üşütüyorsun," dedim ona sertçe, kalbimi pır pır ettiren o peridot yeşili bakışlara bakarak. "Sana karşı nefretten başka bir şey hissetmiyorum ve sen bunu satın aldın Tiernan."

Uzun bir süre bana dik dik baktı, soğuk odada sadece sert nefeslerimizin ve kulaklarımdaki kendi nabzımın sesi duyuluyordu.

Sonra aynı havayı soluyacak kadar yakınımaya eğildi ve bu yakınlık beni neredeyse öldürüyordu. Bu da yetmezmiş gibi, alt dudağımı hafifçe ısırды ve sonra dişlerinin arasında hafifçe çekiştirdi.

"O zaman hayranlığını geri alacağım," dedi, kelimeler ciddi, gözü kara bir niyetle o kadar ağırdı ki her birini fiziksel bir darbe gibi hissettim.

"İmkânsız," diye nefes aldım.

"Beni hafife alıyorsun küçük şey," diye mırıldandı yanağıma karşı. "Ben zengin bir adamım."

"Beni gerçek anlamda geri satın alamazsın," diye karşı çıktım, Aida gibi güzelliğe ve zenginliğe takıntılı olduğumu düşünebileceği fikrinden nefret ediyordum. "Ben o tür bir kız değilim."

"Hayır," diye kabul etti, güzel, kırık yüzünün tüm etkisini görebilmem için benden geriye doğru eğildi. "Seni geri alacağım Bianca, sabırla. Seni nezaketle geri alacağım. Bunu gözlerini yaşartacağını bildiğim tablolarla yapacağım ve bunu Lion Court'a o lanet güneş panellerini koyarak yapacağım. Seni saçlarından tutup oraya sürüklemek istesem de eve dönme kararını vermen için sana alan tanıyarak yapacağım. Bunu seni parçalara ayıran orgazmlarla yapacağım ve sonrasında, kemiksiz ve yüzer haldeyken, sana sarılacağım. Gitmene izin vermeyeceğimi bildiğin bir şekilde seni demirleyeceğim."

"Dur," diye bağırdım, panik içimde vahşi dalgalar halinde kükrüyordu.

Ona karşı çırpınmaya başladım, o kadar sertti ki çenemle ağzına vurdum. Kanamaya başladı ama tutuşunu gevşetmedi.

"Gitmene izin vermeyeceğim," diye tekrarlardı neredeyse acımasızca, Peleus'un Thetis'in sürekli değişen formuyla güreşmesi gibi beni tutarken, beni kazanmaya ve sonsuza dek elinde tutmaya kararlıydı. "Bırakmayacağım. Artık sana sahibim, senden asla vazgeçmeyeceğim."

"Seni istemiyorum," diye haykırdım ama yüzümde daha fazla gözyaşı vardı ve ses tonumda inancımı sarsan keskin bir çaresizlik vardı. "Ben sadece sahip olabileceğin bir şey değilim."

"Ne yalancısın. Sen *benim* küçük şeyimsin," diye azarladı, kasıklarını kalçalarımın daha sert bastırırken yüzünü karanlık kapladı, ereksiyonunu külotla kaplı seksime dayayabilmek için bacaklarımı daha uzağa itti. "Sana ne kadar kötü yalan söylediğini göstereyim mi?"

"Hayır." Gözlerimi sıkıca kapattım ve yüzümü ondan çevirdim.

Bir parçam bunu istiyordu, büyük bir parçam. Tiernan'ın benden *almasını*. Beni bastırıp açmasını ve kalın aletinin sert darbeleriyle ve o güçlü parmaklarının etimin her tarafındaki cezalandırıcı tutuşuyla beni ayırmasını.

Ama bir yanımda dehşete kapılmıştı. Brandon dışında kimseye verecek bir şeyim kalmamıştı. Bir ömür boyu *elimden* alındıktan sonra birine nasıl güvenebilirdim?

O zaman beni öpmesini bekledim. Beni sahilde aldığı gibi acımasız bir vahşilikle almasını.

Bunun yerine, kapalı gözümün köşesine yumuşak bir öpücük kondurmadan önce çenemin kenarından yanağıma doğru bir gözyaşı yolunu yaladı. Saçlarımı büyük bir avuç içiyle geriye doğru düzeltti ve bakışlarının yüzümde sıcaklığını hissedebiliyordum.

Yüz ifadesini görmek için gözlerimi açmaya cesaret edemedim. Her ne ise, buna katlanamayacağımı biliyordum.

Tiernan'ın içimi boşaltan tarafı buydu. Sıcak bir kalbe ve nazik bir ruha dair o küçük bakışlar kararlılığımı yerle bir etti.

Tiernan beni tekrar öperken hareketsiz ve görüşsüz bir şekilde uzandım. Sıcak, açık ağızlı öpücükler yanağımdan boynuma ve göğsüme doğru iniyordu. Dudaklarının bedenime her dokunuşu kararlılığımı eritti. Atom atom yere, onun içine battım, daha önce hiç olmadığım kadar uysal ve aç bir şekilde.

Bu anlık bir yangın değildi. Öyle yoğun bir şehvet patlamasıydı ki, hızlı ve temiz bir şekilde yanıyordu.

Bu yavaş bir
yanmaydı. Bir baştan
çıkarma.

Ve sığağa karşı çaresizdim.

"Sana çok az dokundum," diye mırıldandı boğazımın boşluğuna, bir eli yanımdan aşağı inip elbisemin eteklerini karıştırırken. "Ama parmaklarımı amına soktuğumda, bahse girerim onları ıslatacaksın."

Kalçalarımı birbirine kenetlemeye çalıştım ama kalçalarının büyüklüğü beni engelledi. Parmakları uyluğumun iç kısmından geçip iç çamaşırlarımın yakasına sürtündüğünde tısladı.

"Evet," diye homurdandı. "Dantelden sızıntı yapıyorsun."

Yüzüm utançla ve daha karanlık, daha baş döndürücü bir şeyle alevlendi. İhtiyaç.

Beni kumaşın üzerinden okşadı, pürüzlü dantel, boğazımdan alçak, ağlamaklı bir inilti çıkana kadar muhtaç klitorisimi aşındırdı. Bana güldü.

"Çok muhtaçsın," diye alay etti. "Kelimeleri söyleyemesen bile benim için çok çaresizsin."

Dilimin ucuna kadar gelenleri yuttum. Onaylanmayı hak etmiyordu. *Beni* hak etmiyordu ama bunu istediğimi inkâr edemezdim. Parmakları, dili ve dişlerinin üzerimde olması her şeyden çok daha anlamlıydı.

Bu bir veda olabilir diye düşündüm.

Bu bir son olabilir.

Bu yüzden kendime son bir kez daha tadını çıkarma -onun tadını çıkarma- izni verdim. "Beni istediğini söyle Bianca," diye sordu soğukkanlılıkla.

Başparmağım ağrıyan klitorisimin üzerinde çıldırıyordu. "Bana seni doldurmamı ve sana kimin sahip olduğunu hatırlatmamı istediğini söyle."

"Bana sahip değilsin," diye itiraz ettim ama nefes nefese kalmıştım ve eline doğru eğiliyordum.

"Var," diye karşı çıktı, gözleri parlıyordu. "Senin her bir santimin benim."

Ve sonra ağız benimkinin üzerindeydi, hâlâ kanıyordu. Onun zengin, demir tadı tat alma tomurcuklarıma çarptı ve karnımda ilkel bir açlığı ateşledi. Kalçalarımın arasında hızla biriken ıslak, devrilmiş bir bal kavanozu gibi parmaklarının üzerine sızıyordu. Ağzımın içine doğru hırladı, külotu kavradı ve vahşice seksimden kopardı. Avuç içi klitorisimden kıcıma kadar beni kaplamadan önce bir anlığına ısınmış tenimin üzerinde serin hava dolaştı. Beni sıkıca kavradıktan sonra amıma bir, iki, üç kısa, sert tokat attı.

İniltilerim açık ağızlarımız arasında patladı.

"Evet," diye homurdandı, yapışkan seksimi tekrar tekrar tokatladı. "Bu amcığın sahibinin kim olduğunu hatırlatmam gerek. Söyle bana küçük şey, söyle bana bu güzel, sızan amcığın sahibi kim?"

"Siktir," diye tısladım, her küçük tokatta içimde zevk sekiyordu. Kıvrımlarıma bu şekilde vurmasının nasıl hissettireceğini asla tahmin edemezdim. Daha önce hiç bilmediğim, acıyla karışık bir zevkti bu. "Siktir, Tiernan."

"Evet, seni becereceğim," diye söz verdi. "Ama bunun için bana yalvarmanı istiyorum."

"Hayır," diye inledim, kaygan parmakları klitorisimi bulup sertçe kısıtırırken kıpırdamadan durma çabasıyla bacaklarım titriyordu.

"Yap şunu," diye tısladı ve üç parmağını içime soktu. Gerginlik ve yanma içimi yaktı. "Beni, benim seni istediğimin yarısı kadar bile istediğine ikna et."

Acı dolu zevki ve sert-tatlı taleplerinin birleşimi başımı döndürüyordu. Neyin aşağı neyin yukarı olduğunu bilmiyordum ama Tiernan'ın beni ona bağladığını, yere bağladığını hissedebiliyordum ve bu bana son çekingenliklerimi ve şüphelerimi de atmam için gereken güveni veriyordu.

En azından şimdilik.

"Yap hadi," diye alay ettim, gözlerim parlayan yeşil bakışlarına kilitlendi. "Beni halının içinde becer. Beni ikiye ayır ve içimi doldur. Bana her şeyi unuttur."

"Ben hariç her şey," diye hırladı muzaffer bir edayla. "Sikimi çıkar."

İtaat ederken parmaklarım titredi. Kemerin açılma sesi ve fermuarın metalik törpüsü, ardından parmaklarım onu pantolonun altında çıplak bulduğunda benim yumuşak soluğum onun karanlık gürültüsüyle birleşti. O kadar sıcaktı ki neredeyse avuçlarımda narin derisini yakacaktı ve parmaklarım onun genişliğini tutmak için zorlandı.

"Bunun beni açtığını düşünmek..." Fısıldadım, başımı kaldırıp bedenlerimizin arasından avucumdaki aletine baktım. "İçime girdiğin ilk anda boşalacaktım gibi hissediyorum."

"Meydan okuma kabul edildi."

Konuşmayı ve oyunu bırakan Tiernan elimi itti ve başını ortama yerleştirmeden önce kendini sıkıca kavradı.

"Çok ıslak," diye mırıldandı neredeyse kendi kendine. "Yani *benim*."

Belki protesto etmek ya da kabul etmek için ağzımı açtım ama sikini tek bir yumuşak, yavaş itişte içime soktuğunda omurgamı titreten bir inilti arasında kayboldu. Aynı anda başını eğerek ağzını boynumun kenarına kapattı ve sertçe emdi, ısırığının ve itişinin ikiz acısı, inşa ettiğim doruk noktasının gergin çizgisini ikiye böldü.

Parçalandım.

Nefes nefese.

Titriyor.

Neredeyse panikliyordum çünkü kendimi bu hissin içinde kaybedecekmişim gibi geliyordu.

Ama tüm bunlar olurken Tiernan, "Aferin kızıma. Sikimi böyle alan iyi kız. Benim için çok güzel geliyorsun."

Her şeye rağmen üzerimdeydi, beni sıkıca, neredeyse cezalandırırçasına sert bedenine doğru tutuyordu.

Aynı adam tarafından aynı anda hem yok edildim hem de yeniden bir araya getirildim.

Duygular orgazmımın topuklarını kovalıyor, içimdeki zevkten harap olmuş boş boşluklarda dalgalanıyordu. Göğsüm çok sıkıydı, anlamadığım duygularla şişmişti. Bu adamdan, beni kendi çıkarları için kullanmaya çalışan, iki yetim çocuğun kanayan kalpler yerine birer araç olduğunu düşünen bu canavardan nefret ediyordum.

Zalimliğinden, bencilliğinden ve kendini iyileştirememesinden nefret ediyordum. Yine de.

Vücudunun üzerimde olmasını neredeyse hararetle arzuluyordum. Bu kadar güçlü bir şekilde orgazm olduktan sonra bile, daha fazlası için çaresizdim. Beni bükmesini, kırmasını istiyordum. Becerilmek, şişmek ve her zaman onun dölünü sızdırmak istiyordum. Beni işaretlemesini, bana emirler vermesini, benimle alay etmesini ve sonra beni günah işlemeye zorlayabileceği tüm yollar için beni övmesini istedim.

Sadece fiziksel de değildi.

Her zamanki acı vahşiliğinin aksine çok daha saf olan tatlılık anlarını özlemle bekledim. Ruhunda uzun süredir onarılmadan duran yaraları iyileştirmek ve ona yeniden sevmeyi öğretmek istedim.

Yarı nefret ettiğim bu zalimliği bile sevdim, hatta saygı duydum. Bu kadar iradeli, bu kadar acımasız bir inançla dolu olmak takdire şayan ve son derece seksiydi. Onun ilgisi ve övgüsü daha da anlamlıydı çünkü bu kadar düşünceli, gösterişsiz bir adamdan geliyordu.

"Benimle kal, Bianca," diye emretti, itişlerinin açısını değiştirdi, böylece ıslak klitorisim kasık kemiğindeki keskin kıllara sürtündü, titrediğim kadar yoğun bir zevk uyandırdı. "Beni izle."

İstemiyordum ve o da bunu biliyordu. Onun muhteşem yüzüne bakmak ve onun için ne ifade ettiğimi merak etmek acı veriyordu.

Umurunda değildi.

"Seni becermemi izle," diye homurdandı, nemli ağzı nefes nefese kalmamak için açtı. "Benim olanı almamı izle."

Onunla tartışamazdım. Gözyaşlarım yanaklarımdan kulaklarıma süzülürken ve dili onları tatlı tatlı yalayıp yutarken olmazdı. Aleti içimde kalıcı bir iz bırakırken ve asla dinmeyeceğini bildiğim bir acı yaratırken değil. Kalmasını istediğimden emin olmasam da küçük bir parçam beni tekrar terk etmesinden korkarken değil.

"Bu tatlı, dar amcığın içine boşalacağım," diye homurdandı, yumuşak tenime öpücükler kondururken kelimeler boynumda titreşiyordu. "Böylece ben gittikten çok sonra bile kalçalarından aşağı sızdığımı hissedeceksin."

Bu düşünceyle amım onun etrafında kasıldı ve o karanlık, muzaffer bir şekilde güldü. Çenemi avucunun içine alarak dudaklarıma vahşi bir öpücük kondurdu ve sonra bana bakarak alay etti.

"Hayır," diye karar verdi, içimden o kadar hızlı çıktı ki dudaklarımdan çıkan iniltiyi kontrol edemedim.

Ağzım açık, nefes nefese vücudumda daha da ilerleyip göğüslerimin hemen altından gövdem üzerine oturmasını izledim. Omuzlarımdaki her bir ince askıyı indirdi, ardından elbiseyi çekiştirerek göğsümü ve karnımın üst kısmını sıcak bakışlarına maruz bıraktı.

"Göğüslerini benim için bir arada tut, küçük şey," diye mırıldandı bir eliyle o koyu kırmızı siki yumruklarken. "Bir kolunu kullan. Diğeriyle ağgözlü amına dokun. Göğsüne ve gözyaşı lekeli güzel yüzüne boşalacağım."

Dile getirdiği iğrençlik karşısında içimden kısık bir inilti yükseldi. Bilinçli olarak itaat etmeye karar veremedi önce kollarım hareket ediyordu, biri göğüslerimin altında onu desteklemek için bantlanmıştı ve diğeri ıslak, şişmiş kıvrımlarımı bulmak için uyluğu ve belim arasındaki boşluktan oklanıyordu. Klitorisime dokunuşum çok hassastı çünkü sadece onun sözleriyle bile tekrar doruğa ulaşmaya çok yaklaştım.

Sonra öne doğru eğilerek boştaki elini boğazıma doladı, bana destek olurken hafif bir baskı uyguladı, böylece büyük sikini göğsümün üzerinde sert bir şekilde sallayabildi.

O kadar tahrik olmuştu ki sızıntı yapıyordu, ıslak inciler gibi tenime sırıyordu. Yüzü neredeyse acı veren yoğun bir arzu ifadesine bürünmüştü ve onun tüm dünyadaki en güzel şey -insan, sanat eseri, atomlar topluluğu- olduğunu düşündüm.

Ve kendimi tutamadım.

Orgazm üzerime, içime çöktü ve beni tamamen çalkantılı bir hissin içine gömdü. Görüşüm karardı, nefesim kesildi ve Tiernan'ın bana verdiği zevk tsunamisinde asılı kaldım.

"İzle beni," diye homurdandı, eli boğazımda sıkılaştı, böylece kristal berraklığında bir an için nefes alamadım. "Sana kime ait olduğunu hatırlatmamı izle."

Ben izledim. Görüşüm bulanıklaştı, kalbim öylesine çarpıyordu ki bayılacağımı sandım, Tiernan Morelli'nin hâlâ kasılmakta olan seksimde hissettiğim erkeksi bir hırıltıyla patlayana kadar kendini becermesini izledim. İçimi dölle boyadı, göğüslerim alçak lamba ışığında parlıyordu. Birkaç damla dilimi yakaladı ve farkına varmadan ağzımı onun için açtığımı fark ettim.

Tadı güzeldi.

Tuzlu ve erkeksi, taze okyanus tuzlu suyu gibi.

Şaftını tutuşunu gevşetip tohumunu tenime sürmeye başladığında gözleri kararmıştı. Uzun, bronzlaşmış parmakları ve her iki elindeki gül ve melek dövmeleriyle büyülenmiş bir halde onu izliyordum. Bana dokunma şekli... saygılıydı. Hâlâ sahiplenici, hâlâ neredeyse dinsiz ama aynı zamanda *huşu içinde*.

Tekrar yüzüne baktığımda, çatık kaşlarının altında güneşten ağarmış yeşim taşına benzeyen gözleriyle bana bakıyordu. İkimizin de içinden bir yük geçti ve titredik ama bunun açık kapılardan içeri giren soğuk havayla bir ilgisi yoktu.

Biçimlenmemiş duygular dilimin ucuna kadar geliyordu ama onları dile getirmenin bir yolunu bulamıyordum ve Tiernan eğilirken onda da aynı hayal kırıklığını hissediyordum

Sanki bakışlarımda kelimeleri arıyormuş gibi daha da yaklaştı.

Keskin bir dizi vuruş, yoğun sessizliği kesti. Dondum kaldım.

"Bianca?" Caroline'ın sesi kapıdan net bir şekilde geliyordu. "İçeri girebilir miyim?"

Tanrı'ya şükür ki edepli biri.

"Bir saniye, üstümü değiştiriyorum!" Tiernan'ı iki elimle üstümden iterken paniği sesimden uzak tutmaya çalışarak bağırdım.

Hafifçe kıkırdadı ve bir kolunun üzerinde halıya uzanmak için üzerimden yuvarlandı. Elbisemi ayarlarken bir daire çizdiğimde gözlerinin üzerimde olduğunu farkındaydım, beynim kısa devre yapıyordu.

"Bianca," diye fısıldadı, gözleri dans ediyordu. "Ayağa kalk!" Tısladım.

"Çık dışarı!"

Yumuşak, neredeyse sessiz bir kahkaha daha. Onu hiç görmediğim kadar rahat görünüyordu. Gülümsemesi çarpıktı, yara izi yüzünden bir tarafı sıkıştı ve bu onu neredeyse atılgan gösteriyordu. Bu mizah dolu, şefkatli bakışlarla birleştğinde, panik ortasında bile, onun tarafından tutuklandım.

Verdiğim tepki karşısında sırtışı genişledi. Gözleri bana kilitlenmişti, yavaşça ayağa kalktı ve aramızdaki boşluğu kapatmadan önce pantolonunun içine geri soktu. Ne yapacağını bilmiyordum ama bana *sarılmasını* beklemiyordum.

Bizi düşmanından, mutlak yıkımdan sadece çürük bir kapı ayırıyordu ve o bana sarılıyordu.

Bu nazik bir sarılma da değildi. Beni uzun, güçlü kollarının arasına aldı, kalçaları benimkilerle aynı hizadaydı, kısa bedenimin etrafında eğilirken sırtı bir kalkan gibi kıvrılmıştı. Ancak ben ona iyice sokulduğumda derin bir nefes aldı ve nefesini keyifle verdi, hava saçlarımı karıştırdı.

"Tiernan?" Fısıldadım, bu anı çok seviyordum ama on beş metre ötedeki Caroline'ı kesinlikle görmezden gelemezdim. "Neden bu kadar sakınsın? Hemen dışarı çıkmalısın! Ya da en azından saklanmalısın."

"Bana böyle hissettiren tek şey sensin," diye mırıldandı, kendi sözlerine biraz şaşırmıştı. Kucaklaması daha da sıkılaştı. "Huzur içinde."

"Orgazm konuşuyor. Hemen dışarı çıkmalısın. Lütfen Tiernan," diye yalvardım ve onu Fransız kapılarına doğru itmek için kendimden uzaklaştırdım. "Nasıl girdiysen öyle *çık*."

"Bu hafta sonu benimle çıkacağına söz ver," dedi ve kelimeleri omzunun üzerinden geri atmadan önce yavaşça kapıya doğru yürüdü. "I

Noel arifesinde bir randevu

istiyorum." "Kesinlikle olmaz."

Kaşlarını çattı ve sanki dünya kadar zamanı varmış gibi kapı pervazına yaslandı.

"Bu bir vedaydı," diye fısıldadım. "Yaptığın şey için seni affetmiyorum, özellikle de Brando'yu benden sakladığın için."

Yüzünü sahte bir esneme kapladı. Bir eliyle üstünü örttü, sonra da boş boş saatine baktı.

Kapı bir kez daha çaldı.

"Bianca, bütün gece koridorda oyalanacak vaktim yok," diye seslendi Caroline, ses tonundaki kızgınlık açıktı.

Sikeyim.

"Tamam, *iyi*, pislik. Yarın seninle çıkacağım, şimdi defol." "Bianca? İçeri geliyorum," diye seslendi Caroline.

"Hayır, bekle, geliyorum," diye bağırdım, ama *klik* sesini çoktan duyabiliyordum kilidin açılması.

Bokun ortaya çıkmasını beklerken kalbim karnıma düştü.

OceanofPDF.com

BIANCA

TIERNAN'IN DÖLLERİ HALA GÖĞSÜMDE NEMLİYKEN, YATAĞIN ÜZERİNDEKİ BORNOZU KAPTIM.

Yatağımın ucuna uzandım ve ipek kumaş neme yapıştığı için onu çekiştirdim. Saçlarım parmaklarımı geçirmeme rağmen dağınıktı ve ağzım şişmiş, gözle görülür şekilde kızarmıştı.

Az önce yerin dibine sokulduğum herkes için aşikârdı.

Caroline'ın evinde misafirken odama gizlice bir oğlan soktuğumdan asla şüphelenmeyeceğini ummak zorundaydım. Gerçek, yani Tiernan'ın yatağımın altına saklanıp bana sarkıntılık etmek için Constantine Yerleşkesi'ne girmiş olması, kimsenin inanamayacağı kadar tuhaftı.

Ben bile, ben de oradaydım.

Kapıya doğru uçtum, açmaya çalıştığımda kapıya bastırarak kapattım. Sonra Tiernan'ı kontrol etmek için döndüm ama görünürde yoktu. İyi saklanmış ya da girdiği yerden bir şekilde çıkmış olması için dua ettim.

Derin bir nefes alarak kapıyı açtım.

Şaşırtıcı bir şekilde Elias da Caroline'ın yanındaydı, kaşları alnını yararak görünüşümü inceliyordu.

Caroline sadece kaşlarını çattı. "Bianca, içeri gir ve Elias'ın odana girmesine izin vermeden önce kendine çeki düzen ver."

Elias güldü ve benim asla cesaret edemeyeceğim bir şekilde teyzesini itti. Yanımdan geçerken omzuma hafifçe vurdu ve sonra yatağıma atlayıp ellerini başının arkasında kavuşturdu ve bacaklarını bileklerinden birleştirdi.

"Rahat," diye ilan etti.

"Yataktan kalk Elias ve bir kez olsun uslu durmaya çalış."

"Peki, peki hanımefendi," diye espri yaptı.

Gülümsememi gizlemeye çalıştım ama Caroline ona küçümseyici bir bakış atmakla o kadar meşguldü ki bunu fark etmedi bile.

"Burası buz gibi," dedi aniden, odaya girmeden önce bir süre verandanın açık kapılarına baktı.

Kalbim boğazıma sıçradı.

"Hayır, Caroline, gerçekten, endişelenme, ateşliyim!" Kelimeler ağzımdan döküldü ama o çoktan odanın öbür ucuna geçmiş, hafifçe sallanan perdeleri kenara itmişti.

Balkona baktı ve kalbim durdu.

Tiernan zamanında inmiş miydi yoksa dışarıda duvara mı dayanmıştı? Onu, namusumu çalan bir hırsız gibi koşarak bahçeden geçerken görebilecek miydi?

Ama hayır, o çoktan kapıları kapatmış ve perdeleri ayarlamıştı.

Ağzımın kenarından bir iç çekiş sızdı ve vücudumdaki her kas bir anda gevşedi.

"Bütün evi cereyan altında bırakacaksın Bianca," diye azarladı beni, kapıya doğru yürürken Elias'ın ayakkabılarını yatağımdan bir tokatla indirdi. "Bunun her zaman açık kalmasını bekliyorum ve yeğenim uygunsuz bir şey yapmaya kalkarsa lütfen yardım çağırın."

Çıkarken durakladı ve Elias'a soğuk bir bakış fırlattı. "Yine de onun tipi olduğundan şüpheliyim. Sokağa çıkma yasağı saat onda, o saatten önce gitmiş ol."

Pürüzsüz sarı saçlarını savurarak gitmiş, topuklu ayakkabılarının sesi koridorda kaybolmuştu.

Arkasından göz kırptım, son bir saatin çılgınlığı yüzünden hâlâ kafam karışık.

Elias'ın boğuk kıkırdaması sonunda beni sersemliğimden çıkaran tek şey oldu. Yüzümü ona döndüğümde bir ayakkabısının kenarında yırtık iç çamaşırımı tuttuğunu gördüm. Kaşlarını kaldırmış, gözlerini kocaman açarak gülüyordu.

"Senin kendi iç çamaşırını yırtacak türden bir kız olduğunu asla düşünmezdim," diye alay etti.

İçime bir sıcaklık doldu, tenimi ateşe verdi. "Ben yapmadım."

Yanına yaklaştım ve suçlayıcı dantel parçasını cebime sokmadan önce ondan kaptım. Hâlâ gülüyordu, gözünde oluşan bir damla yaşı sildi.

"Kapa çenenin Elias," diye emrettim, ama esprileri dikkatimi çekiyordu ve kendimi kıkırdarken başımı sallarken buldum. "Tamam, tamam, bu komik."

"Çok *komik*," diye açıkladı. "Keşke Caroline da onları görseydi." "Um, hayır."

Yatağıma uzanıp yanındaki noktaya dokunmadan önce bana tekrar güldü. "Sakin ol Bianca, öyle bir şey yapmadı. Sadece kadınların sadece savaştı değil sevgili de olabileceğini anlamasının ona iyi geleceğini söylüyorum, anlıyor musun?" "Hayır ve Caroline'ın seks hayatı hakkında konuşmak istediğimi sanmıyorum." I titredi. "Ya da benimki, bu konuda."

"Demek odanızda bir adam vardı?" diye sordu ve ses tonunda bir şeylerin ucunu yakaladı. Sert ve parlak bir şey.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına topladım ve istiridye ipeğinden yastıklara yaslanmasam da onunla birlikte yatağa girdim.

"Belki," dedim tereddütle. "Olsaydı ne derdin?"

Elias uzun bir süre yüzümü inceledikten sonra iç çekerek başını kaldırıp gökyüzüne baktı. "Bilmiyorum. Şanslı piç sanırım." Bana baktı. "Bir oğlan, değil mi?"

Tiernan Morelli olan otuz yaşındaki karanlık milyardere 'çocuk' pek uymasa da başımı salladım.

"Varsaymamalısın," diye açıklama yaptı.

"Erkeklerden hoşlanıyor musun?" Sordum, çünkü bazen onun eşcinsel olup olmadığını, Caroline'ın onunla bu kadar sorun yaşamasının nedeninin bu olup olmadığını merak ediyordum.

"Elbette," diye kabul etti kayıtsız bir omuz silkmeye. "Ben de kızlardan hoşlanıyorum."

"Oh." Bu mantıklıydı, sadece Elias'ın bu konuda bu kadar rahat olması beni bir an için şok etti. Oldukça geleneksel bir ailede yaşayan on yedi yaşında bir çocuktü. "Bu harika."

Gözlerinin içine düşen bir tutam sarı saçın altından bana baktı. Soğukkanlılığının bir kısmının rol olduğu belliydi, çünkü soğukkanlılığım onu rahatlatmış görünüyordu. "Bu daha önce aldığından daha iyi bir tepki."

Omuz silkdim. "İnsanlardan sevdikleri için nefret etmiyorum." Ayrıca, ben kimdim ki yargılayayım?

Ailemin baş düşmanı ile onların çatısı altında sert bir seks yapmıştım.

Özellikle de kışımındaki halı yanıkları günahlarımın hoş bir hatırlatıcısı olarak hala sızlıyorken, üzerinde durabileceğim ahlaki bir yüksekliğim yoktu.

"Bu güzel bir düşünce," dedi, ses tonuna burukluk karışmıştı.

İçimi çektim ve bacağını sıkmak için uzandım. "Gerçekten, Elias. Benim için arkadaşın başka bir şey olmadın. Şimdi bu neden değişsin ki?"

Gözleri nemle parlıyordu, mermerler gibi yuvarlak ve canlı maviydi. "Sen iyi bir insansın, bunu biliyor musun? Bu lanet ailedeki herkes iyiymiş gibi davranıyor ama değiller. Önemli olduğunda değiller. Bekçi köpeği Ronan bir gün beni bir kadınla bir erkeği becerirken bulduğunda Caroline ne dedi biliyor musun? Onlarla ilişkiyi kesmezsem, çizgiden çıkmazsam ve bir gün saygın bir kadınla evlenmezsem, mirastan mahrum bırakılacağımı ve aileden silineceğimi söyledi."

"Bu çok kötü," diye mırıldandım, sanki sadece bir dokunuşla onun duygusal yaralarını iyileştirebilecekmişim gibi elini iki elimin arasına aldım. "Çok üzgünüm Eli, kimse bunu hak etmiyor, özellikle de sen. Sen iyi bir adam ve iyi bir arkadaşsın. Sacred Heart'taki ilk günümde seninle tanışmamış olsaydım ne yapardım bilmiyorum."

Sözlerimi çiğnerken bakışları işkence görmüş, titreşen bir enerjiyle doluydu. Sonra aniden öne doğru eğildi, yumuşak bir şekilde boşluğuma daldı ve yanağımı kavradı. Bu hareketten o kadar ürkmüştüm ki, dudaklarıma yumuşak, iffetli bir öpücük kondurduğunda tereddüt etmedim.

Aman Tanrım.

Elias benim *kuzenimdi*.

Ondan uzaklaştım ve titreşen parmaklarımı dudaklarıma götürerek yataktan atlardım. "Bunu yapamazsın!"

Yanaklarını iki kırmızı şerit süslüyordu, utancını sesinden gizlemeye çalışsa da saklayamadığı mahcup bir kızarıklıktı bu. "Eğer benden hoşlanmıyorsan, bunu söylemen yeterli."

"Sorun o değil," diye geveledim, saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken titrek bir iç geçirdim. "Yani, *öyle sayılır* ama bunun bir önemi yok çünkü öpüşemeyiz."

Hınzır bir sırıtış ağzının kenarına yerleşti. "Neden olmasın?" "Bu bir oyun değil Eli," diye tersledim.

"Bu lakabını sevdim," diye mırıldandı, dizlerinin üzerine çöküp yüzüme bakarken gözleri yumuşacıktı. "Senden hoşlanıyorum Bianca. Bu biseksüel olmamla mı ilgili? Kahretsin, herkes bunu söyleyen erkeklerin aslında sadece gey olduğunu düşünür ama bu doğru değil ve dürüst olmak gerekirse, buna inanman aşağılayıcı."

"Ben de senden hoşlanıyorum," dedim ona dürüstçe, kendimle savaşıyor. Onu neden istemediğimi bilmeyi hak ediyordu ama ona güvenebilir miydim? Tiernan'a güvenmişim ve bak orada neler oldu.

Ama Elias bir Konstantin'di.

O sadece benim halkım değil, aynı zamanda arkadaşımdı.

Derin ve sakin bir nefes aldım ve fısıldadım: "Kuzen olduğumuz için öpüşemeyiz."

Bana bir an baykuş gibi göz kırptı, sonra bir kahkaha patlattı, bir eliyle dizine vururken diğer eliyle karnını tuttu.

"Ciddiyim," diye tısladım.

"Evet, evet," diye kahkaha nöbetleri arasında böbürlendi. "Ben de peri tozu sıçan sihirli bir tek boynuzlu atım."

"Elias," diye ısrar ettim, elini tutmak için öne doğru yürüdüm ve onu öne doğru ittim, böylece diğer eline dayanmak zorunda kaldı. Ancak o gözlerimin içine baktığında ciddiyetle tekrarladım. "Biz kuzeniz. Benim babam Lane Constantine'di."

Sessizlik bir bomba gibi düştü. Aramızda nükleer bir enerji dalgası dalgalandı, onu dizlerinin üzerine geri salladı, eli avuçlarımdan kaydı. Hava basınçlı gibiydi, üzerimde öyle bir ağırlık vardı ki dizlerim titriyordu.

"Doğru," dedim uyuşmuş dudaklarımdan. "Lane'in annem Aida'yla on yıllar süren bir ilişkisi oldu ve bu ilişki Brando'yla beni doğurdu. Eskiden şehir dışında yaşırdık ve onu sürekli görürdük, sonra bizi Teksas'a taşıdı çünkü kimsenin bizi öğrenmesini ve kendisine karşı kullanmasını istemiyordu."

"Kapa çeneni," dedi Elias, aniden öne doğru atılarak büyük avucunu ağzımın etrafına sardı.

Ondan ayrılmak için mücadele ederek tenine doğru mırıldandım. Korku omurgamdan yukarı sıçradı. Elias'tan hiç korkmamıştım ama birden Caroline ve Winston'ın yaydığı soğuk, otoriter enerjiyi yaymaya başladı.

"Kapa çeneni," diye tekrarladı alçak sesle, öfkeli bir hırıltıyla. "Seni aptal, *aptal* kız." Kıpırdamadan durdum, elinin üzerinden ona göz kırptım.

Elini yavaşça çekmeden önce, "Bir kelime daha etme," diye tehdit etti.

Bana uzun bir süre ters ters baktıktan sonra sessizce küfrederek yataktan kalkıp koridoru kontrol etti. Orada kimsenin kalmadığından emin olunca kapıyı kapattı ve sırtını kapıya dayayarak bakışlarıyla odayı taradı.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldadım, çünkü gergin atmosfer başka bir şeye izin vermiyordu.

"Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için," diye mırıldandı. "Ama Caroline ve diğerleri varken asla emin olamazsın. Hadi ama."

Fransız kapılarına doğru ilerledi ve Aralık ayının dondurucu havasında dışarı çıktı.

Yavaşça takip ettim, kalbim boğazımda sert ve boş bir şekilde atıyordu.

Kar yağıyor, Bishop's Landing'deki her şeyin sesini boğuyordu. Constantine malikânesinin daha ucuz modelleri gibi yerleşkenin ayaklarının dibine serilmiş evlerin ve geniş arazilerin ışıkları parıldıyordu. Koyu renkli okyanus tabakası cilasız bir metal gibi parlıyor, kıyıya kavuştuğu yerde oluklu bir hal alıyordu.

Çok güzeldi ama Elias neredeyse yanımda titrerken tadını çıkaramazdım. Çürük ipek sabahlığımı üzerime daha sıkı geçirdim ve kendime sarıldım.

"Bunu bana söylediğine inanamıyorum," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine. "Lütfen bana başka kimsenin bilmediğini söyle."

"Hayır, yani aileden kimse yok."

"Ama başka biri Lane'in kızı olduğunu biliyor?"

Tereddüt ettim, Tiernan'ın yaralı yüzü gözümün önünden geçti ve ardından Aslanlı Saray'ın Beyefendileri belirdi. "Evet, birkaç kişi."

"Tanrım, Bianca, ne kadar aptalsın sen?"

"Hey," diye itiraz ettim. "Şunu söylemeyi kes!"

"Özür dilerim," dedi hemen, parmak eklemlerini kırarak. "Bunu sadece şok olduğum ve işlediğim için söylüyorum. Ve çok *endişeliyim*. Tanrım, Bianca, burada kalamazsın."

"Neden olmasın? Kimse beni tanımıyor ve Caroline beni buraya kendisi davet etti."

Ona Constantine ailesinin kalbine dahil olmanın hayalim olduğunu söylemedim. Çocukken tüm ailenin misafirim olduğu hayali çay partilerinde rol yaptığımı.

"Beni endişelendiren de bu," dedi, ses tonu hâlâ aptallık ettiğimi ima ediyordu. "O... o iyi bir insan değil. Eğer seni buraya davet ettiyse, bunun bir nedeni vardır. Daha önce sadece beni kontrol etmek için mi diye düşünmüştüm ama o kadar da önemli değilim. Beckett Amca da bundan hoşlanmadı."

"Beckett Amca?" Ben sordum.

"Huh? Oh, evet, partide Caroline teyzenin yanındaki adam? Yetişkinen Lane'in en iyi arkadaşıydı. Kız kardeşi Emelie benim annem."

Aile ağacını ve geçmişini haritalandırmaya çalışırken kaşlarımı çattım. Tamam, Beckett Aida'nın cenazesinde gördüğüm kırmızı atkılı adamdı ve babamın en iyi arkadaşıydı.

Kim olduğumu ve aileyle nasıl bir bağım olduğunu çok iyi bildiği belliydi.

Kalbim dehşetle çarptı.

"Oradaydı," dedim Elias'a, elini tutmak için bilinçsizce öne doğru uzanarak. "Aylar önce annemin cenazesindeydi. Onunla hiç konuşmadım ama eğer oradaysa..."

"Biliyor," diye kesin bir ifadeyle sözlerini tamamladı Elias ama eli benimkini sıkıca kavradı. "Kahretsin, Bianca."

"Belki Caroline'a söylememiştir?" Midemde aksini düşündüren bir kurşun ağırlığı olmasına rağmen iyimser bir şekilde sordum.

"Belki," diye izin verdi Elias. "Gerçi oldukça yakınlar, özellikle de Lane gittiğinden beri. Hatta bazı söylentiler bile vardı..."

"Söylentiler mi?"

"*Birlikte olduklarını.*"

"Lanet olsun." Elimini karışmış saçlarımdan arasında gezdirirken küfür keskin bir nefesle ağızımdan kaçtı.

Aklımda sürekli sorular dönüp duruyordu. Beckett neden cenazedeydi?

Caroline ölen kocasının kızı olduğumu biliyor olabilir miydi?

Eğer öyleyse, neden beni yanına aldı?

"Bunu bilmesi mümkün görünmüyor," diye karar verdi Elias benimle aynı anda. "Bundan ne çıkarı olabilir ki? Eğer biri gerçeği öğrenirse, farkında olmadan Lane'in aşk çocuğunu kabul ettiği için alay konusu olur. Caroline aile itibarının tehlikeye girmesine izin vermezdi. Eğer öğrenirse... şey, diyelim ki kadından bir sebepten dolayı korkuyorum. Hayır. Bence sen onun kendini iyi göstermek için yaptığı 'hayır işlerinden' birisin."

"Yaşasın," dedim gönülsüzce, bu da onun gülmesine neden oldu. "Alternatiften daha iyi."

"Doğru."

"Yine de bu çok tehlikeli Bianca. Bunu anladığını sanmıyorum. Caroline kesinlikle bulaşılacak biri *değil*. İnsanları öldürmekten daha kötü şekillerde hayatlarına son verdi, anlıyor musun? Gerçeği öğrenirse senin içini boşaltır."

İçimde bir savaş verirken dudağımı ısırdım. Hayatım boyunca kurduğum düzgün bir Constantine olma hayalinden kendimi tamamen soyutlamam imkânsızdı, özellikle de Caroline şimdiye kadar bana nazik davranmaktan başka bir şey yapmamışken. Ama Bishop's Landing'e ilk taşınan saf kız ölmüş, Tiernan Morelli tarafından sırtından bıçaklanmıştı. Babam bir zamanlar onu sevmiş ve saygı duymuş olsa bile, kimseye körü körüne güvenilmemesi gerektiğini biliyordum.

İnsanların soyumla ilgili gerçeği öğrenmeleri halinde Caroline'in iyi bir tepki vereceğini düşünemiyordum, ama böyle bir şey olursa, bunun çok sonraları, doğum koşullarım yerine beni ben olduğum için sevdikten sonra olacağını ummaktan da kendimi alamıyordum.

"Gözlerinde hayaller var," diye uyardı Elias beni. "Onları şimdi öldür. Annemle babama yılın geri kalanında bizimle kalıp kalamayacağını soracağım. Burada güvende değilsin."

Beni kalbine bu kadar zahmetsizce alan bu güzel çocuk için kalbimde sıcaklık ve şefkat çiçekleri açtı. *Bu* her zaman istediğim türden bir aşktı. Karmaşık olmayan ve koşulsuz.

Kafamın arkasındaki küçük bir ses bunun bir *yalan* olduğunu fısıldadı.

İstediğim aşk çarpık ve sapkındı, beni becermek ve bana sahip olmak isteyen uzun, karanlık ve korkak bir adamın şekline bürünmüştü, beni şımartmak ve bana bakmak değil.

Bu düşünce tarzını susturduğumda bile, yeni bir gerçeği ortaya çıkardı. Artık saf değildim.

Bu dünyanın zenginliğine ve ihtişamına kapılmamıştım. Daha iyisini biliyordum.

Bu yüzden -Tiernan'dan, Caroline'dan- sinmek yerine boğayı altın boynuzlarından tutup kendime mal edecektim.

Tiernan benden bir şey istiyordu, bunu biliyordum. Beni Caroline'ı aşağılamak için bir araç olarak kullanmak istiyordu ama ona karşı neden böyle bir düşmanlık beslediğinden emin değildim.

Caroline da bir şey istiyordu.

Belki de sadece zavallı, küçük yetim kız için hayırsever bir hayırsever olan imajını iyileştirmek içindi.

Belki de daha haince bir şeydi.

Ama o anda, soğuk ve karanlık gecede Konstantin Yerleşkesi'nin balkonunda dururken, dünya ayaklarımın altındaymış gibi görünürken, cevapları bulacağıma karar verdim. Tüm hayatım gizemle ve dolaplarda tıkırdayan iskeletlerle doluydu. Sonuçları ne olursa olsun, onları ilk ve son kez gün ışığına çıkarmaya kararlıydım.

"Kalıyorum," dedim Elias'a, iki soğuk elini de avuçlarımın içinde kavradım ve yaklaşırken aramızda kaldırdım. "Beni davet ettiler, Elias. Nedenini bilmek istiyorum."

"Ölmek mi istiyorsun?" diye acımasızca karşılık verdi.

"Bu kadar dramatik olma. Ayrıca burada kalmak Brando'yu Tiernan'dan geri almak için elimdeki en iyi şans."

"Neden aranızda her ne olduysa çözüp eve gitmiyorsunuz?" diye itiraz etti. "Onun bir Morelli olduğunu biliyorum ama sen onunla mutlu görünüyordun."

Ev ve mutluluk.

Evet, kısa bir an için, gökyüzünden düşen bir yıldız gibi, Lion Court'ta Tiernan ve onun rengarenk ekibiyle birlikte her ikisini de hissetmişim.

Ama kayan bir yıldız tutulan çoğu dilek gibi, bu da uzun sürmedi.

"Başkalarının hayatımı dikte etmesinden bıktım," dedim ona, öfke ve kararlılıkla kelimeleri mermiye dönüştürerek. "Neredeyse on sekiz yaşındayım ve çok şey yaşadım. Bunu üstlenecek kadar büyük ve güçlüyüm."

"Neyi alayım?! Morelliler ve lanet Konstantinlerle mi? Senden daha güçlü insanlar denedi ve başarısız oldu Bianca. Sana istisna olacağını düşündüren ne?" diye sordu.

Yüzümde sinsi ve muzaffer bir gülümseme vardı, çünkü hayatımda ilk kez *kendimi* üstün hissediyordum.

"Çünkü herkes beni küçümseyecek, hep küçümstediler" diye düşündüm. "Ama bu sefer, sadece saf bir kız gibi *davranacağım*. Bir kuzu bekliyorlar, belki daha önce öyleydim, ama şimdi onlara bir aslan vereceğim. Onlar sahte bir güvenlik duygusuna kapılmışken, ben gerçeği keşfedeceğim."

Elias uzun bir süre bana baktı, gözleri sert, neredeyse cansızdı. Sonunda elini kaldırıp sağ omzumdaki saçların bir kısmını ittiğinde irkildim. Başparmağını boynumun derisine bastırdı, Tiernan'ın dişleri ve dudaklarıyla kırmızı bir harf gibi bıraktığını unuttuğum çürüğe bastırdı.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı. "Bazen gerçekler yalanlardan daha çok acıtır."

"Neden bir piyon gibi kullanıldığımı bile bilmezken, bilgisiz bırakılmaktan ve kendimden faydalanılmasından bıktım." Savaşın arifesindeki Jeanne d'Arc gibi inançla, doğru bir amaçla dolup taşıtığımı hissettim. Bu benim savaşımdı, öyleyse neden savaşıyordum? Bazı şeyleri kendi başıma çözmenin zamanı gelmişti ve hiç kimse, Elias bile beni durduramayacaktı. "Bunu yapacağım Elias ve yardımını istiyorum, eğer verirsen."

İç çekmeden önce gözlerini kısarak bana baktı, uzun bir hava şeridi yanağıma değdi çünkü hâlâ çok yakın duruyorduk.

"Peki," dedi sonunda, tek kelimesi teslimiyetle doluydu. "Ama bilmelisin ki bunu kuzen olduğumuz için yapmıyorum. Arkadaş olduğumuz için yapıyorum. Senin incinmeni istemiyorum ve bunun olmasını engellemek için bir şey yapabilirsem yapacağım."

Sözleri soğuk kış gecesinde bile ılık bir bahar yağmuru gibi üzerime yağdı. Onu kendime çektim ve öyle sıkı sarıldım ki omurgasındaki kemiklerin gıcırdadığını hissedebiliyordum.

"Biliyor musun, hayatım boyunca tek istediğim buydu," diye fısıldadım burnumu boynuna bastırırken. "Benim için savaşacak biri. Benimle birlikte."

"Pekala, dileğini aldın. Bakalım diğerlerinden bazılarını gerçekleştirmek için ne yapabiliriz?"

TIERNAN

SAAT SABAHIN BEŞİYDİ VE BEN UYUMAMIŞTIM.

Nasıl yapabilirim?

Dünyamdaki her şey *yanlıştı*, sanki birileri evime girmiş ve her şeyi tersine çevirmişti.

Bianca, Caroline ile birlikteydi.

Bryant çok sessizdi, şüphesiz intikamını planlarken yaralarını yalıyordu.

Constantine'in harabesinin ve Belcante'nin servetinin anahtarı elimdeydi ama kilitli hazinenin nerede olduğunu bile bilmiyordum.

Hayatınızın parçalanışını izlemek ve bu yıkımdan sorumlu olduğunuzu bilmek tuhaf bir yalnızlık egzersiziydi.

Böyle bir kaosa alışık değildim ve bu durum içimi kasıp kavurdu, yıllardır uygulamadığım duyguları ve içsel düşünmeyi ortaya çıkardı. Grace'in kendi ve çocuğumuzun canını aldığı günden beri.

Yumruğum siyah torbaya, kolumdan omuzlarıma doğru titreşen sert bir dizi vuruşla çarptı. Omzumdaki yara nedeniyle sol elimi fazla zorlamadım, sadece parmak eklemlerimle torbaya vurdum ama sağ elimle aşırı telafi ettim. Acı verici bir egzersizdi ama beni toprakladı. Hayatım boyunca fiziksel ve duygusal olarak dayak yedikten sonra, bu acı ve sızıda teselli buldum.

Ezra kütleyi benim için tuttu, böylece ben gevşerken vücuduma geri dönmedi, kollarım parmak eklemlerimi ağrıtan bir yumruk telaşıyla savruldu. Yüzümden ve çıplak gövdemden akan ter, bandajımı ıslatıyordu,

ellerimdeki sargıları ve siyah atletik şortumun kemerini sıyırdım ama gözlerimdeki ıslaklıkları silmek için bile duraklamadım.

Nefes almak için duraksamaya cesaret etmeden önce içimde temizlemem gereken bir şeytan vardı.

Çünkü Bianca'yı birkaç saat önce almıştım, tatlı bedeni altımdaydı, o yumuşak, kadife mavisi gözler bana yarı şeytan yarı tanrıymışım gibi bakıyordu, ağzımda onun tadı vardı ve zihnime bir çapak gibi yapışmıştı ve ondan uzaklaşmak içimdeki her şeyi alıp götürmüştü. Onu saçlarından sürükleyerek Lion Court'a geri götürmek istediğimi söyledüğimde şaka yapmıyordum.

Tam da bunu yapmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştım.

Ona sahip olmak ve kontrol etmek istiyordum. Bu arzu içimde doğmuştu ve asla ölmeyecekti. Ama bu bizim cinsel dinamiğimizdi ve ilişkimizde aynı güç uyuşmazlığını istemediğimi fark ettim.

Zaten daha yaşlı, daha zengin, daha tecrübeliydim. Yasal ve cinsel olarak onun hareketlerini kontrol ediyordum. Eğer karar verme yeteneğini elinden alırsam, Bryant'tan daha kötü olmazdım. Zorbadan başka bir şey değildim.

Ben de onu engerek ininde bıraktım.

Bu doğru bir karardı belki ama dişlerimi sık mama neden oldu.

Bu yüzden sabahın erken saatlerinde spor salonuna gittim, yumruklarım la şeytanlarım la savaştım çünkü zihnim çok yorgun ve kalbim bunu kendi başına anlamlandıramayacak kadar deneyimsizdi.

"Ee, plan nedir patron?" Walcott her zamanki sabah esneme hareketlerini yaptığı birkaç metre ötedeki minderlerden sordu. Yoğun yara izi taşıyan dokusunda hareketliliği korumak onun için yoga, sık sık masaj ve nemlendirici kullanarak mücadele ettiği günlük bir savaşı.

Henrik, cüssesini çene kaldırma barının üzerine çıkarırken, "Onda yok," diye söylendi.

"Siktir git," diye bağırdım, çantayı tavana bağlayan zincirleri sallayan hızlı bir dizi yumruk atarken.

Walcott iç çekti. "Demek ki bir planı yok."

Ezra'nın dengesini kaybetmemek için ağırlığını kaydırmasına neden olan son bir üst kesiği indirirken sıkı göğsümden bir hırıltı yükseldi. Geri çekildim, göğsüm kabarmıştı, gözlerim terden yanıyordu ve adamlarıma dik dik baktım.

"Bir plan var," diye homurdandım. "Sadece... son birkaç gün içinde şekil değiştirdi."

"Yani Konstantinleri alaşağı etmeye gitmiyor muyuz?" Henrik ağır bir gümbürtüyle yere düşerek sordu. "Nedense bundan şüpheliyim."

Ona ters ters baktım. "Caroline, Bianca'nın saçının teline dokunursa ya da ona kötü davranırsa, o kaltağı alaşağı edeceğimizden emin olabilirsiniz. Ama önceliğimiz bu değil. Bryant'ın ona karşı geldiğim için bana haddimi bildirmeye çalışacağına hiç şüphem yok. *Ona haddini bildirmek* için tamamen iyileşmeden saldırmalıyız. Bir tabutun içi ya da bir hapisane hücresi gibi karanlık, sıkışık bir yer."

Walcott hareketlerini durdurup kaşlarını çatarak bana baktı. "Bu konuda ciddi misin? Öz baban mı?"

"Bana onun bu unvanı hak etmediğini söyleyen siz değil miydiniz?" Bianca'ya kim olduğumu açıkladığında yüzünde beliren çarpık sevinci hatırlayarak karşı çıktım. Bu bana karşı yapılan o kadar çok kötülüğün sonucusuydu ki, kırılma noktasına ulaşmamın bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyordum.

Hayatımın büyük bir bölümünde, ne kadar sapkınca olursa olsun, tek onay ve sevgi kaynağım o olmuştu. Ailemi benden aldığı anda o kadar gençtim ki, Grace'i aldığı anda hala gençtim, elimde kalan tek şeyin o olduğuna inanmaya programlanmıştım.

Tek iyi olduğum

şey. Artık değilim.

Yukarıda Örümcek Adam çarşafı içinde bir rol model olarak bir kötü adamdan daha fazlasını hak eden bir çocuk ve Bishop's Landing'in karşısında asla bir yuva olmayacak başka bir evde bundan daha fazlasını hak eden bir kız vardı.

Bu yüzden her ikisine de daha fazlasını vermeyi kendimde buluyorum.

Bu da bize karşı duran düşmanları ortadan kaldırmakla başladı.

"Kendi ailenin reisini nasıl alaşağı edeceksin?" Henrik, dün Brando'yu Noel gereçleri için alışverişe götürdükten sonra aldığı Noel Baba havlusuyla kel kafasını silerek itti. Cicili bicili, çobanpüskülü, kurabiye kalıpları, süsler ve Noel Baba'nın bildiği başka şeylerle dolu düzinelerce poşetle dönmüşlerdi. "Tüm ailenin adını incitmeden ona nasıl zarar verebilirsin?"

"O artık Morelli Holding'in başında değil," diye hatırlattım onlara. "Lucian öyle. Bryant benim üzerimdeki kontrolünü çok uzun süre sürdürdü. Artık emekli olma zamanı geldi. Onun için güçten daha önemli olan tek şey para."

Özel mülklerinin peşine düşeceksin, Ezra imzaladı.

Başımı salladım, dudak okumada çok iyi olmasına rağmen sözlerimi onun için imzaladım. "Günün sonunda, Bryant açgözlü bir orospu çocuğu. Eğer ona yeterince cazip bir şey sunarsak, yemi yutacaktır."

Kapı zilinin alçak sesi konuşmamızı böldü. Birbirimize baktık, belli ki sabahın on beşinde Lion Court'u kimin ziyaret edeceğini merak ediyorduk.

Walcott tek kelime etmeden kalktı ve durumu kontrol etmek için merdivenleri çıktı. Kapının hafifçe açılma sesini ve merdivenlerden aşağı süzülen ayırt edilemeyen sesleri dinledik.

Nihai hedef nedir? Ezra imzaladı.

"Evet," dedi Henrik. "Ölüm mü, hapishane mi?"

"İkisi de değil," dedi erkeksi bir ses merdivenlerin tepesinden, görüş alanından gizlenerek.

Ama kimin konuştuğunu bilmek için onu görmeme gerek yoktu.

Lucian Morelli, Carter'a yaptıklarından sonra bana karşı en kötü zorbalık türünü yapmıştı. Leo'nun tepkisi ile aynı değildi, incinmiş ve ihanete uğramış bir tepkiydi. En büyük ağabeyimde farklı bir şeyler vardı, daha soğuk ve empatiye daha az yatkın. Yıllar boyunca onun psikopati spektrumunda olup olmadığını merak etmiştim ve sonunda merdivenlerde belirip siyah bakışlarıyla beni kıstırdığında bu soru yeniden canlandı. O gözler ikiz kara delikler kadar soğuk ve ruhsuzdu, onunla yaşadığım yıllardan beri biriktirdiğim güvenin her zerresini emiyordu.

Kısa ve acı verici bir an için, her akşam yemekten sonra eğlencelerine katılamayayım diye ağabeylerimin medya odasının kapısını gülerek kilitlemelerini izleyen iri yarı, hantal bir gençtim yine. Bryant bana fazladan ev ödevi ve her akşam çeşitli savunma ve silah eğitimleri verirken bunun pek bir önemi yoktu, ama yine de yıllar boyunca kışkırttığı sayısız acıdan biriydi.

Lucian'ın arkasından Leo geldi.

Neredeyse fark edilemeyecek bir sertlikle yürüyor, omuzları çoğu insanın muhtemelen fark edemeyeceği bir şekilde dikkatlice dikleşiyordu. Aksi takdirde, hâlâ 'Bishop's Landing'in Canavarı' lakabını hak etmiş olan o heybetli, sert yüzlü adamdı.

Ona bakmak canımı yakıyordu ve on iki yaşımdan beri de yakıyordu. Bryant beni ona kemer takmaya zorladığında Carter'a ve kardeşlik bağına ihanet etmiş olabilirdim ama bana ihanet eden Leo'ydu. O bizim koruyucumuzdu,

Hepimizi Bryant'ın gazabından kurtarmanın yollarını bulan kardeşimiz, ama o gün ve onu izleyen günlerde ortalıkta görünmemiştir. Kaçmaktan mutlu olduğu bir okul gezisi.

Aslında, onu tekrar gördüğümde, kardeşlerim ve benim aramdaki soğuk cephe çoktan yerleşmişti. Yara izimle aileyi utandırmamak için zaten evde eğitim görüyordum, Bryant'ın kötü eylemlerini görmek için diğerlerinin asla yapmayacağı şekilde eğitiliyordum. Hatta Pazar günleri hariç her akşam onlardan ayrı yemek yiyordum.

Bianca'yı Yerleşke'de bıraktığım anda başlayan içimdeki o huzursuz, kemirici enerji yeni bir hayatla kükredi.

Carter ikisinin de arkasından geliyordu ama ben yumruklarımı sıkarak ilerlemeye başlayınca onların önüne geçti.

"Şimdi, Tiernan, bir saniye bekle--" diye yatıştırdı, ellerini çift beyaz bayrak gibi kaldırarak.

Onları görmezden geldim.

Morelliler merhametleriyle tanınmazlardı.

Leo en yakınımıydı, bu yüzden ilk ona gittim. Şaşırtıcı bir şekilde, ben ona doğru hamle yaparken sadece beni izledi ve arkamı dönüp çenesine vurduğumda savunmak için parmağını bile kıpırdatmadı.

Başını kaldırıp yana çevirdi, dudaklarından nefes fışkırıyordu.

Elimi salladım çünkü o pisliğin demir gibi bir çenesi vardı.

Öfkeli bakışlarını üzerime dikmek için başını geri çevirdiğinde çenesinin menteşesi gıcırdayarak ağzını oynattı.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Ona ters ters baktım. "Yakınından bile geçmiyor."

Leo hafifçe başını salladı ve kollarını açarak davet etti. "Bunu düzgün bir şekilde yapmak ister misin, kardeşim benim? Sadece şunu bil, ilk yumruk bedavaydı. Eğer bana tekrar saldırırsan, ben de sana karşılık veririm."

"Leo," dedi Lucian yumuşak bir sesle ama bu ikimizi de sakinleştirmeye yetti. "Tiernan'ın çocukça maskaralıklarına kendini alçaltmana gerek yok."

"Siktir *git*." Beni sevmesi ve koruması gerekirken en büyük işkencecim haline gelen ağabeyime dişlerimi gösterdim. "Bu eve adım atmaya nasıl cüret edersin? Lanet olası boğazını koparmadan önce defol git."

Küçük bir parçam bu kadar düşmanca hissettiğim için şok oldu. Yıllarca sadece övgülerini ve kabullerini istemiştim. Lion'ı ziyaret etmelerini hiç hayal etmemiştim.

Mahkeme, çünkü bu fikir çok tuhaftı. Şimdi onlar buradayken, bu benim sığınağımın ihlali gibi geliyordu. Elbette, burası eksantrik, sanatsal enkazlarla ve yaralı kurtulanlardan oluşan bir ekiple dolu perili bir malikâneydi, ama *benim malikânemdi*.

Hiç kimsenin bu duvarlardan içeri girip bana ya da benimkine saygısızlık etmeye hakkı yoktu. Lucian bana sadece göz kırptı, can sıkıntısı yüzünün her santimini dolduruyordu.

"Get. Al. Siktir. Dışarı," diye homurdandım ve onu sağlam elimle ittim. "Neden buradasın ki?"

"Carter mesaj attı," dedi kayıtsızca, sanki ben hiç önemsizmişim gibi telefonunu kontrol ederek. "Barışmak istediğini söyledi. Bu doğru değil mi?"

"Bana yaptığın pisliği öylece unutacağımı mı sanıyorsun?" Kelimeler bir kurşun yarasından çıkan kan gibi fişkırdı.

Esrarengiz bakışlarını bana doğru kaldırırken bir kez daha göz kırptı. "Ben hiçbir şey yapmadım."

Acı, havlayan bir kahkaha. "Tamam, bu mantığı takip etmek istiyorsan, pislik, bunu yapabiliriz. Sen hiçbir şey yapmadın. Beni görmezden geldin. Beni dışladın. Diğer herkesin de aynısını yapması için örnek oldun. Sence Leo ve Carter sen olmasan bunu yapar mıydı? Sence kızlar--" Sesim çatallaştı ama devam ettim. "Sence Eva ve Sophia bunu yapar mıydı? Daphne? Lizzy?"

Lucian omuz silkerek, "Yani sen dışarıda bırakıldın," dedi. "Daha iyi insanların başına daha kötü şeyler gelmiştir."

Kulaklarımdaki kan uğultusu arasında Carter'ın rahatsız bir şekilde ayarlandığını gördüm ve Leo'nun Lucian'a geri çekilmekle ilgili bir şeyler mırıldandığını duydum.

"Dışlanmak mı?" Alay ettim. "Evet, hepinizin paylaştığı bağın dışında bırakıldım, zorla bırakıldım çünkü Carter'ı dövmeyi kabul edene kadar Bryant beni dövdü. Bir keresinde baskıya boyun eğdim ve ailemizden birini incittim. Sadece *bir kez*. Ama ondan sonra her gün canımı yaktın. Daha önce anlamamıştım, geçen hafta babamız ona itaatsizlik ettiğim için bana kurşun sıkana kadar da anlamamıştım ama duygusal ihmal ve istismar yine de istismardır. Bunun bir parçası değilmişsin gibi davranmak istiyorsan, hayal görüyorsun demektir. Şimdi evimden defol git Lucian. Seni bir daha gördüğümde kaçsan iyi edersin, çünkü ben yetişkin bir adamım ve bir daha asla zorbalığa maruz kalmayacağım."

Sözlerimi bitirdiğimde göğsüm kabarmıştı. Bu kadar çok, bu kadar tutkulu konuşmaya alışık değildim ve bu beni az önce yaptığım bir saatlik boks seansından daha fazla yordu.

Bunu izleyen sessizlikte Walcott yavaşça alkışlamaya başladı.

Henrik ve Ezra, ellerin buluşmasının keskin sesi salonu doldurana kadar Ha onları takip etti.

va.

Baş döndürücü, rahatlamış kahkahalar çok sıkı boğazımda fokurdadı. Bu adamlar benim adamlarımdı.

Bu pisliklere ihtiyacım yoktu çünkü aynı kanın yarısını paylaşıyorduk.

"Güzel bir konuşmaydı," dedi Carter, beni alkışlamak için öne çıkarak. içten bir gülümsemeye omzuna vurdu. "Bunu yapabileceğini düşünmemiştim."

Elini silktim. "Beni tanımıyorsun. Birlikte çalışmak için bir anlaşma yapmıştık ama bunu yeniden düşünüyorum. Bu ikisini neden buraya getirdin?" Carter'ın şakacılığı hızla, kolayca yatıştırıcı bir gülümsemeye dönüştü.

"Çünkü onlar da en az benim kadar seninle barışmak istiyorlar."

Sadece soğuk bir kaş kaldıran Lucian'a, sonra da hafifçe yüzünü buruşturan Leo'ya ters ters baktım.

"Yaralanan tek kişi sen değildin, küçük kardeşim," dedi Leo, gözleri eski acıyla bayatlamıştı. "Bryant hepimize bir ömür boyu acı çekti. Artık zorbalığa uğramak istemiyor musun? Şükürler olsun, çünkü biz de istemiyoruz. Hayatımıza onsuz devam edeceğiz. Birlikte."

"Buna güvenmemi nasıl beklersin? Yıllar süren mesafeden sonra aniden el ele tutuşup kumbaya mı söylemek istiyorsun?" diye sordum. "Ne değişti lan?"

"Biz büyüdük." Leo ellerini ceplerine soktu. "Farklı bir bakış açısı kazandık."

"Şimdi mutlular." Carter homurdandı. "Kahretsin, şimdi ikisi de mutlu bir şekilde *aşık*. Aşkın insanları değiştirdiğini bilmiyor musun, Tiernan?" Ses tonu nazikçe alaycıydı ama gözleri bana bakarken çok kurnazdı, sanki kalbime doğrudan bir hattı varmış ve üzerinde hak iddia ediyormuş gibi.

Onun sözlerini hafife almak istedim ama nasıl yapabilirdim ki? Bianca ve Brandon'ı sevmek hayatımda zincirleme bir reaksiyona yol açmış ve her gün hâlâ etkisinden kurtulamadığım duygular yaşamama neden olmuştu.

Leo Carter'a gözlerini devirdi, sonra bana yaklaştı. "Hadi ama Tiernan. Aramızda bir husumet olduğunu biliyorum ama buraya gerçekten hatalarımızı telafi etmek için geldik."

Yaramı sızlatsa da kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ne bir özür duyuyorum ne de lanet olası bir çiçek görüyorum."

Walcott kıs kıs güldü.

"Özür mü istiyorsun?" Lucian gözleri aniden parlayarak sordu. "Ya senden bir özür istiyorsam? Bryant için ve ona karşı çalışıyordun."

Bize yıllardır. Ona nasıl yardım ettiğinizi sıralayayım mı? Tüm iskeletleri saklayan dolabın kilidini açmalı mıyım?"

"Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptım," dedim ona. "Bunun için özür dilemeyeceğim. Morelli Holding'in ilk çocuğu olma lüksüne sahip değildim; varis ya da yedek. Ben sadece çekiçtim."

Birbirimize dik dik baktık, enerji o kadar hissedilir bir şekilde çatırdıyordu ki ensemdeki ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Tiernan bu işi eskiden olduğu gibi halletmek istiyor," dedi Leo, sesi son derece başarılı bir CEO'nun sesi gibi güçlü ve mutlaktı. "Dövüşün. Kazanan önce özür diler."

"Hayatta olmaz," dedi Henrik, çemberimizin içine doğru bir adım atarak. Kardeşlerimin sanki bu evde davetsiz misafir onlar değil de kendisiymiş gibi ona dik dik bakmalarını görmezden geldi. "Bryant daha dokuz gün önce kardeşini omzundan vurdu. O kavga etmiyor."

"Ben varım," dedi Lucian, yüzünde sinsî ve acımasız bir sırıtış belirterek. "Üçümüz için de savaşacağım."

Ceketini çıkarmaya ve gömleğinin manşetlerini kıvırmaya başladı.

Carter ellerini havaya kaldırarak, "Benim için kavga etmenize gerek yok," dedi. "Tiernan ve ben aramızdaki sorunları çoktan çözdük."

Leo bana öyle sert baktı ki, bakışlarının ağırlığının yanaklarımdan derisini oyduğunu hissettim. Sonunda sert duruşu gevşedi. "Özre ihtiyacım yok."

"Evet, öyle." Lucian beni durdurmak için elini omzuma koysa da ona doğru bir adım attım. Omuz silktim ve ikinci en büyük kardeşime bakmadan önce ona dişlerimi gösterdim. "Sen benim dışımda herkesin şampiyonuydun. Okul için lanet bir geziye çıktın ve hepimiz savunmasızdık. Özür dilemeden ya da açıklama yapmadan bu işin peşini bırakacağımı mı sanıyorsun, sandığın kadar zeki değilsin."

Yıllar boyunca duygularımın üzerine kilitlediğim ve sıkıca kapattığım kapak, Bryant'ın omzuma sapladığı kurşun ve Bianca'yı evimden kaybetmemle onarılamaz bir şekilde delinmiş gibiydi. Derim dikiş yerlerinden yırtılacakmış gibi hissedene kadar içim kaynıyordu.

Savaşmak istiyordum. Bu benim için anlamlı bir dildi. Üzüntümü bir üst kesiğe, öfkemi tek bir yumruğa indirebilirdim. Ve Lucian'ın lanet olası kibirli çanını çalma fırsatı, on iki yaşında yaralandığımdan ve her zaman olduğu gibi Lucian tarafından yönetilen hepsi tarafından ölüme terk edildiğimden beri susamış olan içimdeki derin ve karanlık bir şeyi yatıştıracaktı.

"Ringe çık," diye homurdandım Lucian'a. Sonra topuklarımın üzerinde dönüp iplere doğru yürüdüm.

Ezra onları kaldırıp aralarından geçmemi sağladı ve sonra o, Henrik ve Walcott beni platforma kadar takip ettiler.

Henrik bandajımın arasından sızan taze kanı dürterken, "Kötü kararlarda her zaman iyiydin," diye söylendi. "Ama bu en iyisi olmalı."

"O bir kağıt iticisi. Yaralı bile olsa onu yenebilirim," dedim kardeşlerime göz kulak olurken.

Lucian kollarını sıvayıp bin dolarlık mokasen ayakkabılarını çıkarırken ve hazırlık için omuzlarını sıvarken sessizce konuşmak için bir araya toplandılar. Leo yedek bir çift şal bulmuş ve metodik bir şekilde kardeşimizin ellerine sarmıştı. Sonunda ayrıldılar, Leo gergin ama teslim olmuş görünüyordu, Carter'ın yüzünde ise garip bir gülümseme vardı, hangi takımı tutacağından emin olmayan bir amigo kız gibiydi.

Lucian iplerin arasından eğilip ringe girerek kendi köşesine geçerken Henrik, "O iri bir adam," dedi. "Ve vurulmadı ya da son birkaç saatini bir çantaya vurarak geçirmedi. Taze ve çok acımasız."

"Kaybetmeyeceğim," dedim kolayca ve kaybetmiyordum da. Bu dövüşü kaybetmemin imkânı yoktu.

Bir özür borçluydum ve yorgun ve yaralı olabilirdim ama yılların zehirli geçmişiyile dolu bir depom vardı.

Walcott yüksek sesle, sonra da usulca bana dönerek, "Hakemlik yapacağım," dedi. "Bu iş sende, T. O orospu çocuğunun kanını akıtmanı görmek için sabırsızlanıyorum."

Ringin ortasına geldi ve cebinden bir düdük çıkardı çünkü Walcott bir izci çocuk gibiydi, her zaman hazırlıklıydı.

Lucian ve ben ringin ortasında karşılaştık, mükemmel kardeşim ısmarlama takım elbisesinin içinde, taslağımın cilalanmış hali gibi bana bakıyordu.

Bana sıırttı, gözlerinde kendi kalbimde taklit ettiğimi hissettiğim manik, heyecanlı bir bakış vardı.

Bunun tadını çıkaracaktık.

Walcott ellerimizi bıraktığı an, maç başlamıştı.

Lucian önce saldırdı, ki bunu yapacağını biliyordum, kötü sol omzuma sert bir yumruk indirdi. Yumruğun yanından sıyrılıp eğilerek kendi yumruğumu onun açıkta kalan böbreklerine indirdim.

Bunu hissetmiyor gibiydi, zaten başka bir dizi vuruşla ilerliyordu.

Lucian'ın hem çok güçlü hem de çok zeki olduğu hemen anlaşıldı.

Ama hayatının son on sekiz yılını Bryant Morelli ve onun dövüş sanatları uzmanları birliği tarafından eğitilerek geçirmemişti. Hayatını hiçe sayan birine karşı fiziksel olarak savaşmak zorunda kalmamıştı. Ya da belki de öyleydi, bilmiyordum.

Kazanacaktım ama bu temiz olmayacaktı çünkü Lucian acımasız bir pislikti.

Çünkü o bir Morelli'ydi.

Ve ailemizdeki her şeyde olduğu gibi, bu da intikamla ilgiliydi. Benimki tabii ki, ama onunki de.

Kazanamayacağını biliyordu, bunu her yumruğu alışında ve neredeyse körü körüne devam edişinde görebiliyordum. Bunu biliyordu. Ama sonunda yere düşmeden önce şahsıma en büyük zararı verecekti.

Aparkatlarından biri çeneme denk geldi ve derim parmaklarının gücüyle yarıldı. Bir diğeri kurşun yaramın hemen altından vurdu, içime öyle bir acı gönderdi ki hayati bir an için görüşümü siyah noktalara kaybettim. Sonra bir tane diğer omzuma, bir tane de karnıma.

Çenemden kan akarken ona sırtıttığımda hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

Tabii ki acının yorgunluğumu giderdiğini ve içimde akü asidi gibi kabardığını anlamadı. Bildiğim şey buydu, ona söylemek istedim, bana yaptığı şey *buydu*.

Ama kelimeleri söylemedim.

Şiddet dilinin zamanı gelmişti ve bu dil içimden tatlı bir şarap gibi aktı.

Yüksek vites geçtim ve sonunda dünya şampiyonu boksör Hardy Hayes'in kendisinden öğrendiğim bir seriyle saldırıya geçtim. Lucian kendini savunmaya çalıştı ama ben durdurulamaz bir güçtü. Nefret ve sefalet, acı ve intikamın zaferi kalbimde çıra gibi yanıyordu. Kardeşim iplere vurdu ve ellerini boş yere kaldırdı.

Son darbe inene kadar güldüğümün farkında değildim, kesik elmacık kemiğine çarptı, böylece kafası sağa doğru savruldu, tükürük ve kan geniş bir kavis çizdi.

Lucian ayakta durmaya çabalayıp sonra iplere yığılırken geri çekildim, ağzımdan soluk soluğa kahkahalar dökülüyordu.

Sessizlik devasa bodrumda yankılandı. Sessizliğin bu kadar büyük, inanılmaz derecede gürültülü olabileceğini hiç bilmezdim. Kulak zarıma acı verici bir şekilde baskı yapıyordu, tıpkı suyun altındaki basınç gibi.

Lucian ağır bir şekilde iplere yaslanırken bana bakıyordu, gözleri kapkara, yanakları kesik ve kan damlıyordu, vücudu terden ve dökülen kandan kayganlaşmıştı.

Berbat göründüğümü biliyordum, çenem yarılmıştı, kurşun yarası yeniden açılmış ve ağrıyordu, bandajın altından sızıyordu.

Ama inanılmaz hissettim.

Bir adamın bir hafta içinde iki şeytanı alt etme fırsatı bulması pek sık rastlanan bir durum değildi.

Siyah, yapışkan intikam ve haklı öfke içimde kükredi. Sonra bir şey değişti.

Lucian.

Arkasında, iplerin dışında duran Leo ve Carter'a el salladı ve gözlerinin yanındaki gerginlik acısını belli etse de irkilmeden ayağa kalktı. Ağır adımlarla ilerlemeye başladığında Walcott neredeyse önünü kesiyordu ama başımı hafifçe salladım ve kardeşimin bana doğru gelişini izledim.

Eğer bir yumruk atarsa, ben hazırdım.

Bu kavganın ölümcül bir hal alabileceği fikri gerçek bir olasılıktı.

Her kasım bir yay gibi gergindi, yumruklarım çentikli oklar gibi titriyordu.

Ama Lucian bana yumruk atmadı.

Bir adım ötede durdu, kokusunu alabileceğim kadar yakındı, ter kokusu ve hiç şüphesiz pahalı bir kolonyanın misk kokusu. Göz bebeklerinin koyuluğu ile gözbebeklerinin koyuluğu arasındaki belli belirsiz farkı, her bir gözeneğinden boncuk boncuk akan teri görebilecek kadar yakındım.

Çocukluğumdan beri ona bu kadar yakın olmamıştım ve birden bu yakınlık midemi bulandırdı.

Uzun, titrek bir an boyunca beni inceledi ve sonra hala adrenalinden titreyen elini kaldırdı.

İlk başta ne yaptığını bilmiyordum, sadece aramızda geziniyordu. Şiddet beklerken bu hiç mantıklı gelmedi. Her zamanki gibi, en kötüsünü bekliyordum.

Sonra el sıkışmayı teklif ettiğini fark ettim.

Bir ateşkes jesti.

Öfkemi ve kızgınlığımı bir kalkan gibi etrafımda toplarken kanlı çenem havaya doğru eğildi. Bunu gözlerimden okudu, boyun eğmeyi reddedişimi.

Sözlü bir özürden daha azını kabul etmezdim.

Lucian'ın çenesi kasılırken eli hâlâ aramızda serbestçe dolaşıyordu. Ağzını açtığında, eski, kullanılmayan bir kutuyu açar gibi duyulabilir bir gıcırtyla açtı.

"Özür dilerim," dedi ve kelimeler şaşırtıcı derecede sessiz ve yumuşaktı. "Bryant'ın sana yaptıkları için özür dilerim." Titreşen bir tereddüt. "Buna seyirci kaldığım ve olmasına izin verdiğim için üzgünüm. Ve Leo-'ya izin verdiğim için." Başını iki yana sallar. "Sonrasında soğuk bir orospu çocuğu gibi davrandığım için özür dilerim. Senin için ayağa kalkmalıydım. Hepiniz için ayağa kalkmalıydım."

Sözler kalbime lanet bir gong gibi çarptı, her santimim titredi. Uzun zaman önce sakladığım son sırları ve duyguları da yerinden oynattı ve hepsi dişlerimi kenetleyen bir takırtıyla göğsüme döküldü.

Nefes almamı zorlaştırdığı için "Samimi misin yoksa sadece kaybettiğin için mi böyle davranıyorsun?" diye sorduğumda sesim gergin çıkıyordu.

Bana dişlerini gösterdi ve aklıma bunun benim de yapacağım bir şey olduğu geldi. Sadece üvey kardeş olabilirdik ama aramızdaki benzerlikler hatırladığımdan daha güçlüydü.

"Ciddi olmasaydım burada olmazdım," diye homurdandı. "Neden geldiğimi sanıyorsun?"

"Elini tutmam en iyi arkadaş olduğumuz anlamına gelmez," diye uyardım onu. "Bu hiçbir şekilde kardeş olduğumuz anlamına gelmez."

"Hayır," diye kabul etti, başını eğdi, dudaklarında bir gülümseme izlenimi vardı. "Ama oraya varmak istiyorsan, varacağız."

Beni beklemeden öne atıldı ve ellerimden birini tutarak kendi ellerinin arasına aldı. İçgüdüsel bir hareketle elimi çekmeme fırsat vermeden beni acımasızca kucakladı. Gövdesine çarpmıştım, omuzlarım ağrıyordu ve boştaki eli boynumu neredeyse çok sıkı kavramıştı. İddialı bir sarılmaydı, tıpkı Bianca'ya Yerleşke'deki odasının zemininde sarıldığım gibi. Sanki onu içime çekebilirmişim gibi, sanki nasıl söyleyeceğimi bilmediğim tüm kelimeleri tenimden onunkine aktarabilirmişim gibi.

Otomatik olarak ondan uzaklaşmaya çalıştım. Kafese kapatılmaktan hoşlanmıyordum ve kendimi kapana kısılmış hissetmemek mümkün değildi.

Lucian bunu beklemiyordu, bu yüzden onu itebildim ve yüzüne, tam ağzına vurdum. Geri çekildi, boynu büküldü ama kendini toparladığında bunu sakince yaptı.

Tekrar bana döndü, başparmağını kana götürdü ve sonra güldü. Parlak, uzun ve gürültülü.

O kadar çok gülüyordu ki gözleri yaşarmaya başladı. Ve bu içimde bir şeyleri kırdı.

Kırılması gereken bir şey.

İntikamın her zaman affetmekten üstün olduğu fikri.

Şiddetin eninde sonunda merhamete galip geleceği.

Bryant'ın bana öğrettiği -hayır- *programladığı* her şeyin yanlış olduğunu.

Hepsi lanet bir

yalandı. Peki ya bu?

Kahkahalar, kardeşler arasındaki küskünlüğün affedilmesi, uzun yıllar ayrı kaldıktan sonra bir araya gelme, Bryant'ın tam da istemediği şeydi.

Çünkü iyi hissettirdi.

Lucian'ın kahkahasının yankısını göğsümde hissetmek iyi geldi. Carter ve Leo'da önce garip bir şekilde, sonra daha yüksek sesle taklit edildiğini duymak. Beyefendiler gülmedi, bu onların kavgası değildi, onların anı değildi ama bize deliymişiz gibi gülümsediler. Sanki deli olmamız hoşlarına gitmiş gibi.

Carter kahkahaları arasında, "Ne kadar berbat bir aileyiz," dedi, başını sallayarak ve bir kolunu Leo'ya dolayarak.

Leo sertleşti ama omuzları gevşedi ve tekrar sırtıttı. "Eğer o pislikler birbirlerini dövmeyi bitirdiyse, tekrar kardeş olmayı deneyelim. Sen varsan ben de varım."

"Ben varım," dedim omuz silkerek, sanki on iki yaşımdan beri yüzümde yeni bir yara iziyle hayal ettiğim şekilde kardeşlerime kavuştuğum için derinden ve gizliden gizliye rahatlamamışım gibi.

Leo, Carter'ın kolundan kurtulup bana doğru geldi ve elini sıkmam için uzattı. Elini kavradığımda kalın bir şekilde yutkundum.

Sertçe çekiştirdi ve sırtıma vururken beni kenetlenmiş ellerimizin etrafında kucaklamak için getirdi. Bir süre sonra çekilmeye çalıştığımda, alnını kafatasıma bastırıp kulağıma fısıldayarak beni şaşırttı, "Ben

Seni asla terk etmezdim, T. Seni o şekilde incitmesine asla izin vermezdim. Okul için lanet olası bir geziye asla gitmezdim." Konuşurken sesi paramparçaydı, kendi göğsümde yankılandığını hissettiğim pişmanlıkla ağrıyordu.

"O zaman neredeydin?"

"Hastanedeydim."

"Ne için?"

"Sana başka zaman anlatırım. Kaçınabilseydim gitmezdim. Başka seçeneğim yoktu."

"Bryant mıydı?"

"Hayır."

Ona ne oldu böyle? Onu başka kim yakaladı? Sanırım artık yeniden kardeş olduğumuza göre, bunu öğrenmek için zamanımız var. Sırtını sıvazladım, biraz garip bir şekilde, bizi umursamadığı için öylece bırakmadığı için biraz rahatlamıştım. "Bunu duyduğuma üzıldüm. Bilmiyordum." Tereddüt ettim ve sonra "Şimdi mutlu musun?" diye sordum.

Leo geri çekildi, yüzünde küçük, özel bir gülümseme vardı. Başka biri için yapılmış bir gülümseme. "Evet."

Leo ve Lucian ayrıldıktan sonra Carter oyalanarak bir çift eldiven aldı ve sanki her gün yapıyormuş gibi Henrik'le dövüşmeye başladı.

Onun adamlarımla atışmasını ve şakalaşmasını izlerken ruhumdaki önceki nadasa bırakılmış topraktan bir şey koptu ve yapraklar açtı. Her zaman istediğim şey buydu. Kardeşlerimi ve umarım yakında bir gün kız kardeşlerimi de geri almak. Aile ve barış istiyordum, Bryant'ın tüm hayatım boyunca bana dayattığı trajedi ve şiddete bir son vermek istiyordum.

Lucian ve Leo'dan Bryant'ın üzerimde kalan gücünü söküp atmama yardım etmelerini istemeyecektim. Bu tek başıma yapmaya hazır olduğum bir şeydi. Ama yine de arkamı kollamaları dünyalara bedeldi. Şimdi babama sadece kendim için haddini bildirmiyordum, bunu Leo'ya yaptıkları ve şüphesiz tüm kardeşlerime yaptıkları için yapıyordum. İşkencecimizle yüzleşecek ve onu kendim alaşağı edecektim.

BIANCA

O GECE TIERNAN'LA İLGİLİ KABUSLAR GÖRDÜM. UYANMAK İSTEMEDİM.

Çünkü gözlerimi açtığımda onu göremeyeceğimi biliyordum ve bu ne kadar berbat bir şeydi?

O sadece kalbimin çözebildiği bir çelişkiydi. Sevimli bir canavar.

Güzel bir kabus.

Zalimliği ve vahşiliği kadar, zor kazanılmış sadakati ve seyrek ama parlak şefkat ve alçakgönüllülük işaret fişekleri de beni büyülüyordu. Uykunun derinliklerinde, zihnim canlı rüyaların uzun şeritlerinde kendini çözdüğünde bile, bilincim adama karşı olan hislerimi anlamlandıramıyordu.

Ve sonra, sanki bir cevapmış gibi, o sabah uyandığımda makyaj masasının üzerinde bir hediye vardı.

Balkona açılan Fransız kapıları kapalıydı, perdeler zorlukla aralanmıştı ama Tiernan'ın bana kıpkırmızı bir fiyonkla bağlanmış, kusursuz bir şekilde paketlenmiş hediye bırakmak için yine Constantine Yerleşkesi'ne girdiğinden hiç kuşku yoktu. Saten kumaşın altına kırmızı bir gül yerleştirilmişti ve Teksas'ta kapıma geldiği günkü gibi bu da keskin dikenlerle süslenmişti.

Çiçeği dikkatlice burnuma götürüp zengin çiçek parfümünü içime çekerken kendime rağmen gülümsedim. Küçük beyaz zarfın üzerinde adres yoktu ama boş kartın içine elle yazılmış sıkışık kelimeler şüphesiz benim içindi.

*SENİNLE TANIŞTIĞIM ANDAN BERİ KANINI AKITTİM, AMA ŞİMDİ BEN KANIYORUM.
Sensiz dışarı.*

BİR ISIMLE IMZALANMAMIŞTI. ONUN YERINE, DÜZGÜNCE PRESLENMİŞ KANLI
BİR
parmak izi kart stoğunun altını çizdi.

Belki başka bir kıza ya da daha önceki bir zamanın Bianca'sına bu sözler çok karanlık ya da çok klişe gelebilirdi ama o anda, bu bildiriden daha romantik bir şey okumadığımdan, görmediğimden ya da düşünmediğimden emindim. Kanla damgalanmış parmak izinin o güzel kıvrımı.

Vahşi bir adam sevgisini böyle ilan ederdi. Kanla.

Aşkını ifade etmek için uygun kelime dağarcığına sahip olmayan bir adam niyetini bu şekilde açıkça ortaya koyuyordu.

Ödünç aldığım odanın zemininde beni geri almaktan söz ettiğinde samimiyetinden şüphe etmiştim. Yaptığı onca şeyden sonra ona nasıl inanılabilirdi? Aida'yı arayıp bulduğunu, sonra da Brando ve beni sırf Lane'imizden intikam almak için kaçırdığını bildiğim halde.

Hâlâ *neden* intikam alma ihtiyacı hissettiğini ya da ilk planını ne zaman gerçekleştirmemeye karar verdiğini bilmiyordum. Neden bunu yapmadığını.

Ama o parmak izine bakarken, ruhumdaki temel bir şeyin tektonik plakaların kayması gibi kaydığını hissederken, mutlak ve dehşet verici bir kesinlikle bir şey biliyordum.

Cep telefonumu çıkarıp rehberimde Tiernan'ın numarasına doğru ilerlerken parmaklarım uyuşmuştu.

Sadece bir kez çaldı.

"Küçük şey," diye mırıldandı neredeyse. "Yatağının altındaki canavarla ilgili tatlı rüyalar gördün mü?"

Normalde gülüp gözlerimi devirebilirdim ama tüm odağım titreyen ellerime sıkıştırdığım karttaydı.

"Senden nefret ediyorum," dedim şaşırtıcı bir inançla, kalbim göğsümde ağır bir kapının kilidindeki anahtar gibi dönüp dursa da, basınçla aniden açılıp beni yere düşürdü.

Ona aşık olmak.

İfşanın muazzamlığı beni tüketmekle tehdit ediyordu ve beni sabit tutan tek şey o kart, o baskı, o sessiz mırıltıydı.

Tiernan'ın nefesi telefon hattından geliyor.

"Sanırım beni nefret edemeyecek kadar iyi anlıyorsun," diye sakince karşılık verdi. Arka planda, bir ya da daha fazlasının alçak sesle mırıldandığını duyabiliyordum.

Centilmen ve Brando'nun tiz kahkahasının yüksek oktavı.

"Brando mu o?" Göğüs boşluğumda sallanan tufanın içinden fısıldadım.

"İki ağaç almam için beni zorladı," diye itiraf etti Tiernan pişmanlıkla. "Ezra birini giriş holüne, diğerini de oturma odasına kurdu. Yapıyoruz..." durakladı ve yüzündeki alaycı ifadeyi hayal edebiliyordum, "dallara dizmek için patlamış mısır."

Makineli tüfek ateşi gibi irkilmiş bir kahkaha patladı içimden.

"Değilsin." "Bu övüneceğim bir şey değil," diye söylendi.

Kahkahalarımın ardından kendimi boş ve yalnız hissettim, çorak bir arazide savrulan bir ot gibi. "Keşke orada olsaydım."

"Eve gel," dedi ve rahat davranmak, bana emir vermeden kelimeleri oluşturmak için harcadığı çabayı duyabiliyordum. "Kanamayı durdur Bianca ve eve gel."

"Hayır."

"Neden olmasın ki?"

"Tek bir gül ve bir parmak izi söylediğin tüm yalanları silmeyecek," diye karşı çıktım, içimde bir öfke dalgası hissederek rahatladım. Sevmeme izin verilmeyen bir adam için duyduğum bu derin acıdan daha iyi anlayabileceğim bir öfke. "Bunu neden yaptığını bile bilmiyorum. Beş yıldır ölü olan bir adamdan intikam almak için bizi neden içeri aldın?"

Brando'nun arka planda sevinç çılgınlıkları attığı uzun bir duraklama oldu.

Kardeşimi özlemek acımı ve özlemimi o kadar derinleştirdi ki gözyaşlarım alt kapaklarımda çiçek açtı.

"Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir adamı affetmeyeceğim," diye uyardım onu, ama asıl kastettiğim 'hakkında hiçbir şey bilmediğim *bir adamı* sevmeyeceğim'di.

İç çekişi telefonda çıtırdadı. "Uzun yıllar boyunca sır sakladım ve artık bir kasa haline geldim. Doğamda bir şeyleri paylaşmak değil, saklamak var."

Bunu garip bir şekilde anlayabiliyorum.

Bianca Belcante'ydim çünkü babamın kim olduğunu saklamak zorundaydım. Son on yılımı Teksas'ta geçirdim ve Tiernan'a geçmişim hakkında yalan söyledim.

Aynı sebepten. Aida'yla bile sahte bir benlik duygusu içindeydim. Olmak istediğim kadından daha sert, daha kasvetli ve acı biri.

İronik bir şekilde, Tiernan'a duyduğum nefretin ateşiyle gerçekten *kendim* olmanın nasıl bir şey olduğunu keşfetmeye başlamıştım. Kim ve ne istediğim ve hak ettiğim için savaşmak.

"Anlamadığımı söyleyemem, ama benimle bir şeyler yapmak isteyenlerin cevaplara ihtiyacı var."

"Seninle ilgili her şeyi istiyorum," diye cevap verdi anında, kolayca ve böylesine acımasız ve pis bir ağızdan böylesine tatlı sözler duymak o kadar şaşırtıcıydı ki, bana çekiç darbeleri gibi çarptılar. "Sorularını cevaplayacağım Bianca, ama bunu telefonda yapmayacağım. Cuma günü seni gördüğümde, bilmen gerekenleri anlatacağım."

"Peki ya benim bilmek istediklerim?"

Neredeyse bir kahkaha gibi yumuşak bir nefes verdi. "Eminim beni tüm sırlarımı açıklamaya zorlamanın bir yolunu bulabilirsin."

Yanaklarımdaki ısı alevlendi ve ortaya çıkan fantezilerle kasıklarımnda birikti.

"Eminim yapabilirim," diye kabul ettim çünkü bunun onu güldüreceğini biliyordum ve kargaşama rağmen Tiernan'ın yaralı gülümsemesini görmek ya da paslı kahkahasını duymak için her şeyi yapabileceğimi düşünmeye başlamıştım.

Beni boğuk bir kıkırdamayla ödüllendirdi ve sonra ayıldı. "Beni yanlış anlama, küçük şey. Seninle oyun oynamıyorum. Bahisler bundan çok daha yüksek. Artık senin vücudundan daha fazlasını avlıyorum. Ben açgözlü bir adamım ve ruhuna sahip olana kadar durmayacağım."

Dengemi korumaya çalışarak derin bir nefes aldım. "Bu kolay kazanılacak ya da satın alınacak bir şey değil."

"Öyle olsaydı hiçbir değeri olmazdı."

Bir sessizlik daha, ama bu seferki bir şekilde şefkatliydi. Tiernan'ın da en az benim orada olmayı dilediğim kadar çaresizce beni orada istediğini hissediyordum.

Yine de, beni istese, hatta belki sevse bile, güvenilmez olduğunu kanıtladığı gerçeğine tutunmuştum.

Peki güven olmadan aşk neydi?

Umutsuz bir dilek gibi bir şey olduğuna karar verdim.

Tiernan, "Brando seni çağırıyor, o yüzden gitmene izin vereceğim," dedi. "Ama bunu yapmadan önce bir şeyi düşünmeni istiyorum. Lane ve Caroline Constantine'den, ben gençken elimden aldıkları biri yüzünden nefret ettim. Ama bu yanlış düzeltecek olan onlardan intikam almak değil, çünkü

Gerçek şu ki, kendi babam herkesten çok önce benden bir şey aldı. En çok sevmem gereken şeyi benden kopardı."

"Kim?" Sanki savunmasızlığının büyüsunü bozacakmışım gibi fısıldadım.

Kimi söyleyeceğini düşünmüştüm bilmiyorum, kayıp bir sevgiliyi mi, yoksa açıkça yabancılaşmış ailesini mi, ama ruhunu yerle bir eden bir sesle söylediği şey kesinlikle bu değildi.

"Kendim. Lanet olası otuz yılın ardından hala kendimi tanımadığımı ve sevmediğimi fark ettim. İki yetim Belcante'nin meraklı, masum elleri tarafından kısmen ortaya çıkarılmış, tamamen keşfedilmemiş bir parçam vardı." Sözlerinin muazzamlığını sindirebilmem için durakladı. "Artık gerçekten ne istediğimi keşfettiğime göre, bunun elinden alınmasına izin verecek türden bir adam olduğumu mu düşünüyorsun? En azından büyük bir mücadele vermeden?"

"Tam olarak kimin için savaşıyorsun?" Sesimin titremesini belli etmemeye çalışarak sordum.

Benim için savaş, yalvarmak istedim. Lütfen Tanrım, hayatımda ilk kez birinin benim için savaşmasına izin ver.

"Brandon. Sen. Kendim. Yeterince bağışlayıcı ve eve dönecek kadar cesur olursan birlikte sahip olabileceğimiz aile."

Gözlerimi kırıpıştırarak aynaya, içindeki ıslak, titrek yansımama baktım.

Sanki yaşadığım şoku ve daha fazla bir şey yapamayacağımı hissetmiş gibi sesi yumuşadı. "Caroline Constantine gibi deli bir kadınla aynı evde olduğunu bilmekten nefret ediyorum ama bu senin seçimin ve ne kadar çaresiz olsam da bunu senden almayacağım. Sadece dikkatli ol. Benim için ve Brando için. Bu gece onu günlük araman için hazırlayacağım. Ve Bianca? Telefonu kapattığında hediyenin kalanını aç."

Cevap vermeden aramayı sonlandırdı ama bir an bile telefonu kapatmadım. Tüm göğsüm, bazıları yılan bazıları kurdele olan kaygan bir duygu yığınyla kıvranıyordu. İlkinden çok korktuğum için ikisi arasında ayırım yapamıyordum, bu yüzden her şeyi aynı anda hissederek öylece oturdum.

Beş ya da on dakika sonra tekrar düzgün nefes alabildiğimde, başparmağımın tırnağını hediyenin bandının altına soktum ve kağıdı temiz bir çizgi halinde açtım.

Gümüş bir çerçeve ambalajından kayarak mermer makyaj masasının üzerine takırdayarak düştü ve neredeyse kenarından kucağıma düşüyordu. İçgüdüsel olarak soğuk kenarı yakaladım ve camla kaplı ortasına baktım.

Birisi, muhtemelen Walcott, bir sabah Lion Court'un mutfağında bu fotoğrafı çekmişti. Fotoğrafta Tiernan kısmen sökülmiş ısmarlama siyah takım elbiselerinden birini giymiş, ceketini atmış ve siyah düğmeli elbisesinin kollarını kıvrırarak dövme ön kollarını ortaya çıkarmıştı. Yaşlı adama bir şeyler anlatırken Brando'nun geniş gözlerine bakmak için neredeyse iki büklüm olmuş, ellerini tutkuyla açmış ve kaldırmıştı. Yüzü profilden görünüyordu, bir yanağına zemin serpilmişti, bir eli de kaplanmıştı. Tiernan'ın yaralı yanağında, Brando'nun belli ki onu sıvazladığı yerde, bronzlaşmış teninin üzerinde beyaz tozdan küçük bir avuç izi belirmişti. Kardeşimin arkasında durdum, ellerim omzundaydı, konuşurlarken Tiernan'ın yüz ifadesini görebilmek için kısmen başının üzerine eğildim. Bu samimi bir fotoğraftı. Kimse kameraya bakmıyordu. Bu da bir şekilde o anın samimiyetini arttırıyordu.

Tiernan ve ben Brando'nun üzerinde iki parantez gibi kıvrılmıştık.

Ve aramızdaki boşluğa rağmen birbirimize doğru kıvrılmıştık, birbirimizin farkında olduğumuz milyonlarca küçük fiziksel ifadeyle bir şekilde belliydi. Hem ona hem de kardeşime usulca gülümseyişim, mutfak tezgâhında kalçamın hemen yanında tuttuğu eli, okul eteğimi okşayacak kadar yakın parmakları, saçlarımın ikimizin eğik başları için perdeli bir fon oluşturması.

Her anlamda bir aileye benziyorduk.

Mutlu bir aile.

Acı ve özlem binlerce bıçak gibi içimi kesti, sinirlerimi kopardı ve kemiklerimi oydu, ta ki ağırlığımı taşıyamayacak şekilde makyaj masasının üzerine yığılana kadar. Bir elimle fotoğrafı, diğer elimle kanlı başparmak izinin olduğu kartı tuttum ve tüm makyaj masası gözyaşlarımla kaplanana kadar ağladım.

İşim bittiğinde, gözlerim ağrıyarak ve göğsüm acıyarak kendimi mermerden sıyırdım ve hediyeleri yüzüstü yanıma koymaya zorladım. Küçük, çocuksu yanım hararetle annemi ya da babamı arayıp onlardan tavsiye isteyebilmeyi diledi ama onlar ölmeden çok önce bu güçlü bir seçenek değildi. Her zamanki gibi, iş bana düşmüştü.

Morelli ve Constantine evleri arasında inşa edilmiş bir labirentte kaybolmuştum ve çıkış yolunu kendim bulmak zorundaydım. Asıl soru, her zaman ait olduğumu varsaydığım, sırlarını ve yalanlarını ipeklerin ve sakarin gülümsemelerin ardına saklayan Constantine'lerle mi yoksa bariz bir şekilde zalim Morelli'ler ve onların yüz karası üçüncü doğan oğullarıyla mı birlikte olacağımdı.

OceanofPDF.com

O SABAH CAROLINE BENİ NOEL'E GÖTÜRMEK İÇİN ISRAR ETTİ.

Alışveriş.

Bishop's Landing'e ilk taşındığımda Tiernan'ın kuzeni Tilda ile Beşinci Cadde'ye gitmiş ve Manhattan'ın lüks mağazalarını gezmiştim ama hiçbir şey beni New York'un en seçkin simalarından biriyle alışveriş yapma deneyimine hazırlayamazdı.

Saks'ın girişinde yaldızlı bir tepside iki kadeh şampanya ile bizi bekleyen bir kişisel alışveriş uzmanı vardı. Caroline'a gerçek bir kraliyet ailesindenmiş gibi davrandı, her konuda ona saygı gösterdi ve aile reisnin bizim için önceden çekilmiş kıyafetler hakkındaki bazen sert yorumlarını kolayca kabul etti. Acıkmaya başladığımı söylediğimde, kadın bizim için yiyecek çağırmayı bile teklif etti. Gittiğimiz her yerde, görmeyi hayal bile edemeyeceğim mücevher mağazalarında, tek bir giysinin bir evin peşinatı kadar olduğu giyim mağazalarında, Caroline saygı dolu bir huşu ile karşılandı.

Hayatının çoğunu anonimliği tercih ederek geçirmiş küçük bir kasaba kızı için bu... gerçeküstüydü.

Ama aynı zamanda oldukça eğlenceliydi.

Caroline'ın nasıl giyinmem gerektiğine dair belirli beklentileri vardı ama aynı zamanda tarzıma ve rengime uygun kıyafetler seçmeme de izin veriyordu. Bir keresinde, kadife, lacivert bir elbiseyi gözlerimden biraz daha koyu bir tonda denedikten sonra, bana bakacak kadar uzun süre telefonuyla e-posta yazmayı bile bırakmıştı.

"Görünüyorsun..." diye nazikçe durakladı. "Mavinin bu tonuyla çok güzel görünüyorsun. Gözlerini tamamlıyor."

Ona gülümsedim. Annemin ölümünden beri hayatımda pek kadın etkisi olmamıştı ve başka bir kadınla kız gibi olmanın ne kadar eğlenceli olabileceğini neredeyse unutmuştum.

Döndüm, güldüğüm sırada eteğim etrafımda genişledi. "Çok güzel. Ama gerçekten Caroline, Lion Court'ta Tiernan'ın bir ara geri vermesi gereken kıyafetlerim var. Onlar için bekleyebilirim."

"Kesinlikle olmaz," diye burnunu çekti, sanki bu fikir hakaretmiş gibi.

"En iyisinden daha azını giymiş bir kadınla görülmek istemem." Bize yardım eden zavallı kadına dönerek, soyunma odasında biriktirdiğim atılmış kıyafet yığınınına el salladı. "Her şeyi toplayın ve Bishop's Landing'e gönderin. Şu anda bunu Chanel ceketiyile birlikte giyecek."

Teksa'staki tüm gardırobumdan daha pahalı bir kıyafetle şehrin en seçkin restoranlarından birinde yemek yememin nedeni de buydu. Süslü iç mekânı dolduran hafif sesler bile bir şekilde pahalıydı: gerçek gümüş çatal bıçakların şingirtisi, kültürlü seslerin alçak mırıltısı ve zar zor ayırt edilebilen klasik müzikle kesilen kristal bardakların çınlaması. Neredeyse her müşteri tarafından sadece restoranın değil, oturdukları sandalyelerin ve geldikleri arabaların da sahibiymiş gibi karşılanan Caroline ile birlikte otururken kendimi bir sahtekâr gibi hissettim.

"Güzel bir gündü Caroline," dedim ağzımı sulandıran taze deniz ürünleriyle dolu salatalar servis edilirken. "Bunun için çok teşekkür ederim. Gerçekten her şey için."

O gün herkese gösterdiği kibar gülümsemenin aksine, Caroline bana soluk pembe boyalı dudaklarını kıvıran küçük, gerçek bir sırıtiş verdi. Öğle yemeğimizin büyük bölümünde sessizdi, dalgındı, bakışları omzumun üzerinden geçen anılara sabitlenmişti.

"Eğlenmenize sevindim. Eğleneceğinizi umuyordum, çünkü geçen hafta boyunca sizden oldukça hoşlandım. Avukatım dün gece bunları bıraktı ve bunun gerçekten doğru seçim olduğuna inanıyorum. Sadece senin için değil, kendim için de. Kocam vefat ettiğinden beri yalnızım ve çocuklarım artık büyüdü, anneleriyle vakit geçiremeyecek kadar meşguller." Yüz ifadesi hüznüydü ama gözleri hâlâ keskin, soluk bir maviydi ve bir buz saçağının kenarı gibi keskindi. "Gerçek bir yoldaş olarak sana sahip olmak güzel olacak."

Hermes çantasına uzanıp tabağımın yanına koyduğu bir dizi kâğıdı çıkarmasını sessizce izledim.

Bir vesayet anlaşması.

Kocaman gözlerle ona baktım, umut ve endişe boğazıma düğümlemişti.

"Kendi kararını verebilecek yaştasın, yani artık Tiernan Morelli'nin vesayeti altında olmak istemiyorsan tek yapman gereken belgeleri imzalamak, böylece benim olacaksın," diye beni temin etti, manikürlü parmakları bir Mont Blanc kalemin etrafında kıvrılmıştı. "Al Bianca. Hayatını geri al."

Kalemi kavradığımda elim soğuk ve saçma bir şekilde ağırdı. Bana sunulan yasal jargonu anlamlandırmaya çalışırken görüşüm dalgalandı. Her zaman istediğim şeyin tam olarak bu olduğuna inanmışken, hayatım boyunca kurduğum bir hayali temsil eden bu sayfalara bakarken hissettiğim dehşeti bağdaştırmak zordu. Ama kalbim bir kaburgamı kıracak kadar sert çarpıyor ve soğuk terler alnımı kabartıyordu.

"Çok standart," diye garanti verdi o çok alışık olduğu plastik gülümsemesiyle.

Yine de belgenin devamını okumaya çalıştım. Babamın, ipekler ve kürkler içinde Teksas'ın uzun otlaklarından daha fazla yılan saklı olduğunu söyleyen sesini duymaktan kendimi alamıyordum.

"İşte," diye bastırdı, kağıtları almak için öne doğru eğildi ve imzaman gerekli olduğu ikinci sayfayı çevirdi. "Şurayı, şurayı ve şurayı imzalayın ki bu meseleyi temelli olarak kapatabilelim."

Tekrar okumak için eğildiğimde soğuk parmakları çenemi nazikçe kavradı ve gözlerim onunkilerle aynı seviyeye gelene kadar kaldırdı. İfadesi samimiyetini ifade etmek için yumuşaktı ama beni tutan parmaklarında bir gerginlik, bir şeye sıkıca sarıldığını belli eden titreşimli bir enerji vardı.

Benden saklamaya çalıştığı bir sır.

"Bir gün," diye mırıldandı, sesi ipek kadar soğuk ve pürüzsüzdü. "Bizimle yeterince uzun süre kalırsan, sana Constantine adını vermek için ne yapabileceğimize bile bakabiliriz."

Her kelime göğsüme bir kurşun gibi saplandı. Umut, özlem ve şüpheden oluşan çarpık bir kokteyl ciğerlerimi boğmakla tehdit ediyor, nefes alamayana kadar sistemime aşırı yükleniyordu.

Bir ismin bu kadar çok şey ifade etmesi nasıl mümkün olabilirdi?

Sessiz ve sesli harflerin kısa bir toplamıydı. Konuşmak için yeterince hoş, ama başkalarının ona yüklediği anlamdan yoksun.

Konstantin neredeyse bir markaydı; zenginlik, prestij ve ihtişamla eşanlamlıydı.

Bugün restoranda herhangi birine Konstantin olmak isteyip istemediğini sorsam, çoğu evet demek için iki kez düşünmezdi.

Tabii ki bu isim benim için daha da anlamlıydı.

Babam bir Constantine'di. Bu ismi ve ünü alıp çeliğe, fethedilemez ve ebedi bir şeye dönüştüren oydu.

Tüm kusurlarına rağmen onu sevmiş ve ona hayranlık duymuştum. Brando'nun süper kahraman takıntısı vardı ama benim hayatım boyunca sadece bir tane vardı. Lane.

Yıllarca saklamak zorunda kaldıktan, babamın soyadına ya da daimi ikametgahına sahip olmadığım için utandıktan sonra nihayet onun soyadını paylaşma fikri beni çok sevindirdi.

'Evet' kelimesi dilimin üzerinde önceden şekillenmiş, dudaklarımdan dökülmeye hazır bir şekilde duruyordu.

Ama yuttum, kalınca, acıyla, boğazımdan karnıma doğru sürükleyerek.

Tiernan bana yalan söyleyerek kalbimi kırmış olabilirdi ama aynı zamanda bana değerli bir ders de vermişti.

İyiliğe körü körüne güvenmek, göz göre göre söylenen yalanlara güvenmek kadar tehlikeliydi.

Caroline'ın mükemmel simetrik yüzüne, kulaklarındaki elmaslara ve incilere, Dior rujuna ve botokslu pürüzsüz cildine baktım ve yüz hatlarında bulduğum hiçbir şeye güvenemeyeceğimi biliyordum. Yüz hatları, yıllarını harcayarak bugünkü şaheserine dönüştürdüğü bir maskeydi.

Resimlerde yaptığım gibi bundan daha derine bakmam gerekiyordu. Yüzeyin ötesine, detaylı derinliklere.

Ağzını tutuşunda hissedilir bir gerginlik, gözlerinin yanında *ihtiyaçtan söz eden bir sıkılık* vardı.

Bu kağıtları imzalamamı istedi.

Sadece nedenini bilmiyordum.

Başımı dikkatlice onun elinden kurtardım ve kâğıtlara bir kez daha bakarken bir tutam saçın yüzümü kısmen örtmesine izin verdim.

Caroline zehirli bir sessizliğin mantar bulutu içinde bekledi. Sorunu fark etmem sadece iki dakikamı aldı.

"Burada Brandon'la ilgili hiçbir şey yok," dedim, midemde hastalık çiçekleri açıyor, oradaki pahalı yiyecekleri küflendiriyordu. "Neden kardeşim hakkında hiçbir şey yok?"

İçini çekti, kelimelerden daha anlamlı olan uzun, dramatik bir ifade. "Tiernan Morelli ondan vazgeçmeye niyetli değil. Onunla savaşıabiliriz

ama bu *zaman* alacak Bianca. En azından senin velayetini o canavardan alabiliriz."

"Canavar mı?" Yüzündeki gerçek tiksintinin parıltısını yakalayarak yankıladım.

Üzerine bir durgunluk çöktü ve bir sonraki konuşmasında kelimeleri sanki önce ölçüp biçmiş gibi yavaş ve mükemmel bir şekilde ifade etti. "Bu dünya hakkında hiçbir şey bilmiyorsun Bianca ama Morelliler ilkesiz dinsizlerdir. Aşağılıkların en aşağısı. Onlarla herhangi bir ilişki kesinlikle yasaktır, anlaşıldı mı?"

"Ama neden?" Bastırdım. "Neden onlardan bu kadar nefret ediyorsun?"

"Nefret çok güçlü bir kelime. Onlar benim nefretime layık değiller. Basitçe söylemek gerekirse, onlar benim altımda ve *sizin de* altınızda olmalılar."

Yatak odamın zemininde Tiernan'ın altında olduğumu düşündüm ve tahrik omurgamdan aşağıya sızarken kıvrandım.

"Ne yaptılar?" Caroline'ın yüzü o kadar soğumuştur ki buz parçalarına ayrılmasından endişe ediyordum.

Kâğıtlara baktı, sonra tekrar bana baktı, hesaplıyordu. "Her zaman benim olanı istediler. Lane'in olanı." Sol göz kapağı seğirdi. "Benden bir şey alınamayacağını anlamıyorlar gibi görünüyor. Sahip olduklarımin her zerresini hak ettim ve onları elimde tutmak için her zaman savaşıcağım."

Gözlerimi yavaşça kırıştırdım, sanki çok daha büyük ve karmaşık bir hikâyenin özetini dinliyormuşum gibi hissettim.

"Bu yüzden mi bizi içeri almak istiyorsun?" Omuzlarımı onun somut kızgınlığına karşı çelikleştirerek sordum. "Morellis'ten bir şey almak için mi?"

"Belki de o kaba ellerini en başta sana hiç sürmemeleri gerekirdi," diye önerdi, neredeyse hiç yenmemiş salatasıyla ilgilenmek için sandalyesine dikkatlice yerleşirken. "Seni nasıl incittiklerine bir bak."

"Tiernan bana hiç el kaldırmadı," diye savundum, bunun aptalca olduğunu bilsem de, istemesem de.

İnce sarı bir kaşını kaldırdı. "Bir kedinin derisini yüzmenin pek çok yolu vardır."

Bu benzetme, ben belgeleri imzalayana kadar konuşmayı bitirdiğinin sinyalini verircesine düz bir şekilde söylenmişti.

"Brandon olmadan imzalamam," dedim ona, bu yemekten sonra evsiz kalacağımdan biraz endişelensem de sesim şaşırtıcı derecede güçlüydü.

Gerçek şu ki, Brando yanımda değilken kendimi zaten evsiz hissediyordum.

"Dediğimi yapacaksın." Caroline salatasını yerken başını bile

kaldırmadı. "İtaat, Bianca."

"Kahretsin, itaat" dedim, yanımdaki masadan gelen şaşkın bakışları görmezden gelerek. "Hayatım boyunca itaatkâr oldum ve bu bana sadece herkes tam olarak istediğini aldıktan sonra boktan ikinci yardımlar kazandırdı. Bu dünyada benim için her şeyden daha önemli olan tek bir şey var, o da kardeşim. Her ne olursam olayım, yetim Belcante, evlatlık Morelli ya da evlat edinilmiş Constantine, Brando benimle."

"Bianca," dedi Caroline dişlerine buz gibi çarpan alçak bir sesle. "Bu kâğıtları imzalayacaksın ve Brandon'ı bir araya getirme işini ondan sonra halledeceğiz."

"Kesinlikle olmaz." Korkutulmayı reddederek ona ters ters baktım. "Kaba olmak istemem Caroline ama ailenin her şeyden önce geldiğini anlayabileceğini düşünüyorum. Brandon benim sahip olduğum tek şey."

Bir saniye sonra, ağzı gülümsemeye benzer bir şeye dönüştü ama aslında yüzünü buruşturuyordu. "Evet, aileye öncelik vermenin ne demek olduğunu anlıyorum. Yine de aptalca ve nankörce davranıyorsun, bunu anlayamayacağım. Bana teşekkür etmelisin."

"Az önce söyledim," diye ona öğle yemeğimizin başlangıcını hatırlattım. "Brandon'ı geri almama yardım ettiğinde yine edeceğim."

Bin dolarlık porselenlerin üzerinden birbirimize bakarken bir göz seğirmesi daha. Hiçbir şeydim ve hiç kimseydim, Bum Nowhere, Texas'tan bir yetimdim, ama başkalarının değerimi belirlemesine izin vermeyi bırakmıştım. Zeki ve yetenekliydim ve herkes yolumuza çıksa bile Brando ve benim için bir hayat kurabilirdim.

Caroline Constantine yasaklamış olsa bile.

"Yemeğinin geri kalanını ye ve biraz beslendikten sonra *yetişkinler gibi* bunu tekrar tartışalım. Belli ki kan şekerin düşük," dedi umursamaz bir tavırla ve salatasına geri döndü.

Ve hepsi bu kadar.

Caroline'ın umduğum gibi nazik bir hayırsever olmadığını anladığımda, Elias'ın uyarı sözleri nihayet kafama dank ettiğiinde.

Çünkü beni Tiernan'ın istediği kadar kötü bir şekilde kullanmak istediği belliydi ve ben bunun *nedenini öğrenecektim*.

Hemen şimdi.

Ayağa kalktım, peçetemi masaya fırlattım ve Caroline'a soğuk bakışlarımı yönelttim. "Ben yürüyüşe çıkıyorum, Bishop's Landing'e kendim döneceğim. Eğer bana kapıyı açarsan minnettar olurum. Seninle kalmak istiyorum Caroline ve nezaketin için minnettarım ama sen açıkça

beni anlamıyorsun." Parmaklarımı masanın üzerine koydum ve hafifçe ona doğru eğildim. "Genç olabilirim ama aptal değilim. Morellilerle aranızda neler olduğunu bilmiyorum ama beni onlara karşı savaşınızda kullandığınız çok açık ve ben bir piyon olmayacağım. Beni kullanmak istiyorsun, tamam mı? Ama önce kardeşimi bana geri getir."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve başımı arkaya atarak restorandan çıktım, diğer müşterilerin spekülâtif bakışları üzerimden bir ördeğin sırtındaki su gibi akıyordu.

OceanofPDF.com

BIANCA

TIERNAN'IN AVUKATI ELENA LOMBARDI'YI ARADIM.

Metro.

Benden haber aldığına şaşırmış gibi görünmüyordu, ama çingiraklanması zor bir kadın olduğu izlenimine kapılmıştım.

Bozuk para bulmak için Tinsley Constantine'in eski Prada çantasını karıştırırken ona dürüstçe "Yardıma ihtiyacım var," dedim. Onun yerine bir prezervatif, bir tüp dudak parlaticısı ve buruşmuş bir yüz dolarlık banknot buldum. "Başka kimi arayacağımı bilemedim."

"O zaman beni aradığına sevindim Bianca. Bu yüzden sana kartımı verdim." Sesinde hoş bir gülümsemenin yanı sıra İtalyan aksanının izleri vardı. Bunu duymak kalbimi sızlattı çünkü Aida bizimle zaman zaman kırık dökük İtalyanca konuşurdu ve vefat ettiğinden beri bu aksanı duymamıştım. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Metro istasyonunun ağzındaki trafik direğine yaslanarak durumumu anlattım. Bir santim bile kıpırdamamış olmama rağmen nefes nefese anlattıklarımı bitirene kadar sözümü kesmeden dinledi.

"Brandon'ın velayetini nasıl alacağını bilmek istiyorsun," diye tekrarladı düşünceli bir şekilde. "Korkarım on sekiz yaşına gelene kadar bu imkânsız olacak ve o zaman bile tam zamanlı bir işin ve kendine ait kalıcı bir konutun olmadığı sürece bu mümkün değil."

Hayal kırıklığı, kalan kibarlığımı da yakıp kül etti. "Siktir et. Bu nasıl adil olabilir Elena? Brando'ya doğduğundan beri ben bakıyorum ve şimdi Tiernan izin vermediği için onu göremiyorum bile."

Sessizlik.

"Tiernan'ın seni kardeşinden uzak tutacağına gerçekten inanmıyorum," dedi yavaşça, sanki hâlâ düşüncelerini değerlendirmiş gibi. "Anlamalısın, Tiernan istediğini hiçbir zaman elde edememiş bir adam. Her fırsatta, istediği şey elinden alındı. Şimdi de Brandon'la senin hayatında olmanızı büyük bir tutkuyla istiyor gibi görünüyor. Bazen insanlar kendilerini tehdit altında hissettiklerinde saldırganlaşır ve başkalarını tehdit ederler. Aynı şey olduğunu söylemiyorum ama biri Brandon'ı sizden almaya çalıştığı için hissettiğiniz o duygu var ya? Tiernan'ın da biraz böyle hissediyor olması mümkün mü?"

Bunu hiç düşünmemiştim, bu da beni biraz utandırdı. Tiernan'ın Teksas'taki evimizi ziyaret ettiği o haftalardan önce bile Lion Court'taki zamanımıza dönüp bakmak ve Brandon'la kurdukları bağı görmek kolaydı. Büyük, kötü yaralı adamın, doğum gününü kaçırdığını düşündüğü için küçük bir çocuğa yüzüne un sürerek krep yaptığı anı. Nöbet geçirdikten sonra Brando'nun başucunda beliren Hulk heykelciği. Picasso ve kardeşimin nöbetlerini kalıcı olarak durdurabilecek ameliyat için Ocak ayında belirlenen tarih.

Tiernan onu seviyor gibi görünüyordu.

Sanki zaman sadece benim için durmuş gibi, New Yorkluların koşuşturması arasında öylece durdum. Tiernan'ın tamamen kalpsiz olduğunu düşündüğümü söylemek acımasızlık olurdu ama onun gerçek, şefkatli bir sevgiye sahip olabileceğini kesinlikle düşünmemiştim. Bunca zamandır gözümün içine bakarken ne kadar da saçmalamışım.

Tiernan'ın *beni* sevebilecek kapasitede olmaması, bunu hiç yapamayacağı anlamına gelmiyordu.

Brando'ya başından beri iyi davranmıştı.

Çünkü onu seviyordu.

Her ne sebeple olursa olsun, benim güzel küçük kardeşim Tiernan'ın yalnızlık kalesinden geçip onun kalbine girmenin yolunu bulmuştu.

Benimki göğsümde eski bir arpın akorları gibi tınılıyordu, kırılıyordu, gerginlikten kırılmak üzereydi.

"Sanırım beni anlıyorsun," dedi Elena sessizliğin içinde usulca. Cevabım, onun gülmesine neden olan uzun soluklu bir iç çekiş oldu.

"Sana yardım etmek istiyorum Bianca, sana yardım edeceğim. Ancak Tiernan'ın benim müvekkilim olduğunu anlamamı istiyorum, bu nedenle ihtiyacın olan ya da istediğin şey onunla doğrudan çatışıyorsa, buna dahil olamam."

"Evet, anladım," dedim suratımı asarak. "Ama anlıyorum."

"Tiernan'ın babanın sana bir miras bıraktığını ve onu bulmaya çalıştığını söylediğini anlatmıştın," diye izin verdi Elena. Arka planda uzun tırnakların masanın üzerinde çıkardığı gıcırtyı duyabiliyordum. "Lane'in mirasıyla hangi avukatın ilgilendiğini öğrenmek için etrafa sessizce bir sorayım. Belki o ya da o bize bazı cevaplar verebilir."

"Teşekkür ederim Elena," dedim göğsümde kabaran umutla. "Senden sadece bir şey daha istiyorum."

"Her şeyi yaparım," dedi hemen ve eğer çok az tanıdığın birini sevmek mümkünse, o zaman sevdim.

"Tiernan şehirde tam olarak nerede çalışıyor?"

ADALETSİZLİĞİ, TAM OLARAK NEREDE BULACAĞINIZI BİLMEDİĞİNİZ SÜRECE BULMAK İMKANSIZDI

Bak.

Soho'daki diğer pek çok işyeri gibi kısa bir merdivenden iniyordu ama mavi kapısı tanımsızdı, içeriğini gösteren bir işaret bile yoktu. Sadece ön tarafında altın bir aslan sembolü bulunan siyah bir kutunun içine yerleştirilmiş bir tuş takımı vardı.

Elena bana şifreyi vermekte tereddüt etmişti ama nereye gideceğimi söylemişti. Ne mutlu ki, Henrik'e yaptığım basit bir telefon görüşmesi şifreyi ortaya çıkardı.

Görünüşe göre, üyeleri ve istenmeyen davetsiz misafirleri tetikte tutmak için her hafta değişiyordu, ancak o hafta altı basamaklı kod benim adımdı.

Bianca.

242622.

Bunu boğazıma inen bir yumruk gibi hissetmemeye çalıştım ama kapı açılıp küçük, neredeyse sıkışık bir resepsiyon ve vestiyer ortaya çıkınca ne yapacağımı şaşırdım. Vestiyer görevlisi gibi bir bölmenin arkasındaki taburede oturan yaşlı Siyah adam da dahil olmak üzere her şey neredeyse darmadağın, eski ve yorgun görünüyordu.

"Adın?" dedi, uzun ve güzel gözlerini kısarak bana baktı. "Bianca Belcante," dedim listede olmadığımı bilmeme rağmen.

Adam beni şaşırtarak sakız kareleri kadar beyaz, geniş ve dişlek bir sırtıya büründü. "Ben de seni bekliyordum."

"Oh?"

Derin derin kıkırdadı. "Evet Bayan B, Henrik on dakika önce beni arayıp yolda olduğunuzu söyledi. Hayırseverlik sizi bekliyor. İçeri girin."

Ona bir an göz kırptım ve buranın tam olarak ne olduğunu anlamaya çalıştım. Bir tiyatronun girişine benziyordu ama Tiernan Shakespeare trajedilerinden fırlamış gibi görünse de, onun tiyatroyla ya da dramayla bir ilişkisi olduğunu düşünemiyordum.

Adam şaşkınlığıma güldü. "Ben Chuck Bentley. Tiernan on yıl önce açıldığından beri bu kapıyı işletiyorum, bu kapının ardında pek çok saçmalık bulacaksın, ama hiçbiri seni öldürmemeli."

Yüreklendirici.

Omuzlarımı destekledim ve bir sonraki mavi kapıya gittim.

"Bunun şifresi 200204," diye seslendi.

Benim doğum

günüm. 20 Şubatth

2004.

Göğsümdeki bir şey parçalandı ve motor ve tuğla dolu bir parçaya dönüştü

Toz. Korkunç bir şekilde, kalbimin etrafında inşa etmeye ve korumaya çalıştığım duvarların bir bölümü gibi hissettim.

Şifreyi girdim ve şaşırtıcı derecede ağır olan kapıyı açtım.

Ağırdı, çünkü çelik takviyeleri ve ağır kilit mekanizmaları olan bir *kasanın* kapısı gibi bir şeydi.

Ne oluyor be?

Ben daha kapıyı tam olarak açamadan gürültü küçük odaya yayıldı. Gülüşme ve sohbet sesleri, içi boş, tıngırdayan bir *ping* ve teknik sesler. Hava daha sıcaktı, yeni ağır kışlık montum aniden boğucu gelmeye başladı.

Ve sonra onu

gördüm. Lobi.

Tavanlar üzerimde yükseliyordu, altın vurgular ve çeşitli mitolojilerden alınan güzel işlenmiş tasarımlar. Kuğu Leda ile Zeus ve tek gözlü Odin ve iki kuzgunu vardı. Avizeler devasa alan boyunca kubbeli ceplerde parıldıyordu, parıltıları o kadar parlaktı ki onlara bakarken gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

Her şeyin altında kaos vardı. Görkemli, günahkar kaos.

Belli ki bir yeraltı kumarhanesiydi, ama daha önce hiç bu kadar güzel slot makineleri, poker, Black Jack ve kumar oynayan insanların oynadığı maun masa üstlerinde bu kadar gür kadife görmemiştim.

Yine de nefesimi kesen şey, mobilyaların ve estetiğin bariz bir şekilde pahalı olması değildi.

İnsanlardı.

Bazı ünlüleri tanıdım; çocukluğumdan beri dinlediğim yaşlı bir kadın popstar, ünlü bir aktrisle evlenmiş emekli bir futbolcu, hatta Caroline geçen hafta sonu bir hayır yemeğine ev sahipliği yaptığında tanıştığım bir ya da iki politikacı. Hepsi de benim dokuz yüz dolarlık yeni kadife elbisemi utandıracak kadar kusursuz ve pahalı giyinmişlerdi.

Ve saat daha akşamın beşiydi.

Gece ilerledikçe grubun sayıca artacağından da hiç şüphem yoktu.

Zenginlik ve enerji, sanki çok fazla şampanya içmişim gibi doğrudan kafama gitti.

Büyüleyiciydi.

Girişte durup Tiernan'ın adaletsizlik yuvasını sonsuz bir ziyafetle karşı karşıya kalmış bir obur gibi incelerken yüzümde bir gülümseme belirdi.

Muhteşem, manken gibi zayıf bir kadın yanımda belirdiğinde o da gülümsüyordu.

"Görüyorum ki burayı şimdiden sevmişsin." Kalın bir Rus aksanı vardı ve sanki yanaklarına sıkıştırdığı misketlerin etrafında konuşuyormuş gibi görünüyordu. "Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor," diye itiraf ettim, altın rengi daracık bir elbise giymiş bir personelin kumarbazlara bir tepsi şampanya ikram etmesini izlerken.

rulet masası. "Kendimi biraz Aynanın İçindeki Alice gibi hissediyorum."

Kaşlarını çatarak bana baktı, göndermeyi anlamamıştı. "Şey, Bay Wagner yerleştiğinizi görmemi istedi."

"Bay Morelli'yi arıyorum."

"Henüz gelmedi. Masalardan birinde beklemenizi önerebilir miyim? Bayım.

Wagner bunu kendisi önerdi."

Bay Wagner'in Henrik olduğunu tahmin ediyordum ve pembe ojeli, muzip Henrik'i Tiernan'ın altındaki *Adaletsizlik'ten* sorumlu sert Bay Wagner olarak hayal etmek zordu. Aynı zamanda, bu ikilemi de sevdim. Henrik ve Tiernan'ın ve Lion Court'taki herkesin.

Hatta kendi içimde bile anlamaya başlamıştım.

Başım dönüyordu ve boğazımda kıkırdamaya benzer bir şey patladı. "Yolu göster," diye önerdim.

Beni Texas Hold 'Em oynadıkları düşük bahisli poker masalarından birine götürürken Rus kadının gerçek adının Inga olduğunu öğrendim.

Krupiye de güzeldi -bir tema seziyordum- ve Inga bir süreliğine ortadan kaybolurken bana kuralları dikkatle açıkladı. Geri döndüğünde, önüme büyük bir fiş yığını koymuştu.

Ben ona bakakalınca güldü.

"Erken bir Noel hediyesi," dedi. "Bay Wagner'den."

Bin dolarlık bir fişi alırken sııttım. "Biliyor musun, daha önce ellerimde hiç bu kadar çok para tutmamıştım?"

Bana sııttı ve kardeşçe bir dayanışmayla omzuma vurdu. "Sürdüğü sürece tadını çıkar. Biliyorsun, genelde ev kazanır."

Bir kumarbaz olmasam da bunu biliyordum (hiçbir zaman riske atacak kadar param olmamıştı). Ama Inga ne yaptığımı bilmiyordu.

Eğer bu ev Tiernan'ınsa, teknik olarak benim de evimdi.

Bu yüzden, oynamak için yerleştiğimde, yaralı koruyucumun soğukkanlı kibrini kanalize ettim. Zor olmadığını fark ettim. Her zaman potansiyel bir sanat kariyeri ya da çevre işinde bir kariyer arasında bocalamıştım, bu yüzden matematik benim için bir yeterlilikti. Ne olduğunu anlamadan önce Tiernan'ı aramaktaki asıl niyetimi unutmuştum ve masamızda oyunumuzu izleyen bir grup vardı.

Daha yeni *yedi yüz dolar* kazanmıştım ki, esmer bir adam masada yanımdaki kadınla yer değiştirdi. İlk başta ona bakmadım ama hava parazitle dolduğunda ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Yeni başlayan biri için iyi çalışıyorsun," diye mırıldandı alçak, dumanlı bir ses. "Bu şans olmalı."

Kartlarıma bakarken sııttım, bir çift cep kıızıydı. "Her neyse, alacağım."

"Ya da belki de güzelliğinle masadaki diğer herkesin dikkatini dağıtıyorsundur," diye önerdi ama bu sözler baştan çıkarma çabası değildi.

Bıçak gibi keskin kenarlılardı.

Bir iltifattan çok bir tehdit.

Görmek için fişlerimi attım, sonra yeni gelenle yüzleşebilmek için kartlarımı dikkatlice yere koydum.

Bunu yaptığım anda kalbim durdu.

Daha yaşlıydı, belki otuzlu yaşlarının başında ya da ortasındaydı ama yaşı simetrik mükemmelliğinin düzlemlerini daha da belirginleştiriyor, güzelliğini tamamen erkeksi bir şekilde pürüzlendiriyordu. Esmer, İtalyan kökenli olduğum için benim de paylaştığım zeytin rengi teni ve çene hattına dökülmüş mürekkep kadar koyu gölgeleriyle hem çarpıcı hem de belli belirsiz tehditkârdı, eski tarz bir mafya filminden fırlamış gibiydi.

Ama nefesimi kesen ve ardında buz gibi bir panik bırakan şey onun güzelliği değildi.

Onu *tanıdığım* gerçeğiydi. Onu hatırlıyordum.

Beni küçük bir kızken kimin kaçırdığını nasıl unutabilirim?

Bana sakince, neredeyse kayıtsızca baktı, ama tüm vücudu bana dönüktü, bana uyumluydu ve yüzümdeki paniği görünce dudakları zaferle seğirdi.

"Merhaba Bianca," dedi.

Ve bir saniye sonra çığlık attım.

OceanofPDF.com

TIERNAN

"TIERNAN? BIRAZ VAKTIN VAR MI?"

Bilgisayarımdan başımı kaldırdığımda Beckett Fairchild'ın ofisimin kapısında gizlendiğini gördüm. Yakışıklı, yaşlı bir adamdı ve Amerikan mirası olan para ve güç içinde doğmuş herhangi bir adamın kendini taşıdığı gibi taşıyordu. Sanki bir odaya girdiğinde insanların selam vermesini bekler gibiydi.

Eğilmedim.

Aslında, Bryant için tuzağa yem atar gibi atabileceğimiz iş fırsatlarını araştırmaya geri dönmeden önce ona üstünkörü bir bakış atmaktan fazlasını yapmadım.

"Hayır," dedim.

Yine de
oyalandı.

Monitörleri izlediğimde ya da *Inequity'nin* kumarhane katında yürüdüğümde Beckett bana sessiz, kendini beğenmiş bir zarafete sahip, kendi halinde bir adam olarak göründü, ancak ne zaman beni arasa, ellerinde tam olarak gizleyemediği gergin bir enerji vardı.

Şöhretimin onu korkutup korkutmadığını ya da Constantine ailesiyle uzun bir ilişkisi olduğunu ve benim bir Morelli olduğumu karanlık bir zevkle merak ettim. Yasadışı işlerime sık sık uğramaya devam ettiği sürece kiminle ilişki kurduğu umurumda değildi.

"Yalnız, seninle oldukça önemli bir şey hakkında konuşmak istiyordum," diye devam etti, sanki onu etkili bir şekilde kovmamışım gibi.

"Bana söyleyebileceğin ve duymak için can attığım bir şey olduğundan şüpheliyim," dedim dürüstçe, ona bakmadan. "Ben çok meşgul bir adamım Beckett."

"Bazen babana çok benziyorsun," dediğinde ses tonunda dişlerimi diken diken eden bir mizah vardı.

"Bryant hakkında bir şey biliyor olsaydın, bunu yüzüme karşı söylememen gerektiğini daha iyi bilirdin," dedim alçak sesle, tehdit alçak sesime gömülmüştü.

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Öyle demek istemedim, özür dilerim. Çok acil bir konu hakkında konuşmaya geldim, Tiernan. Bana biraz zaman ayırman için ısrar etmek zorundayım. Haftalardır sana ulaşmaya çalışıyorum."

Bunu biliyordum elbette. Ama Beckett'ta beni tedirgin eden bir şey vardı. Constantine ailesiyle olan yakın ilişkisinden kaynaklanıyor olabilirdi ama bundan daha derin bir şeydi. Solgun bakışlarında beni tedirgin eden bir şey vardı ve bu his yıllar içinde *Inequity'nin* en büyük patronlarından biri haline geldiğinde bile hiç kaybolmamıştı. Ondan mümkün olduğunca uzak durdum ve Henrik'in üzerine attım.

Sadece Henrik bu gece yoktu çünkü o, Ezra ve Walcott Brando'yu sinemada yeni Marvel filmini izlemeye götürüyorlardı. Çocuk benim de gitmem için yalvarmıştı ama Bryant Morelli'nin beni bir an önce alaşağı etmek için yarıştığına şüphe yokken kıcımın üstüne oturmamın imkânı yoktu.

Bunun yerine Brandon'a tiyatroda tika basa tatlı yemesi için yüz dolar verdim ve yarın sabah da krep yiyeceğine söz verdim. Brando tatil ruhuna kapılma konusundaki isteksizliğini eğlenceli bulmuşa benziyordu ve Ezra'nın ona daha önce aldığı üç ayak uzunluğundaki baston şekerle bana 'Grinch' adını takmıştı.

Bunu düşünürken dudaklarım kıpırdadı ama sonra Beckett'ın o keskin bakışlarıyla bana baktığını hatırladım ve yüz hatlarımı kaşlarımı çatarak düzelttim.

"Peki, nedir?"

Önce şaşırmış sonra da tereddüt etmiş gibiydi; elini koyu kahverengi kirli sakalına sürterek gergin olduğu belli olan bir hareket yaptı.

"Çıkar ağzındaki baklayı dostum!"

Beckett nihayet konuşmak için ağzını açmıştı ki bir çığlık kumarhaneyi yırttı ve Beckett'ın arkasından tam olarak kapatmadığı kapıdan içeri süzüldü. Buz gibi bir korku boğazıma yapıştı.

Benim kumarhanemde kimse
çığlık atmadı. Hiçbir zaman.

Ayağa kalkmışım, silahım bir anda yaralı kolumun altındaki kılıftan çıkmıştı.

"Burada bekle," diye bağırdım donup kalmış olan Beckett'a. Masanın etrafından dolanıp kapıyı çekerek açtım. "Bunu arkamdan kilitle. Sadece altı kesik kesik vuruş için aç."

O cevap veremedi, ben kaosun içindeydim. Müşteriler sakin çalışanlarımın rehberliğinde çıkışlara doğru koşuşturuyordu. Kumarhane penceresiz ya da çıkışsız uzun ve kesintisiz bir alan gibi görünse de, tam da bu nedenle gizli geçitler ve duvarların içine sorunsuzca yerleştirilmiş kapılar vardı.

Felaketi kumarhane alanının en sağına kadar takip ettim ve ilerlerken kilitleme prosedürlerine göz kulak oldum.

"Efendim, ofisinize dönün," diye bağırdı Gerard, korkmuş kumarbazlardan gelen bağırsı ve ıgıllıkların sürekli mırıltısı arasında.

Onu görmezden geldim ve ileri atıldım.

Üniformalarına kurşun geçirmez yelek giydirilmiş muhafızlardan oluşan bir çalışan çemberi, Black Jack masasının etrafını sarmıştı. Silahlarını sıkı güvenliğin arasından zorlukla görülebilen karanlık bir kafaya doğrultmuşlardı.

İki adamın arasına girdiğimde anında ayrıldılar.

Hiçbir şey beklemiyordum. Zihnim soğuk, boş bir odaydı ve kumarhanemi soymayı düşünen her ne kadar geri zekâlı pislik varsa, zalim muhafızlarıma rastlamasını bekliyordu. Ona neden kimsenin *Inequity ile uğraşmaya* cesaret edemediğini acımasızca gösterecektim ve bunu yaparken de o adamın etine kazınmış, neden bir daha kimsenin onunla uğraşmaya cesaret edemeyeceğine dair net bir mesaj gönderecektim.

Ama bunu beklemiyordum.

Bianca Belcante'nin şakağına silah dayanmış bir adama karşı kapana kısılmış görüntüsü.

Gözleri beni anında buldu, dehşete düşmüş yüzünün kansız genişliğinde fazla maviydi.

Boynundaki kolu pençeledi, saldırganında açtığı derin yaralardan kan damlıyordu. Cesaretinin ve mücadelesinin bu küçük işaretini görmek korkumu hafifletti. Benden önce bunu nasıl yapacağını hiç bilmezken, belki de ona kendini savunması için cesaret verdiğimi bilmek.

Ancak bu küçük zevk, görüşümü bir anlığına bulanıklaştıran ve düşünmüş olduğum her türlü mantığı ortadan kaldıran soğuk öfke ığının içinde kayboldu.

Öfkemi zincirle.

Tamamen

öfkeliydim.

Tüm şiddet.

Tüm vücudum bu hisle titriyordu, parmaklarım silahın tetiğine çok sıkı bir şekilde kenetlenmişti ve *bana ait olana* dokunmaya cüret eden adamın yüzüne nişan almak için silahı kaldırdım.

Başka bir adamın benim olana dokunmasına izin vermeden önce *Inequity*'yi kendim yerle bir ederdim.

Ve ona sadece dokunmuyordu.

Onu tehdit ediyordu.

Ruger GP100'ün namlusu şakağına sürtünüyordu. Boynundaki acımasız, neredeyse boğucu tutuş.

Bu orospu çocuğunu sadece öldürmeyecektim. Onu parçalara ayıracaktım.

Parça parça. Atom atom.

Bu yüzden ölüme doğru adım adım ilerleyişinin her bir santimini hissetti. Bu yüzden bana yalvardı, onu bitirmem için ağladı.

Ve oh, bu çok hoş olurdu.

On yedi yaşımdayken Bryant'ın Grace Constantine'le olan aşkını öğrendiği günden beri hissetmediğim bu acımasız öfkeyi, bu ezici korkuyu ortadan kaldıracak kadar tatlı değildi.

Ama beni daha akıllı başında yapmak için uzun bir yol kat edecekti. Bianca'yı daha güvenli hale getirmek için.

"Sen ölü bir adamsın." Kelimeler göğsümü yırttı, boğazımı parçaladı ve havayı bıçak gibi kesti.

Kadınımı tutan adam yüzünü gölgelerden, altın saçlarının bulutundan dışarı kaydırıp ve onun Santo olduğunu şok edici bir netlikle gördüm.

Elimdeki silah neredeyse dürtüsel olarak yere düştü, çünkü bu adamı tanıyordum.

Ona neredeyse güveniyordum, kimseye güvenmediğim kadar.

Ve benim olana zarar vereceğini tahmin edebileceğim biri değildi.

"Tiernan," diye hırladı. "Bekçi köpeklerine silahlarını indirmelerini söyle."

"Hiç şansın yok," diye soğuk bir şekilde karşılık verdim ve silahımı bir kez daha alnının ortasına doğrultarak öne çıktım. "Bianca'yı şimdi serbest bırakırsan, belki seni çabucak öldürürüm."

"Tiernan," dedi kesin bir ifadeyle, sanki mantıksız davranıyormuşum gibi.

"Onu hemen şu lanet dakikada serbest bırakın!" Kükredim, kelimeler artık neredeyse boş olan kumarhanede yankılandı.

Üstümüzdeki devasa avize hafifçe şingirdadı.

Santo'nun kara kaşları alnına doğru kalktı, patlamam karşısında şok olduğu belliydi. "Ben olsam ona zarar vermezdim," dedi yavaşça, neredeyse küçümseyerek.

"O aradığım kişi," diye karşı çıktı Bianca ve sesi sakindi, çok sakindi. Gurur, göğsümdeki öfkenin arasında kabardı ve azaldı.

"Küçük bir kızken beni kaçırın kişi o," dedi bana, adamlarım yaklaşıp Santo silahı şakağına derisini beyazlatacak kadar sert bastırınca hafifçe irkildi.

Öfke o kadar parlaktı ki, görüşümü engelledi.

Bu sırada, "Bırak şu lanet silahı yoksa seni hemen bırakırım Santo," diye homurdandığının hayal meyal farkındaydım.

Bianca'nın yüzünde bir şeyler değişmişti, önemli bir şeyler, ama aramızda kırmızı bir perde gibi asılı duran kendi duygularımın örtüsünün ötesini göremiyordum.

"Ona asla zarar vermem, seni lanet olası *stronzo*," diye homurdandı Santo. "Hayatımın çoğunu onu korumaya çalışarak geçirdim."

"Kanıtla o zaman," diye çıkıştım, Santo'nun tam arkasında duran Hank'e çenemi sallayarak, hemen itaat etmezse adamı indirmesi için işaret verdim.

Bianca'nın hayatıyla uğraşmaktan bıkmıştım.

Potansiyel ölüme yakın geçirdiği her saniye, kendimi tehlikeli bir şekilde ölüme yakın hissetmeme neden oldu.

"Bırak onu," dedim son kez.

Santo hiçbir zaman aptal olmamıştı, hiç de öyle değildi ve hiçbir zaman ölmek istememişti.

Böylece, İtalyanca bir küfür savurduktan sonra Bianca'yı tutuşunu gevşetti, şok edici bir şekilde şakağına kısa bir öpücük kondurdu ve oradan uzaklaştı.

Adamlarım bir anda üzerine çullandılar, onu yere ittiler ve ellerini arkadan kelepçelediler.

Ama bunun sadece uzaktan farkındaydım, çünkü odağım Bianca'daydı.

Ona ulaşmam iki adımımı aldı ve ulaştığımda, onu bana karşı hissetme ihtiyacımın vahşetini yumuşatamayarak kabaca kollarıma çektim. Bir elimle başının arkasını kavradım, onun küçüklüğünü ve bunun sonucunda ruhumda oluşan paniğin yankısını hissettim. O kadar gençti ki, bu korkunç dünyanın yollarında çok küçük ve denenmemişti.

Zalim ironi benim için çok açıktı. Bir zamanlar onu kasten tehlikeye atmıştım, oysa şimdi tek istediğim onu her şeyden korumaktı, lanet bir kâğıt kesiği kadar küçük bir şeyden bile.

Onu kucaklamaktan duyduğum rahatlama, onun beni kucaklamasının yoğunluğuyla daha da arttı. Daha da yakınlaşmak istercesine sırtımı tırmalıyor, burnunu boğazımın kenarına sıkıştırıyor, dudaklarını nabzıma bastırıyordu.

"Benim tatlı küçük şeyim," dediğimi fark ettim, kaba bildiri bir mantra gibiydi. "Benim tatlı küçük şeyim."

Bianca beni daha da sıktı, bacaklarını belime dolayarak tamamen sarıldı.

"Efendim?"

Hank'i görmezden geldim, elimi Bianca'nın ipeksi saçlarında gezdirdim ve alına bir öpücük kondurdum. Onu en yakın yüzeye yatırmak ve derisinin her santiminde yara olup olmadığını kontrol etmek istedim.

"Efendim?" Hank tekrar denedi.

Bianca'yı başının üzerinden bakabilecek şekilde ayarladım ve yanağını sağlam omzuma bastırdım. "Ne oldu?"

Hank ses tonum karşısında bembeyaz kesildi. "Saldırganla ilgili ne yapılmasını istiyorsun?" Bianca beni şaşırtarak, "O bir saldırgan değil," dedi ve geri çekilerek

Kıvranıyordu, ben de onu yere bırakmak zorunda kaldım.

"Tanrı aşkına, o orospu çocuğunu kafana silah dayadığı için affedeceğime inanacak kadar saf olamazsın."

Bana ters ters baktı, tüm yumuşaklığı ve minnettarlığı unutmuştu. Ona, evimde bulunmadığı günlerin ardından tanıdık kaşlarını çatmasının neredeyse gülümsemesi kadar hoş olduğunu asla söylemeyecektim.

"Bana bir kez daha saf dersin Tiernan, bu son olur," diye uyardı ve parmağıyla göğsümü işaret ettikten sonra ayağa kaldırılmaya çalışılan Santo'ya dikkatli bir bakış fırlattı. "Kafama silah dayamaktan daha fazlası için onu affetmeye hazırım." Derin bir nefes çekti ve saçlarını karıştıracak kadar sert bir şekilde dışarı verdi. "Ama o sadece rastgele bir saldırgan ya da ben çocukken beni kaçıran adam değil. Eğer düşündüğüm kişiye, o adam benim amcam."

OceanofPDF.com

BIANCA

TIERNAN BİR GRUP ÇALIŞANINA "ONU AŞAĞIYA GÖTÜRÜN," DIYE HOMURDANDI. Bir kolunu belime doladı ve beni sertçe yanına çekti. "Birazdan aşağıda olacağım. Ve biri Beckett Fairchild'ı lanet ofisimden çıkarsın."

"Emredersiniz efendim." Yaka kartında 'Hank' yazan bir adam mürettebata keskin bir dizi emir verdi ve mürettebat ortaya çıktıkları gibi hemen dağıldı.

Birkaç dakika içinde Tiernan ve ben devasa kumarhane katında yalnızdık.

İki hafta içinde ikinci kez üzerime doğrultulmuş bir silahla hissettiğimden farklı bir korku içimi kapladı.

Tiernan'ın iri bedeninden dalga dalga yayılan hissedilir öfke bana çarptı ve içimdeki bir şeyi simyaladı. Korkudan zevk alan ve onu saf erimiş arzuya dönüştüren temel, neredeyse hayvani bir şey.

"O sana dokunacak son adam." Sözler Tiernan'ın içinden geçerek içime doğru gürledi.

Beni kollarına alıp daha yeni kumar oynadığım masaya doğru iki hızlı adım attığında nefesim kesildi. Beni kabaca keçenin üzerine yatırdı, vücudu yayılmış kalçalarımın arasında o kadar çok boşluk açtı ki kaslar gerilmekten yandı. İri elleri kıçıma uzandı ve beni daha da yaklaştırdı, böylece vücutlarımız giysilerimizin arasından kaynaştı.

"Gitmene izin vermeyeceğim," diye uyardı, sesi öfke ve ıstırap gibi bir şey tarafından tahrip edilmişti. Parmakları zorlayıcı bir şekilde büküldü, neredeyse çok sıkı. "Bundan sonra olmaz. Seni gözümün önünden ayırmamı bekleyemezsin.

Kanımın peşinde çok fazla insan varken. Kim olduğunuzun sırrını öğrenmek için."

"Tiernan," dedim, sadece adını söyledim, sanki Lion Court'ta onunla birlikte olmak istememin ama ona güvenmememin, onu ruhumu dağlayacak kadar tutkuyla istememin ama ona sahip olamamamın birçok nedenini açıklamaya yeterliymiş gibi.

"Beni affetmen için yalvarırken görmek ister misin Bianca? Bunu dizlerimin üzerinde, bacaklarının arasında yapacağım ve seninle işim bittiğinde zevkten başka bir şey hatırlamayacaksın." Gözleri simsiyahtı, gözbebekleri niyetinin vahşetini ince çerçevelerle gösteriyordu. Hayal kırıklığı içinde beni hafifçe salladı. "Sana deli olduğumu kanıtlamak için lanet adını göğsüme kazınamam mı istiyorsun? Seni kaybettiğimi mi? Bir daha *senden* başka hiçbir şey yapamayacağımı mı?"

"Evet," dedim, kelimenin dürüstlüğünden boğazım düğümlenmişti. "Evet, hepsini istiyorum. Sadece bir kez, birinin benim için savaşmasını istiyorum!"

Tiernan'ın eli çenemi kavradı, sabit tuttu, böylece öne doğru eğilip alnını alnıma bastırabildi. O kadar yakındı ki tek görebildiğim ağaçların arasından süzülen ışık kadar solgun ve sıcak yeşil gözleriydi.

"Hayatım boyunca savaştım, Bianca." O sert avuç içi çenemin kenarından geçip yüzümün sol tarafının tamamını çevreledi. "Bu yüzden bunun kaybetmeyeceğim bir dövüş olduğunu biliyorum. Benim nasıl bir adam olduğumu artık biliyorsun, sana zarar vermeye çalışan, bizi birbirimizden ayırmayı aklından bile geçiren herkesi öldürürüm. Anlıyor musun?"

Sonra onu öptüm. Sert ağzını açıklığımla ele geçirmek, o saten dudaklarını geçip ağzının sıcak mağarasına girmek ve her santimini sahiplenmek için yükseldim.

Çünkü Tiernan Morelli McTiernan'ın nasıl bir adam olduğunu çok iyi anlıyorum.

O bir canavardı. Beni bütünüyle yutmak isteyen bir canavar. Belki daha akıllı bir kız kaçmaya çalışırdı ama ne zaman ayağımı kaldırsam ona doğru koşuyormuşum gibi görünüyordu.

Tiernan saçlarımı güçlü bir yumrukta toplayıp başımı geriye çekerek beni derinden öperken, dudaklarımız arasında bir inilti yakalandığında, canavar ile savoir arasındaki farkın bir bakış açısı meselesi olup olmadığını merak ettim. Çünkü gerçek şu ki, Tiernan beni kullanmaya çalıştığında bile aynı şekilde beni korumuştı. Bizi koruyucu ailelerin yanında çürümeye terk edebilir ya da Lion Court'un tavan arasına kapatıp emirlerini yerine getirmeye zorlayabilirdi.

18th yüzyıl gotik peri masalının ters gitmesi gibi. Onun yerine Brando'ya Örümcek Adam çarşafı aldı ve kreplerini yaptı, bana alışveriş çılgınlığı için tam yetki verdi ve beni Tri-State bölgesindeki en iyi hazırlık okuluna gönderdi.

Tiernan'ın kalbinin kutup tundrasında akan derin bir iyilik nehri vardı ve Brandon'la benim başlangıçta düşündüğümünden çok daha önce bu nehre rastladığımızdan oldukça emindim.

Tiernan beni o gülün dikenli sapının etrafında kanattığı an, acaba kendisi de benim için biraz kanamaya başlamamış mıydı diye merak ettim.

"Bu kadar yüksek sesle düşünmeyi bırak," diye mırıldandı nemli dudaklarıma karşı. "Seni anlamsızca öpmeye çalışırken bu çok aşağılayıcı."

"Ben anlamsızım," diye söz verdim ona, ellerimi tatlı siyah saçlarında gezdirirken, bunu yapmama izin verilmesine bayılıyordum. "Aklı olan her kız diğer tarafa kaçırdı."

Ağzında bir gülümseme belirdi, sol yanağındaki yara izi gerginlikten beyazlaştı. Parmaklarımı yara izine hafifçe dokundurup, ağzının kenarından kulağının dibine kadar hafifçe gezdirdiğimde yüzündeki ifade kayboldu. Elini kaldırıp benimkini sıkıca kavradı. Omurgamdan aşağı bir korku akımı geçti, ama o sadece avucuma bir öpücük kondurdu ve sonra tekrar yüzüne bastırdı, yara izinin üzerine sıkıca bastırdı.

"Ben iyi bir adam değilim ve olmak gibi bir arzum da yok," diye itiraf etti karnımı karıncalandıran o sert, seks ağırlıklı ses tonuyla. "Ama bu güzel kalçaların arasında iyi bir adam istediğini sanmıyorum. Böylesine tatlı küçük bir şey için, sahiplenilmeyi ve kullanılmayı seviyorsun."

"Belki de sandığın kadar tatlı değilimdir," diye karşılık verdim.

Elini eteğimin altına daldırarak iç çamaşırılı seksimi avucunun içine aldı. Nemli parmaklarını ağzına götürüp uçlarını emmesini izledim. "Farklı düşünmek için yalvarıyorum."

İçimden paslı bir fermuar gibi bir ürperti geçti ve Tiernan iki elini eteğimin altından geçirip külotumun kenarını yakalayıp kalçalarımın altına aşağı kaydırdığında, mücadele etmeden kıcımlı kaldırdım.

"Bu kadar konuşma yeter," dedi. "Sanırım yalvarmanın tam ortasıydım."

Ben daha ne olduğunu anlayamadan dizlerinin üzerine çöktü. O kadar uzundu ki, diz çöktüğünde bile kasıklarımın göz hizasıydı. İzin beklemeden beni poker masasının kenarına doğru çekti, elbisemin kloş kadife eteğini yukarı kaldırdı ve ağzını amımın üzerine koydu.

Dirseklerimin üzerine sertçe inerek keçe masaya geri düştüm, düzensiz bir inilti çıkarırken başım omuzlarımın arasına düştü.

Ağzı zonklayan klitorisime lezzetli, kötü şeyler yaparken "Tiernan," diye nefes aldım. "Her an biri içeri girebilir."

"Kimse buna cesaret edemez," diye homurdandı iç baldırıma doğru, oradaki hassas eti ısırmadan önce. "Ve eğer yaparlarsa, onları bayıltmadan önce muhteşem küçük şeyimi tutku sancıları içinde son kez görmekten çok mutlu olurlar."

"Ne kadar da dinsizsin," diye uyardım, ama bıçak gibi kesilince etkisi kayboldu, ellerim Tiernan'ın saçlarına gömüldü, o da diliyle sıkıca kavradığım girişimi sikmeye başladı.

Onu bu haliyle seviyordum, çiğ ve acımasız. Takım elbiseli omuzlarının genişliğiyle kalçalarımı ayırmaya zorlayan iri adamın görüntüsü, karanlık kafası neredeyse vahşice bana ziyafet çekmek için eğilmiş, çenesi sularıyla kaplanmış, dili kıvrımlarımda ıslak ve gürültülü neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı.

İki parmağının beni açıp sikmeye başlamasını izlemek için çekilirken, "İşte bu," diye homurdandı. "Benim için çok güzel. Beni henüz affetmedin mi, tatlı şey?"

"Hayır, ama belki beni boşaltırsan boşalıyorum."

Gülüřü saf dumandı. "Oh, ne dilediğine dikkat et."

Bir saniye sonra, üçüncü bir parmak içime girmiş, aynı anda hem acıtan hem de hoş bir şekilde zonklatan bir şekilde beni açmaya çalışıyordu. Sıcak, saten ağzı klitorisimin üzerine kapandı ve diliyle acımasızca ezmeye başladı.

Orgazmım o kadar ani bir şekilde üzerime geldi ki nefes alamadım. Orgazm inerken göremiyordum bile, görüşümde sadece siyahlık vardı ve sonra, doruk noktası üzerime gelirken, renk ve kör edici ışıktan oluşan çemberler dönüyordu. Ağzımdan dökülen kırık inilti ve solukların, amımın kalın parmaklarının etrafında nasıl kasıldığının, onu dirseğine kadar ıslattığının belli belirsiz farkındaydım ama ahlaksızlığımdan utanmayı hayal bile edemeyecek kadar ileri gitmiştim.

Görüşüm netleştiğinde, hâlâ bacaklarımın arasındaydı, karanlık, muzaffer bir sırtış ağzının yaralı tarafını kıvrıyordu.

"Yine," dedi ve sonra şişmiş amcığıma cezasını ödemek için bir kez daha eğildi.

Bu kez acımasızdı, parmaklarını içimdeki bir noktaya doğru kıvrarak o kadar çok yıldız görmemi sağladı ki, etrafımdaki tüm galaksinin açıldığına tanık olduğumu sandım. Beni bir hayvan gibi inletti ve heveslendirdi, yalvarttı

Aynı anda hem daha fazlası hem de merhamet için. Dişleri aşırı hassas klitorisimin üzerinde nazikçe törpülediğinde, dikişlerden patladım, düşünceler ve engellemeler hiçliğe kaçtı.

"Tiernan," diye tekrar tekrar bağırdım, adı devasa boş gazinoda yankılanıyordu. "Tiernan."

"İşte bu, küçük şey," diye mırıldandı, nihayet başımı kaldırıp eve bakacak enerjiyi bulduğumda gözleri parlıyordu. "Ne kadar iyi bir kızsın, elimin her tarafına boşalıyorsun. Tadın çok tatlı."

Bir inilti göğsümde gevşedi ve açık, nefes nefese ağzımdan döküldü. Ona durması için yalvarmak istedim ama her orgazm içimde *daha fazlasına* giden bir yol açıyor gibiydi. Açgözlülük beni ezip geçiyor, endişelerimi, yorgunluğumu ve utancımı yok ediyordu.

"Becer beni," diye yalvardım, "Lütfen Tiernan, içimde sana ihtiyacım var."

"Acıyabilir," diye uyardı alçak sesle, sanki bu fikir hoşuna gitmiş gibi. "Çok şişmişsin ve hâlâ bakir sayılırsın. Henüz seni sikime tam olarak oturtacak zamanım olmadı."

"Aman Tanrım."

Tembelce şişmiş amımla oynarken kıkırdadı, parmaklarını havuzda tur atar gibi ıslaklığında gezdirdi.

"Sanırım bir tane daha ve gerçekten affedilmeliyim," diye düşündü, bir uyluğunun içini emerken.

"Seni affediyorum," diye söz verdim. "Lütfen, kendimi affediyorum. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum."

"Hadi öğrenelim, olur mu?" Sesi, bacaklarımdan arasına sabitlediği sıcak bakışları kadar karanlıktı.

Ağzını tekrar üzerimde nazikçe gezdirmeye başladığında şiddetle ürperdim. Daha yumuşaktı, ne kadar hassas ve şişmiş olduğumun farkındaydı ama yine de durmak bilmiyordu. İçimdeki ısının oluşması daha uzun sürdü, parça parça tutuştu. Beni dilinin altında sabit tutmaya çalışan Tiernan'ın ellerinin cezalandırıcı tutuşu altında ter içinde masaya yazarken, tüm alt bedenim yanıyormuş gibi hissediyordum. Onu söndürmek istediğim kadar çaresizce sığağa teslim olmak ve tatlı keskin ısırığının tadını çıkarmak istiyordum.

"Tiernan, lütfen," diye fısıldadım, yoğunluğundan neredeyse hıçkırarak ağlıyordum.

"Çok güzel soruyorsun," diye övdü aniden ayağa kalkıp benden uzaklaşırken.

Aşırı ısınmış seksimin üzerinde serin hava dolaştı ve pantolonunu yırtarak açmasını izlerken inledim, sonra tekrar inledim. Kalın sikini avucunun içine alıp sert bir vuruş yaptığında şehvetten neredeyse mosmor olmuştu.

"Buna ihtiyacın var mı, küçük şey?" diye alay etti. "Üzerime boşalmak ister misin?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım, ileri doğru adım attığında, ereksiyonunun sıcak ucu ıslak kıvrımlarımda bir dağlama demiri gibiydi. "Tanrım, evet."

"O zaman yap. Benim için gel," diye cömertçe emretti, kalçalarımı kavradı ve acımasız bir hamleyle beni tamamen içine aldı.

Amım onun etrafında kenetlenirken, onu daha da derine çekerken, kendimi ezici bir zevkle paramparça hissederken bile daha fazlası, daha fazlası, daha *fazlası için* çaresizce sessizce çığlık attım. Yanaklarımda gözyaşları vardı ve orgazmım boyunca beni sabit tutarken Tiernan'ın sikinin dar kıvrımlarıma girip çıkan pis, ıslak tokatları vardı. Dirseklerim keçe masadan dolayı aşınmıştı ve kalçalarım bu kadar çok orgazmdan sonra spazm geçirmenin verdiği gerginlikten dolayı zayıf düşmüştü.

Ve yine de, bir şekilde, acı dolu doruk noktamın derinliklerinden çıktığımda, daha fazlasını istedim. Dürüst olmak gerekirse, doyumsuzluğumun derinliği beni neredeyse korkutuyordu.

Tiernan gözlerimdeki korkuyu okudu ve bir şeytan gibi sırıttı. "Sus, tatlı şey, endişelenme. Seni daha fazlası için mahvedene kadar sikmeye devam edeceğim. Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

Yanıt olarak inlediğimde, bir elini göğüs kafesime yerleştirdi ve beni düz bir şekilde keçeye itti. Üzerime eğilerek beni usulca öptü, dudaklarının tatlı dokunuşuyla bedenimi saran acıyı yatıştırdı. Ellerinin güçlü vuruşlarıyla gövdeyi kısırdı, her santimimde karıncalanan yüksek frekanslı enerji yumuşadı, yumuşadı.

"Daha fazlasını kaldırabilirsin," diye söz verdi bana, bir kolunu topal bacaklarımdan birine dolayarak omzunun üzerine kaldırdı. "Söyle bana Bianca."

"Daha fazlasını istiyorum," diye cevap verdim hemen, sesim çığlık atmaktan ve inlemekten yıpranmıştı. "Seninleyken hep daha fazlasını istiyorum."

Saf erkeksi zaferi yüzünü aydınlattı ve yakışıklılığı nefesimi kesti.

Beni kollarının arasına aldı ve içime doğru iterken bana sıkıca sarıldı. Pürüzlü kasık kılları klitorisimi öyle bir aşındırdı ki, tırnaklarım takım elbisesinin içinden sırtını tırmaladı, uçup gitme tehdidiyle karşı karşıyayken dişlerim beni ona bağlamak için boynuna battı.

Ama beni bu şekilde ne kadar sert sikerse siksin, tekrar orgazm olamıyordum. Hayal kırıklığı, bu yoğun, kaşıntılı tekrar doruğa çıkma ihtiyacıyla birlikte içimde inşa edildi.

"Lütfen," diye tutarsızca yalvardım, Tiernan'ın kafasını sanki içimdeki bu yakıcı enerjinin etrafında beni son bir kez daha parçalamaya zorlayabilecekmişim gibi pençeledim. "Lütfen."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," diye söz verdi ve beni kavrayan ellerimden çekildi.

Pantolonu ıslak, kırmızı aletinin etrafında açık dururken yakındaki barbut masasına doğru ilerleyişini gözlerim kamaşarak izledim. Krupiyelerin masadaki çıpları itmek için kullandıklarını gördüğüm, keçeden yapılmış, düz altın uçlu, parlak bir tahta sopa aldı. Aletin ağırlığını avucunda test etti ve sonra gözlerinde zengin bir karanlık niyetle bana baktı.

"Tiernan," dedim uyararak.

"Sus," diye cesaretlendirdi bana doğru yürürken.

Hızlı ve kolay bir şekilde, sanki bir bez bebekmişim gibi, beni masanın üzerinde ters çevirdi, böylece gövdem keçeyle bastırıldı ve bacaklarım kenardan sarktı, altım havaya kalktı. Bir saniye sonra içimdeydi, hava soğutmalı aleti hassas amımın içinde yatıştırıcıydı.

"Masaya yaslan, küçük şey. Bu seferki ikimizin de sonunu getirecek," diye söz verirken bir elini kaldıraç olarak omzuma doladı.

İkinci hamlesinde sopayı ne için tuttuğunu anladım. Kıçımın çıplak derisine çarptı ve yorgun sinir uçlarımı öyle bir aydınlattı ki, soluk soluğa kaldım ve keçe masanın üstüne boş yere yapıştım.

"Tiernan," diye haykırdım sıkılmış dişlerimin arasından, o beni sikerken ve satıcının sopasıyla popoma vururken. "Aman Tanrım, bu çok yoğun."

"Durmamı ister misin?" diye sordu, medeni görünümü vahşi arzusunun topuğunun altında ezilmişti. "Yoksa acıyı seviyor musun? Şişmiş amcığımı benim için acıtıyor mu?"

"Daha fazla," diye hıçkırdım, hisler içime çöküp kalan her şeyi yok ederken ağladım. Kıçımdaki doğaçlama kırbacın acısı bir koçbaşı gibi içimde sekti. "Daha fazla, lütfen, daha fazla."

"Siktir," diye inledi uzun uzun ve alçak sesle. "Beni sağdığını hissedebiliyorum. İçine boşalmamı istiyor musun, küçük şey? Uyluklarından aşağı sızana kadar seni dolduracağım ve sonra onu sana yedireceğim."

Beşinci orgazmım geceleyin yırtıcı bir hayvan gibi beni ele geçirdi, vahşi dişleri ve pençeleriyle beni alt etti. Beni parça parça etti, ta ki ben titreyen, nefesi kesilmiş bir av gibi masanın üzerinde sallanan bir karmaşaya dönüşene kadar. Tiernan'ın muzaffer haykırışının sesi ve beni döleriyle doldurduğunu hissettirmesi, sikinin sıkışık amcığıma doğru sarsılması, zevkten neredeyse bayılmama neden oldu ve bir an için her şey kutsanmış bir şekilde karardı.

Birkaç dakika sonra kendime geldiğimde Tiernan beni ipek bir mendille nazikçe temizliyordu, perişan kıvrımlarımın arasına hafifçe dokunuyordu. Beni susturdu ve yumuşamakta olan sikini uzaklaştırıp beni masadan yavaşça koluna alırken övgü dolu sözler mırıldandı. Onun kucağına kolayca yerleştim, tamamen kemiksiz ve bitkin bir haldeydim.

Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra her iki yanağıma da birer öpücük kondurduğunda, bu ani sevimliliğinden dolayı ona takılamayacak kadar yorgundum.

"Affedildim mi?" diye fısıldadı dudaklarıma karşı ve bu bir alay değil, acı veren bir savunmasızlıktı.

Gözlerimi zorla açtım, böylece onun aynı derecede paramparça olmuş yüz ifadesine bakabildim. "Adımı göğsüne kazıyacaksın ve göreceğiz, ama oraya varıyorsun."

Kıkırdadı, başımın üstünü öptü ve bizi kumarhaneye doğru yürütmeye başladı. "Dinlen, benim tatlı şeyim. Sen uyurken seni güvende tutacağım."

"Hâlâ konuşmamız gerekiyor," diye uyardım ama kelimeler yorgunluktan bulanıklaşmıştı.

"Yapacağız," diye söz verdi. "Şimdilik tatlı rüyalar görmeyi hak ettiniz."

Hâlâ cevaplanması gereken sayısız soru, çözülmesi gereken geçmişler ve planlanması gereken gelecekler olsa da ona inandım ve haftalardır ilk derin, rüyasız uykuma daldım.

CADDE SEVİYESİNİN DÖRT KAT ALTINDA BİR ODA VARDI.

Bu gibi durumlarda. Beton zemin ve duvarlar, yıllarca düşman kanı dökülmesinden dolayı orta giderin etrafında pas benzeri soluk lekelerle lekelenmiştir.

Santo'yu bileklerine kelepçelenmiş zincirlerle orta kanalın üzerine asmıştım. Kolları neredeyse yuvalarından çıkmıştı, sağ elmacık kemiğinde eklemelerimin eti kestiği yarıktan gövdesine kan akıyordu.

Tavandan bir et parçası gibi sarkan sahte arkadaşımı inceledim. Santo'yu yıllardır tanırdım. Bryant'ın en sevmediği oğluna bile yaptıramayacağı kadar kirli ve tehlikeli işleri yapması için sık sık çağrılırdı. Son yıllarda, *kaptan* Monte Belcante'nin emrindeki Belcante suç ailesine katılmıştı, ama ondan önce Morelli ailesinin iyi bir şekilde kullandığı kiralık bir hayduttu.

Geçmişte de Santo'nun şu anda yaptığı gibi adamları asmıştık ve bu ironi gözümünden kaçmamıştı.

Ben odaya girmeden önce Hank onun ağzını kapatmıştı ve ben de ona vurmakta acele etmedim. Yarın tüm gövdesi kocaman bir çürük olacaktı ama Bianca'yı tehdit ettiği ve korkuttuğu için bunu ve daha fazlasını hak ediyordu. Onun amcası ya da Tanrı'nın ta kendisi olması umurumda değildi. Benim küçük şeyime el kaldıran herkes acı ve sefaletten başka bir şeyi hak etmiyordu.

Santo bunu bir mafya babası gibi karşıladı, her bir acımasız darbemde zar zor inledi ama şimdi komadaymış gibi hafifçe sallanıyordu. Kendi vücudum dayaktan dolayı ağrıyordu, bir gün önce Lucian'a karşı yaptığım dövüş

ve omzumun üstündeki kurşun yarası hâlâ iyileşiyordu, bu yüzden artık yettiğine karar verdim ve Santo'nun kanayan ağzındaki tıkaçı söktüm.

Omuzlarımı geriye attım, Bianca'yla birlikteyken hissettiğim son şefkatten de kurtuldum, böylece Santo'nun karşısına her zamanki gibi soğuk bir orospu çocuğu olarak çıkabildim. Bianca'yla geçirdiğim son otuz dakikadan sonra, onu kanepeye yatırdıktan sonra ofisimin banyosunda bir fahişe gibi ellerimi ve sikimi yıkamış olmama rağmen hâlâ onun tadı dilimdeyken bu çok zordu.

Eski dostum başını hafifçe kaldırdı ve yüzüne düşen terden sırlıslıklam olmuş saçlarının altından bana baktı.

"Buna hiç gerek yoktu," dedi bana kayıtsızca. "Eğer dövüşmek isteseydin, ringe çıkmaktan mutluluk duyardım."

"Koğuşumun şakağına silah dayadın, benim ihtiyacım bir kavgadan daha fazlası." Hank'e doğru yaklaşıp elindeki sopayı alırken sesim yumuşaktı. "Şimdi kendi payıma düşeni mi almam gerekiyor yoksa önce bana ne halt ettiğini söyleyecek misin?"

Santo'nun kıkırdaması boş ve acıydı. "Koğuşun mu? Siktir." Gözlerini sıkıca kapattı. "Birkaç yıl uzaklara bakıyorum ve bu oluyor."

"Neyden uzak duracaksın?" Kafamın içinde Bianca'nın sesi '*amcam*' dese de talep ettim.

"Kız kardeşimden." Bana sert bir bakış fırlatabilmek için canı acısa da bağların içinde kıpırdandı. "Çocuklarından."

"Bianca senin uzun süredir kayıp olan amcası olduğunu düşündüğünü söyledi. Komik, seni tanıdığım onca yıl boyunca aileden hiç bahsetmedin. Belcante ailesi tarafından evlat edinilen yetim, dünya seni böyle tanıyor."

"Soyadını hiç merak etmedin mi?" diye karşı çıktı.

"Belcante yeterince yaygın bir İtalyan soyadıdır. Bumfuck, Teksas'ta yaşayan dul bir metres ve iki çocuğunun New York suç ailesiyle herhangi bir ilişkisi olduğunu varsaymak acınası bir zorlama olurdu."

"Belki öyle, ama bu doğru." Santo bir tomar kan tükürüğü tükürdü. "Ben Monte'nin iyi niyetinden dolayı yanına aldığı yetim bir ihtiyar değilim. Aida ve ben onun piç çocuklarıydık. Evlilik dışı doğmak hakkında biraz bilgin olduğunu düşünüyorum."

Cevap olarak ona hırladım, ama o sadece ince bir şekilde gülümsedi.

"Rütbesi yükseldiğinde annemiz şehirden kaçtı ve yıllarca bizi bulamadı. Bulduğunda da..." diye omuz silkti. "Aida'yı bağlantıları için evlendirmeyi ve beni halefi yapmayı planlıyordu çünkü o

meşru bir varisi yoktu. Onun yerine Lane Constantine bir gün Monte ile pazarlık yaparken kız kardeşimle tanıştı ve bir ay içinde onu alıp götürdü."

Yeni orgazm olduğum için beynim daha yavaş çalışıyordu ama kendimi hikâyenin parçalarını hızlıca birleştirirken buldum.

"Monte bundan hoşlanmadı," diye tahmin ettim, çünkü yakın zamanda ölen İtalyan asıllı mafya babası kıskançlığı ve sahipleniciliğiyle ün salmıştı.

Lane Constantine'in bir şüphe bulutu altında ölmesinden bu yana geçen beş yıl boyunca çoğu insan Bryant'ın (ve dolayısıyla benim) onun ölümüyle bir ilgisi olduğunu varsaymıştı. Ama bu ikinci ve daha da ilgi çekici bir seçenek sunuyordu. Lane, Monte'nin kızını burnunun dibinden alıp götürdüyse, sırtına kocaman bir hedef tahtası çizmiş olacaktı.

İtalyanlar genellikle affetmez ve unutmazlardı.

Morelli ailesinin sloganı da buradan gelir: *et vindictam retribute in alis nigro. Siyah kanatlarda intikam.*

"Peşlerinden birkaç kez birini gönderdi," diye doğruladı Santo. "İlk ikisinde yollarını kesebildim ama sonunda biri onları şehir dışında buldu. Bianca'yı okuldan kaçırmışlar."

"Sen olduğunu söyledi."

"O bir çocuktuk ve bu çok travmatik bir deneyimdi. Detayları hatırlamaması şaşırtıcı değil." Bana gözlerini devirecek kadar cüretkârdı. "Bruno Puglisi adında bir adam onu Monte'ye geri getirmesi emredilmesine rağmen iki gün boyunca terk edilmiş bir evde tutmuş." Öfke yüzünü değiştirirken Santo'nun çenesi gerginlikten bembeyaz kesildi. "Onu kendisi için götürmeyi düşünüyordu."

Öfkesi boş bir odadaki silah sesi gibi içimde yankılandı. "Bana onu öldürdüğünü söyle."

"Onu kendi bıçağıyla Noel jambonu gibi doğradım," diye söz verdi Santo, çenesindeki kana rağmen bembeyaz parlayan bir gülümsemeyle. "Onu bulduğumda, tuvalet olarak lanet bir tava kullanan bir odaya kilitlenmişti. Lane ortaya çıktığında Bruno'ya kendi saldırısını yaptı."

Mükemmel Lane Constantine'in de herhangi bir Morelli kadar intikamcı, yozlaşmış ve hilekâr olduğunu bilmek içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Adam mafyayla iş yapmış, onların kadınlarından birini metresi olarak çalmış, evlilik dışı iki çocuk sahibi olmuş ve karısından onların adına bir servet saklamıştı. Bir bakıma, kirli oyunlarını kamusal kişiliğinden olabildiğince uzak tutma becerisine hayranlık duydum.

Biz Morelliler o kadar başarılı olamadık.

"Onlara pozisyonumu tehlikeye atmadan bir daha yardım edemeyeceğimi söyledim." Santo'nun sesi geçmişe bakarken uzak bir nitelik kazandı. "Aida ve çocuklara kendim bakabilmek için bir şeyler yapmak istedim."

"Sen de çocuktun," dedim, çünkü Santo benden bile gençti, sadece yirmi yedi yaşındaydı.

Omuz silkti. "Bazen çocuk olmanın sorumluluk düzeyinizle hiçbir ilgisi yoktur."

Üst katta yatan Bianca'yı düşündüm, uykusunda ne kadar masum ve genç görünüyordu. Ruhunda savaş yaraları gibi taşıdığı bilgelik ve çok genç yaşta çok fazla ağırlık taşıyan omuzlarının eğimi ile büyük bir tezat oluşturuyordu.

Hayatı boyunca ne kadar yalnız olduğunu düşündüğümde kalbim durdu ve göğsümde yeniden başladı.

Neredeyse benim kadar yalnızdı.

"Teması nasıl kaybettin?" Bianca'nın üzerimdeki baskısından bir anlığına sıyrılarak sordum. "Belli ki sen yoktun, yoksa vasilik için sıradaki kişi asla ben olmazdım."

"Taşındıklarında Lane, Monte'ye olan sadakatim kendi kız kardeşime olan sadakatimden daha ağır basar diye onları nereye yerleştirdiğini bana söylememeye karar verdi."

"Yani ben onları bulana kadar kimse Teksas'ta nerede olduklarını bilmiyordu," diye sözümü bitirdim.

"Pek sayılmaz. Lane en iyi arkadaşına söylemiş--"

O sırada kapı çalındı ve Hank kafasını aralıktan uzattığında ona ters ters baktım.

"Böldüğüm için özür dilerim efendim ama Bay Fairchild hâlâ burada ve sizinle acilen konuşmak istiyor."

Santo'ya dönmeden önce, "Ona siktirip gitmesini söyle," diye bağırdım. "Bianca ve Brando'ya bu kadar sadıksan, Aida öldüğünde hangi cehennemdeydin?"

"Birkaç hafta öncesine kadar vefat ettiğini fark etmemiştim," diye itiraf etti. "Onları birkaç yıl önce buldum ve birkaç ayda bir kontrol etmesi için bir adam tuttum, bu sefer gittiğinde koruyucu aileye alındıklarını bildirdi. Gabriella bana yeni arkadaşı Bianca'nın Tiernan Morelli'nin vesayeti altında olduğunu söyleyene kadar onları hâlâ Teksas'ta arıyordum." Bana ters ters baktı. "Bence bu

Ben burada koruyucu yaşlı adamı oynuyorum, Morelli, yeğenlerimle ne halt ediyorsun?"

Ani bir yorgunluk kemiklerime yerleşti. Duvara dayalı metal bir masaya yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Her şeyi berbat etmek tabii ki."

Üst dudağında mizah kıpırdamadan önce bir süre bana ters ters bakmaya devam etti. "Bu konuda her zaman iyidim."

Omuz silktim. "Alçakgönüllüyüm ama haklısın."

Bu, eski dostumun ayılmadan önce bir kahkaha atmasına neden oldu. "Bu çocuklar kız kardeşimden bana kalan tek şey. Benimle birlikte olmalılar, Tiernan. Sen bile anlamalısın, bizim oyunlarımızda çocuklara yer yoktur."

"Öyle olmalılar ama değiller," dedim karanlık bir sesle. "Sen ve ben bunun örnekleriyiz. Önemli değil, artık bu işin içindeler ve *benimle birlikteler*. Onları kimseye bırakmayacağım, amcalarına bile."

Sanki bir tahtta oturuyormuş ve sorgu odamda asılı değilmiş gibi, "Bu konuda seninle kavga etmek zorunda mıyım?" diye karşılık verdi.

Omuz silktim. "Yapabilirsin ama ben kazanacağım. Hayatımda ilk kez Bryant ya da ailem için değil, *kendim* için savaştığım bir şey var. Bundan daha azı için bir kavgayı kaybettiğimi gördün mü hiç?" Santo'nun dudakları inceldiğinde yırtıcı bir sırıtişla parladım. "Aynen öyle. Onlar benim. Ve sen onların kanı olduğunla ilgili saçma sapan bir şey söylemeden önce, onları yıllarca terk ettiğini hatırlatmama gerek var mı? Morelliler gibi medeni bir ailenin itibarını koruyacak bir cılası bile olmayan bilinen bir suçlu olduğunu? Belcante Outfit'in bir üyesiyken onları zarardan da koruyamayacağınızı?"

Sağ tarafımda kapının gıcırdayarak açıldığının farkındaydım ama Santo'nun bir sonraki sözleri dikkatimi çekti.

"Kendi ailemi güvende tutamayacağımı mı ima ediyorsun?"

"Bunu bir gerçek olarak ifade ediyorum," dedim yumuşak bir sesle.

"Onlara ulaştım, değil mi?"

"Aileleriyle birlikte olmalılar," dedi inatçı bir İtalyan gibi. "Onları mutlu edecek biriyle olmalılar," diye patladım ve Santo'yu boğazından şiddetle yakalamak için ilerledim. "Onlar kanadıklarında kanayan, hayatlarında ilk kez onları ilk sıraya koyacak biriyle birlikte olmalılar. Hiç kimse, ama hiç

kimse bunu benden daha iyi yapamaz. Yani, eğer onlar Santo, inan ki o aile *benimle* birlikte."

"Yetişkin erkeklerin hayvanlar gibi sidik yarıştırdığını görmek ne kadar eğlenceli olsa da, kiminle birlikte olacağım konusunda söz sahibi olmam gerektiğini düşünüyorum, sizce de öyle değil mi?"

Bianca'nın sesini duyunca sustum, güçlü ses tonunda sadece bir uyku hali vardı. Kapıya baktığımda kollarını güzel kadife elbisesinin üzerinde kavuşturmuş, saçları yüzünün etrafında altın sarısı bir bulut gibi dağılmış ve dudakları benimkiler tarafından kızartılmış bir halde duruyordu. Onu tek başına görmek mideme bir yumruk gibi indi.

Ona bakmaya alışabilecek miydim? Sanatı hakkında böyle mi hissediyordu? Kaç kez incelerse incelesin ya da bakarsa baksın, konu onu büyülemeye devam edecekti, gözleri kapalı olsa bile, ondan uzakta olsa bile.

Ona karşı bu her şeyi tüketen tutkudan daha azını hissetseydim, gitmesine izin verebilirdim. Ama ona duyduğum özlemin yoğunluğu beni deliliğe sürükledi. Ne de olsa, sadece deli bir adam New York'un en güçlü iki ailesini aşağılık bir genç kız için karşısına almayı düşünürdü. Sadece deli bir adam, kötü şöhretli Belcante suç ailesinin bir alt patronunu, ona benim deme hakkı için tehdit edebilirdi.

Ve işte oradaydım, kızgın ve mutluydum.

Santo'dan uzaklaştım ve onun duruşunu taklit ederek kollarımı kavuşturdum, kaşlarımı kaldırdım. "Bana ait olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Uzaktan bile olsa, içindeki hassas ürpertiye görebiliyordum.

"Hayır," dedi kibarca, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum. Sadece seninle birlikte Aslanlı Saray'a dönmeyeceğimi hatırlatmak istedim. Ve sana şunu söylemek istiyorum," dedi, yanımda, Santo'nun önünde durmadan önce bir an için Santo'ya kaşlarını çatarak. "Seni küçüklüğümden beri görmedim. Sen bir yabancı bile değilsin, Brando ve benim özgürce seçebilmemiz gereken hayat için bir tehlikesin. Bu yüzden, eğer bizi zerre kadar önemsiyorsan, umarım ringin dışına çıkarsın, çünkü sen bu dövüşün bir parçası bile değilsin."

"Velayet için savaşmak mı?"

"Özgürlüğümüz için savaşın," diye karşı çıktı. "Kendi ailemizi ve koşullarımızı seçmek için. Bir oraya bir buraya götürüldük, saklandık ve isteğimiz dışında götürüldük ama bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim. İçki içip oy kullanacak yaşta olmayabilirim ama küçük kardeşim ve benim için neyin en iyisi olduğuna karar verecek yaşta'yım. Ve Santo, o sen değilsin."

İçimden muzaffer bir ses, *öyleyim, diye bağırdı*, ama bu konuda böbürlenmemeyi akıl ettim. Bunun yerine Bianca'nın üzerinden Santo'ya

acımasızca sııttım.

Omuz.

Yüzüme doğru döndüğünde, yüz hatlarımı vurdumduymaz hale getirdim, ama yine de bana şüpheyile baktı.

"Ve sen," dedi parmağını karnıma sokarak. "Daha sonra konuşacağımızı söylemiştin. Sonrası şimdi. Ama önce amcamı oradan indir."

"Otoriter," diye takıldım, gözleri daha da kısılınca kahkahalarımı yutmaya çalıştım ama dediğini yaptım ve Hank'e Santo'nun bağlı olduğu halatı indirmesini işaret ettim.

Bianca öne çıkıp onun prangalardan kurtulmasına yardım etti, ellerini kollarına sürterek yeniden canlanmalarını sağladı. Onu onunla birlikte görmek, kendisini terk etmiş olmasına rağmen onu affettiğini ve ona sevgisini verdiğini bilmek göğsümde bir şeyleri tersine çevirdi. Bu kız tanıdığım en saf, en nazik ruhtu ve beni her lanet günde hayran bırakıyordu. Santo Belcane ve benim gibi erkekler onu hak etmiyordu ama bu umurumda bile değildi.

Onun içinde karanlığa karşı bir güve gibi çekilen bir şey vardı. Hayatı boyunca karanlık yeraltı dünyasına tekrar tekrar gireceğini biliyordum ve ben onu karanlıkta yönlendirmek ve aynı zamanda güvende tutmak için mükemmel bir partnerdim.

O çok iyiydi ve ben çok kötüydim, ama hayat siyah ve beyaz değildi ve bir şekilde birlikte, ayrı ayrı olduğumuzdan daha anlamlıydık. Gece ve gündüz. Buz ve ateş. Uyumlu bir set.

Böylece hayatımda ilk kez tüm sırlarımı dökmeye ve kendimden başka birine tamamen güvenmeye hazırıdım.

Onları bir arada görmekle ilgili bir şey beynimin arkasındaki bir fikri yerinden oynattı. Birdenbire çok net görünen Bryant'ı alışıla etmenin bir yolu.

"Santo," dedim ve devam etmek için gömleğini düzeltmek için başını kaldırmasını bekledim. "Bianca ve benimle aranı düzeltebileceğine inandığım bir yol var."

Homurdandı. "Dur tahmin edeyim, tehlikeli."

"Hayati tehlike," diye söz verdim vahşi bir sırıtışla. "Bayılacaksın o."

BENİ MEZARLIĞA GÖTÜRDÜ.

Pek romantik bir yer sayılmazdı ama Aston Martin'ini otoparka park ettikten sonra inerken beklememi söyledi ve kapımı açmak için yanıma kadar geldi. Bu bir kötü adamdan gelen kibarlıktı ve mezarlığın gece karanlığındaki ürkütücülüğüyle birleşen kontrast ruhumdaki ikilik ihtiyacını tatmin etti.

Son yirmi dört saatin kargaşasından bitkin düşmüştüm, ama onun sıkı sıkıya koruduğu sırların sonuncusunu bilmek anlamına gelseydi, onu dünyanın öbür ucuna kadar takip ederdim. Aslında, onun acısını paylaşabilme fikri içimde korkunç bir baş dönmesi yaratmıştı.

Bana yazdığı notta söylediği gibi, onun benim için kanadığı gibi ben de onun için kanıyordum. Eğer o travmanın yükünü taşımak zorundaysa, ben de birazını omuzlayabilmek istiyordum. Böylesine güçlü ve gururlu bir adama biraz rahatlama sağlama ayrıcalığına sahip olmak baş döndürücü bir şeydi.

Tiernan'ın sessizliği aramızdaki havada titreşen bir yoğunluğa sahipti, elimi tutup beni karla kaplı tepeye, uzun arsayı süsleyen sıra sıra mezar taşlarına doğru götürdü. Kıvrımlı çiçek sarmaşıklarıyla işlenmiş büyük bir mezar taşının ve sağında ona eş daha küçük bir mezar taşının önünde, en dıştaki işaret çizgisinin derinliklerinde durduk.

Büyük olanın üzerinde *Grace Priscilla Anne Constantine*, küçük olanın üzerinde ise *Bebeğimiz yazıyordu*.

Kalbim göğsümün içinde dondu, şiddetli kış rüzgârı etimi ve kemiğimi keserek organımı buza dönüştürdü. Islanmış gözlerle Tiernan'a baktığımda, onun gözleri odaklanmamış ve mezarlara sabitlenmişti.

"Onunla tanıştığımda ilk aklıma gelen *tabii ki adının Grace* olduğuydu," dedi o kadar alçak sesle ki onu duyabilmek için biraz daha yaklaşmam gerekti. "Constantine'lerin geri kalanı gibi harika bir güzelliği yoktu. Bunu ona her fırsatta hatırlatmaya özen gösterirlerdi. Ama onda bir enerji vardı, mutluluk ve nezaket fişkırıran, herkesin üzerine güneş ışığı gibi vuran bir enerji. Onunla tanıştığım anda ona aşık oldum."

"Neredeydi o?" Günah çıkarmasını engellemekten korkarak fısıldadım.

"Bundan sonra okula gitmeme izin verilmedi." Eldivenli başparmağını yara izinin üzerinde gezdirdi. "Ve Bryant'ın ısrar ettiği dövüş sanatları eğitimi dışında ders dışı aktivitelere ayıracak vaktim olmadı. Aslında evden nadiren çıkıyordum. Ama sırf malikanedeki çılgınlıklardan uzaklaşmak için Bishop's Landing'de koşuya çıkmaya başladım. Bir gün onunla sahilde tanıştım."

Sahilde yaptığımız görüşmeyi düşündüm ve kıskançlık hissetmemeye çalıştım.

Sanki bunu hissetmiş gibi, ağzından bir gülümseme hayaleti fısıldadı ve elimi sıktı. "On yedi yaşındaydım Bianca. Ve o, ailem dışında anlamlı bir etkileşim kurduğum ilk kızdı. Ona aşık olmam şaşırtıcı değil."

Hayır, değildi.

Tiernan'ı on yedi yaşında, bazı açılardan korunaklı, bazı açılardan ise hayatın acımasızlığı karşısında tamamen yıkılmış bir halde hayal etmek yürek parçalayıcı derecede kolaydı. Yaralı ve ailesi tarafından dışlanmış olan Tiernan'ın, kabalığının ve yüzeysel şekil bozukluğunun ötesinde, gömülü bir hazine gibi altında yatan iyiliği görebilen nazık bir kadınla karşılaştığı düşüncesinin kendi kalbimdeki sevinçteki huşu yankısını neredeyse hissedebiliyordum.

Yanına eğildim, ona sessiz desteğimi ve sıcaklığımı sundum.

"Dikkatliydik ama çocuktuk. Bryant kontrolcü, saplantılı bir ebeveyndi. Bizi yakalaması hiç de şaşırtıcı değil." Omuz silkti ama ben öfkenin titreyişini kenetlenmiş ellerimizden hissedebiliyordum. "Altı hafta. Grace kaybolmadan önce onunla sadece altı hafta geçirebildim. Caroline'ın onu gönderdiğine dair söylentileri duymadan önce üç hafta boyunca sahildeki yerimizde onunla buluştum."

Pahalı mokasenleri mezarının üzerindeki kar yığınının batıncaya kadar ilerledi ve mezar taşındaki karı silmek için çömeldi.

"Onu bulmaya çalıştım ama şu anda sahip olduğum kaynaklara sahip değildim." Kafasını temizlemek istercesine salladı. "Yıkılmış, yalnız ve korkmuş olmalı. Kaçışı içkide ve pis sokak uyuşturucularında buldu."

"Kendini mi öldürdü?" Uyuşmuş dudaklarımın arasından fısıldadım, kendime sarılırken soğuktan daha fazla titriyordum.

Ayağa kalkıp tekrar benimle aynı hizaya gelirken başını salladı. Elimi tuttuğunda ben de aynı güçle tuttum.

"Hamile olduğunu yeni öğrenmiştik," diye itiraf etti çakıl taşı gibi bir sesle. "Bir plan yapmak için buluşuyorduk."

Acı içime işledi, beni tam ortadan ikiye böldü. Bir baş ağrısı kafatasımın ortasını işaret ediyor ve kalbim boğazımdan dışarı fırlamakla tehdit ediyordu.

"Çok üzgünüm Tiernan," dedim, koluna sarıldım çünkü daha fazla kabul edip etmeyeceğini bilmiyordum ve üzüntüsünü bölmek istemedim. "Bu... bu çok trajik."

"Evet," diye kabul etti, ağlamamasına rağmen boştaki eliyle yüzünü ovalıyordu.

Gözleri kırmızı çerçeveliydi ama kuruydu, ağzı büzülmüştü ve yara izleri bembeyazdı. Her santiminde o kadar çok acı vardı ki, ona yapışıp bir sülük gibi acısını emmek istedim.

"İşte bu yüzden Bryant ve Constantine'lerden nefret ediyorsun," diye tahmin ettim. "Bryant, Lane ve Caroline'a ilişkimizden bahsetmiş olmalı. Onlar da onu benden kopardı ve bu onu öldürdü."

Ve onunla birlikte, Tiernan'ın acımasız babasından sakladığı, bir gün aşka ve aileye sahip olabileceğine dair hayalleri de yok olur.

Kahretsin, hayat acımasızdı.

Zengin ya da fakir, güzel ya da yaralı doğmuş olmanız fark etmezdi. Trajedi büyük bir eşitleyiciydi.

Hem Caroline'in hem *de* babamın böyle bir şey yapabileceğine inanmak bana acı veriyordu. Caroline'ın itaat ve mükemmellik ihtiyacı, babamın ise kendini ve sevdiklerini her şeyin üstünde tutma yeteneği. Bu, onda her zaman hayranlık duyduğum bir özellik olmuştu ama şimdi karanlık tarafını görmek beni dehşete düşürüyordu.

"Başına bunlar geldiği için çok üzgünüm," dedim ve temkinli davranmaya karar vererek onu tamamen kucakladım. Geniş ve uzun boyluydu, özellikle de siyah paltosunun içinde, ama başımı eğip perili gözlerine bakmadan önce onu kollarımla sarmak için elimden geleni yaptım. "Bunu hak ettiğine inanan bir parçan var mı emin değilim, belki Bryant'ın zorladığı bir parçan vardır.

ama eğer varsa, bu kesinlikle doğru değil. Hiçbir çocuk senin incindiğin gibi incinmeyi hak etmez."

Tiernan bana baktı, Michelangelo'nun heykellerinden biri gibi durgun ve yakışıklıydı.

Bir elimle soğuk yanağını okşamak için uzandım, parmaklarım kulağının etrafında kıvrıldı, böylece onu kendime daha fazla çekebildim. Yeterince yaklaştığında parmak uçlarıma uzandım ve alnımızı tıpkı *Eşitsizlik'te* yaptığı gibi birbirine bastırdım.

"Bryant'tan, hatta bu olaydaki rolleri nedeniyle Constantine ailesinden bile intikam almak istemeni anlıyorum. Bu ihtiyacı anlıyorum Tiernan ve Aida, Brando ve benimle birlikte bunu aradığın için seni yüzlerce kez affediyorum. Bu bizi şu anda bulunduğumuz yere getirdi ve her şeyin bir nedeni olduğuna inanmak zorundayım." Derin bir nefes aldım ve bakışlarımı onun soğuk yeşil gözlerine kilitledim. "Ama bence babandan intikam almanın en iyi yolu, onun olmadığı her şey olmak, senden iyi olan her şeyi almaya çalıştığında bile, yine de sevgi ve barışa giden yolu bulduğunu ona göstermek."

Birden kolları beni bir mengene gibi sardı. "Grace'i hak etmediğimi biliyorum. Seni de hak etmediğimi biliyorum. Aradaki fark şu ki, ben artık yetişkin bir adamım ve hayatımdaki her şey beni bir silaha dönüştürdü. Kimsenin seni benden almasına izin vermeyeceğim Bianca, bu uğruna öleceğim bir gerçek."

"Sana inanıyorum," diye söz verdim, çünkü bana kalbinin parçalara ayrılmış halini, sanki onu daha az değerli kılıyormuş gibi gösterirken nasıl inanmayabilirdim ki? Bunun yerine, bakımsızlık ve hoyrat ellerle aşınmış ve lekelenmiş bir tablo gibi, enkazda yalnızca kusursuz güzelliği gördüm. Bir zamanlar kötü biri olduğunu düşündüğüme inanmadığım adama bakarken gözyaşları donmuş yanaklarımdan aşağı sıcak yollar izlemeye başladı. "Ve lütfen, beni hak etmediğini söyleme. Bu doğru olmaktan çok uzak. Sen bir kurtulansın Tiernan ve bir kurtulanın en çok neyi hak ettiğini biliyor musun?"

Boğazındaki yumruyu bastırmaya çalışıyormuş gibi bir, iki kez kalın kalın yutkundu. Sonunda pes etti ve alnı benimkine degecek şekilde başını salladı.

"Mutlu bir son," diye fısıldadım, sözcükler ağızlarımızın arasında sıcak bir beyaz buluta dönüştü.

Öpüşmemiz yumuşaktı, ağzımız kapalıydı ama gözyaşlarımın tuzlu suyunun tadını alabiliyordum. Sanki açlığının farkına varmış gibi daha yavaş aldı. Sonunda ayrıldığımızda, ikiz nefeslerimiz havada beyaz bulutlar oluşturdu.

"Beni affediyorsun," dedi yavaşça. "Ama benden Bryant'a olan nefretimden vazgeçmemi mi istiyorsun? Çünkü Bianca, senin için yapmayacağım şey olmadığını fark etmeye başlıyorum. Brando için. Ama o... onunla o kadar uzun süre yaşadım ki, onu içimden nasıl söküp atacağımı bilmiyorum."

"Hayır," dedim hemen, karnımdaki öfkenin alev almasına izin vererek. Yüzünü iki elimle kavradım ve içimdeki o şiddetli yerden, biri Brando'ya bulaşmaya çalıştığında tutuşan yerden dökülen kelimelerle hırladım. "Bryant senin tüm hayatını elinden aldı. Yaptıkları için *ölmeyi* hak ediyor."

Tiernan kristal berraklığındaki bir an boyunca, muhtemelen manik olan yüz ifademi incelerken gözünü kırpmadı ya da nefes almadı ve sonra, şok edici bir şekilde, başını geriye attı ve kahkahalarla *uludu*. Neşesini bulutlarla kaplı gökyüzüne haykırırken ikimizin de içinden gürledi ve uzun süre durmadı, kar yağmaya başladığında bile.

Sonunda başını eğip bana gülümsedi ve eldivenli avucuyla saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Sen aykırı bir kızsın Bianca Belcante."

"Sana düşündüğün kadar tatlı olmadığımı söylemiştim," diye arsız bir gülümsemeyle karşılık verdim ve gözlerindeki ölü toprağının silindiğini görerek rahatladım.

Beni sıkıca kavradı ve ayaklarımı yerden keserek arkasına yaslandı. Ellerimi boynuna doladım ve beni tekrar öperken ağzının içine doğru güldüm.

Beni tekrar ayağa kaldırdığında çenemi kavradı ve yüzümü inceledi. "Ee, vahşi pençeleri olan küçük kız, dövüşmeye hazır mısın? Bryant'a karşı çıkmak tehlike ve kan dökülmesi anlamına gelecektir. Canavar olmayı benden bile daha canavar bir adamdan öğrendim."

"Sizin savaşınız benim savaşımdır. Yaşım ve sarı saçlarım yüzünden herkes beni küçümsüyor ama ben zekiyim ve asla pes etmem. Söz konusu ailem olduğunda asla."

Aile kelimesinin Tiernan'ı fiziksel bir darbe gibi sarsmasını izledim. Darbenin ardından yüzü yumuşadı, ağzının etrafına ve kaşlarının arasına oyulmuş parantezler düzleşti. Onu hiç görmediğim kadar genç görünüyordu.

"Oh, biliyorum," diye alay etti. "Sonunda aynı takımda olduğumuz için mutluyum. Pençelerin acıtıyor, küçük şey."

Ona gözlerimi devirdim ama o sadece güldü ve bana daha sıkı sarıldı.

TABİİ Kİ TIERNAN VE BEN VARDIK, BU YÜZDEN HUZUR UZUN SÜRMEDİ.

Aslında, Bishop's Landing'e geri döner dönmez aniden sona erdi.

"Kesinlikle *olmaz*," diye kükredi ve bir dur işaretinde frene bastı. "Hayatta olmaz Bianca."

"Kendi kararlarımı vermeme izin vermeye ne oldu?"

"İstediğiniz kadar *akıllı* kararlar alın," diye karşı çıktı. "Bu öyle bir şey değil. Öpüştük ve barıştık. Eve dönmen gerek. Sadece benim için değil, Brando için de."

"Sakın Brando'yu bana karşı kullanmaya cüret etme," diye tersledim. "Bunu onun için de yaptığımı düşünmüyorsun değil mi? Caroline'ın bana bir şey için *ihtiyacı var*, Tiernan."

"Sakın bana o kaltağa yardım etmek istediğini söyleme," diye sordu kuşkuyla. "Hayır, tabii ki hayır." Tiernan ve Elias'ın anlattıkları arasında hiç şüphem yoktu.

Caroline, aşağılık bir ressam tarafından yapılmış güzel bir tabloydu. Yıllardır onun evine kabul edileceğime dair kurduğum hayaller, onun kim olduğu gerçeğiyle yüzleştüğimde yıkılacak kadar boştu. "Ama onun ne bildiğini bilmek istiyorum."

"Ya senin ölen kocasının kızı olduğunu öğrenirse? Sence bunu iyi karşılar mı?"

"Henüz bana zarar vermedi," diye karşı çıktım, oldukça zayıf bir argüman olmasına rağmen. "Henüz eve bakma fırsatım olmadı ama babamın ofisini bıraktığı gibi kilitli tuttuğunu biliyorum. İçeri girebilirim, belki o anahtarın neyi açtığına dair bir ipucu bulabilirim--"

"Oh, lanet olası harika bir fikir, Constantine Yerleşkesi'nin etrafında dolanıyorsun," diye alay etti, sonra yüzüme bir an baktı ve sesini yumuşatmaya çalıştı. "Lanet olsun Bianca, az önce seninle paylaştığım onca şeyden sonra bunu kabul etmemi bekleyemezsin."

"Hayır, yapamam. Ama bunu yapacak kadar bana güveneceğini umuyorum çünkü bunu yapmak zorunda olduğumu hissediyorum. Teknik olarak benim vasım olduğunu biliyorum Tiernan, ama bundan daha fazlası olmak istiyorsan, kararlarıma saygı duyabileceğini bilmem gerekiyor."

"Siktir git," dedi arabanın tavanına doğru, sanki Tanrı'yla konuşuyormuş gibi. "Bazen sadece on yedi yaşında olduğuna inanamıyorum."

"Teşekkür ederim," diye cıvıldadım mutlu bir şekilde.

"Bunun bir iltifat olduğundan emin değilim," diye mırıldandı karanlık bir sesle.

Bu yorumu görmezden gelmeyi tercih ettim ve vites koluna uzanıp parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. "İlk sorun belirtisinde eve geleceğim, tamam mı? Ben sadece... Bu işin sonunu görmeliyim. Eğer babam gerçekten Brando ve benim için bir şey bıraktıysa, bunu bilmem gerek. Son beş yılımı bizi terk ettiğini düşünerek geçirdim."

Tiernan'ın sessizliği taş gibiydi, aramızda tuğla tuğla örülmüş bir çimento duvar vardı. Söyleyeceğimi söylediğimi ve bana ya güveneceğini ya da güvenmeyeceğini bildiğim için onu rahat bıraktım.

Pencerelerin dışında, Bishop's Landing, süslü giriş kapıları ve gösterişli evler arasında parlayan kış beyazı ve parlak Noel ışıklarıyla bulanıklaşarak geçiyordu. Aylar önce ilk kez bu şehirden geçtiğimi ve ihtişam karşısında dehşete düştüğümü hatırlıyordum. Şimdi, pahalı tuğla ve harçların dünyanın herhangi bir yerindeki kadar korkunç insanları sakladığını biliyordum.

Lion Court ile Constantine Yerleşkesi arasındaki kavşakta başka bir dur işaretinde durduğumuzda, arabayı dolduran statik elektrik akımını fark ettim ve Tiernan'a bakmak için döndüm. Parmak eklemleri direksiyon simidinin etrafında bembeyazdı, dudakları vahşi bir yüz ifadesiyle dişlerinin üzerinden geriye doğru sıyrılmıştı. Sert ama yavaş nefes alıyordu, sanki hızını kontrol etmeye çalışıyordu.

Sonunda konuştuğunda, sesi kızgınlık ve öfkeyle parçalara ayrılmıştı. "Bundan hiç hoşlanmıyorum. Anlaşıldı mı? Beni lanet olası bir köşeye sıkıştırdın ve orası kendimi iyi hissettiğim bir yer değil, beni anlıyor musun Bianca?" Bakışları benimkilere kaydı. "Hiçbir şeyden korkmaya alışık değilim."

"Korkmana gerek yok, iyi olacağım," diye söz verdim, onun sert elini iki elimin arasına alarak.

Ellerimizi çekiştirerek benimkini göğsünde sertçe çarpan kalbinin üzerine koydu. "Bu hayvani bir tepki. Lanet olası dostum *bile bile* tehlikeye atılıyor ve ben onu takip edemiyorum."

Dostum.

Buna gülümsememeye çalıştım ama başaramadım. Tiernan beni sevdiğini tam olarak kelimelerle söylememiş olabilirdi ama buna ihtiyacım yoktu. Ne bana eşim dediğinde, ne de kalbi benim için korkuyla çarptığında.

"Güven bana, lütfen," diye yalvardım usulca.

Öfkeli bakışları uzun bir süre yüzümü taradıktan sonra derin bir iç çekti ve homurdandı. "İki günün var. Noel arifesinde evde olmanı istiyorum, anlaşıldı mı?"

"Evet, Lord Tiernan," diye küstahça söyledim, yüzünü öpücüklerle boğmak için konsolun üzerine uzanırken. "Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim."

"Aklımın erdiğinin aksine," diye mırıldandı yaşlı bir huysuz gibi. "Benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapma. Ya da gerçekten benim yapacağım bir şeyi."

Ağızına bastırdığım öpücükle güldüm ve fikrini değiştirmesine fırsat vermeden arabamın kapısını açtım.

"Bekle," dedi ve beni tekrar kendine çekmek için elimi tuttu. Gözlerimin içine bakarken ve avucuma küçük ve soğuk bir şey bastırırken yüzü şiddetli bir yoğunluk maskesiydi. "Hayatımda yapmamam gereken sayısız şey yaptım ama seni sevmek yaptığım en iyi hataydı."

Elimi avucuma koyduğu anahtarın etrafına kapattı ve ben de sormadan bunun Met'teki *Güvercinli Çocuk'un* arkasında bulduğumuz anahtar olduğunu anladım. Bana kozunu veriyor, onun için ne kadar önemli olduğumu sözleriyle ve hareketleriyle anlatıyordu.

Gözlerim yaşlarla doldu ama o güne kadar gördüğüm en güzel yüze bakıp ona bildiğim en kolay gerçeği söylerken gözyaşlarımın akmasına izin vermedim. "Şimdi senden nefret ettiğimi düşünmek komik geliyor. Gerçek şu ki, sanırım bizi bulduğun anda kalbimin bir yuva bulduğunu biliyordum, sadece henüz ona güvenmiyordum."

"Ya şimdi?" diye sordu, alt dudağımı dişlerinin arasına sıkıştırmak için öne eğildi ve dilinin kırıbağıyla hızla yatıştırdığı keskin bir çekiş yaptı.

"Artık sadece Brando ve benim için savaşmıyorum." Ona, onun için, bizim için savaştığımı söylemedim.

Bunun yerine, göğsümde nefes kalmayınca ve kalbim kapıyı ısrarla çalarak cevap vermesini bekler gibi çarpıncaya kadar onu öptüm. Geri çekildiğimde yüzü sıcaktan kızarmıştı ve gözleri tamamen karanlık, tamamen arzuluydu.

"Yarın akşama kadar bana bütün olarak dönmezsen, Bishop's Landing'i yerle bir eder ve Caroline Constantine'i dişlerimle parçalara ayırırım," diye yemin etti ve derdini anlatmak istercesine saçımı bir avuç çekti.

"Hiç şüphem yok, seni kafir." Hayatın daha basit olmasını ve o zaman onunla eve gidebilmeyi dileyerek yemyeşil ağzına bir öpücük daha kondurdum. Bunun yerine kapıyı ittim ve karın içine çıktım. "Sen Bryant'a iyi bak, Caroline benimle," diye söz verdim. "Sana sonsuza dek mutlu bir hayat borçluyum, değil mi?"

HİZMETÇİ KAPIYI ÇALDIĞIMDA CEVAP VERDİ.

Antreden içeri girip Prada botlarımın üzerindeki karları temizlediğim anda sessizce kayboldu. Yemek saatini çoktan geçmiş olmasına rağmen evin bu kadar sessiz olması beni şaşırtmıştı. Caroline bana en küçük oğlu Keaton'ın bu akşam Avrupa'dan dönmesini beklediğini söylemişti.

Bunun yerine, sessizlik kavernöz giriş holünde yankılanıyor gibiydi. Çoraplı ayaklarım önce mermer fuayede, sonra da pelüş halıda ses çıkarmadan ikiz merdivenlerin altından ilk oturma odasına, oradan da evin reisini aramak için diğer odalara doğru yürüdü. Bütün ışıklar yanıyordu, bu zenginliğin bir işaretiydi ama Caroline'ı hiçbir yerde bulamadım.

Sonunda, tam pes edip yatmak üzereyken, onu evin arka tarafındaki kütüphanede buldum. Titrek şömine ışığı koridordan bakışlarımı yakaladı ve sıcak odaya doğru ittiğimde ikiz kapılar yumuşak bir şekilde içeri girdi.

İçinde durabileceğim kadar büyük bir şöminenin önündeki kanatlı sandalyede oturuyordu. Beni duymuş olsa da, yaklaştığımda alevlerden başını çevirmedi ve bir an için saf korku ellerini boğazımda kenetledi.

Sırlarımı biliyor muydu?

En yakın Constantine olduğumu mu?

Tiernan'ın döllerinin kalçalarımnda kurumuş olduğunu mu?

Lane'in Brando ve benim için bıraktığı her şeyi ne pahasına olursa olsun almaya niyetli olduğumu mu?

Ancak iki sandalyenin arasındaki yan masanın arkasına geçtiğimde Caroline'in bir elinde döndürdüğü şeyi fark ettim.

Kırmızı bir gül.

Bakışlarım tanıdık çiçeklerden onunkilere kaydığında, karanlık gölgeler ve ateş ışığıyla kaynayan bir yer buldum.

"Bianca," dedi, ismim bir büyü, bir lanetin ilk satırı gibiydi. "Eve geç geldin. Bishop's Landing'in pislikleriyle mi takılıyorsun?"

"Sana söyledim, cevaplar istedim. Onları bulmaya gittim." Sesimin bu kadar güçlü çıkmasına şaşırmış ve gurur duymuştum.

"Mmm, peki gezintilerinde ne buldun?" diye ipek gibi sordu, gülü ağzının üzerinde bir sarkaç gibi ileri geri hareket ettirirken. Her şeye rağmen kendimi bu hareketin büyüüne kapılmış buldum. "Yaralı bir Morelli belki de?"

Hiçbir şey söylemedim çünkü ağzımdan çıkacak her kelimenin beni onun kurduğu tuzağa düşüreceğini hissediyordum.

Sonra aniden ayağa kalktı, o kadar hızlıydı ki ondan hızlı, kekeleyerek bir adım uzaklaştım. Daha fazla bir şey yapamadan, yüksek topuklu ayakkabılarının içinde benden daha uzun boyuyla, güzel yüzünü geriye doğru sıyırıp gerçek acımasızlığı ortaya çıkararak benim alanımdaydı.

"Bianca, sana çok açık bir şey söyleyeceğim ve bunu son kez yapacağım, anlaşıldı mı? Bundan sonra bana itaatsizlik edersen, bu evde hoş karşılanmayacaksın..." Durakladı ve derin gölgeler içinde gözlerini göremedim çünkü arkasındaki ateşten uzağa bakıyordu ama gözlerinin içimi eşelediğini, ondan sakladığım her ne varsa ortaya çıkarmaya çalıştığını hissedebiliyordum. "Bishop's Landing'de hoş karşılanmayacaksın. Bu ülkede bir daha asla kibar toplum içinde görülmeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Başımı sallamak istemedim ama gülü tutmayan eli benimkini öyle bir kavradı ki tenim yandı.

"Anlaşıldı mı?" diye tekrarladı sakın bir şekilde, kemiklerimi birbirine geçirirken.

"Evet, Caroline."

"Mükemmel. Tiernan Morelli'yi bir daha görmeyeceksin. Asla. Aslında, bu çatı altında kalmak istediğin sürece bir daha asla o iğrenç ailenin bir üyesi ya da ortağıyla dostluk kurmayacaksın. Eğer böyle bir şey yaptığını duyarsam, hiç hoşnut olmayacağım."

"Brando onda," diye karşı çıktım, her ne kadar kendimi korumaya çalışsam da. "Brando'yu benim için geri alamazsan, onu Lion Court'ta ziyaret etmek zorundayım."

"Oh, çocuğu geri alacağım," dedi hafifçe, sanki çocuk savunmasız bir çocuk değil de yanlış yerleştirilmiş bir eşyaymış gibi. "Ben nazik bir kadınıam ama hiçbir şeyi karşılıksız yapmam. Zamanı geldiğinde, Bianca, senden bazı şeyler bekliyorum. Bu aile adına büyük şeyler. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

"Evet," diye tısladım ve elimi onun elinden kurtardım. "Beni tehdit etmene gerek yok, yardımın için minnettarım ve sana borcumu bildiğim her şekilde seve seve öderim."

İnce bir gülümseme dilimi yüzünü iki mükemmel parçaya bölmüştü. Caroline Constantine'in yüzüne baktığım o andaki kadar çirkin bir güzelliği hiç tanımamıştım.

"Aferin kızım," diye cömertçe övdü ve geldiği gibi aniden benden uzaklaştı.

Gülü kükreyen ateşe gelişigüzel atmasını ve ardından yerine oturmadan önce şöminenin üzerindeki aile portresinin zaten mükemmel olan hizasını düzeltmesini izledim.

Az önce ne olduğundan ve nasıl yaklaşmam gerektiğinden emin olamadığım için bir süre öylece durdum. Tam gitmek için dönmüştüm ki Caroline'ın sesi çatırdayan alevlerin üzerinden seslendi.

"Bianca, avukatıma o belgeleri senin için yeniden çizdiriyorum. Hazır olduğunuzda, onları imzalamaktan mutluluk duyacağınızı umuyorum."

İçime öfke dolunca tereddüt ettim. Bryant Morelli ve Caroline Constantine'in birbirlerine bu kadar benzemeleri ilginçti; her ikisi de zenginlikleri ve itibarları tarafından korunduklarını düşünen zorbalardı. Cevap vermeden odadan çıkarken, Caroline'la ilgili olarak ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum.

Görünüşe göre Tiernan bana sandığımdan daha çok çekmiş.

Çünkü Caroline'ın zalimliğini telafi etmek için aklıma gelen tek şey Tiernan, Elias ve bana haksızlık ettiğinden şüphe duymadığım diğer herkesten intikam almaktı.

Ben de nasıl yapılacağını bildiğimi sanıyordum.

BIANCA

O GECE DEN SONRA YATAĞA UZANIP UYUMAYA ÇALIŞMAK FİZİKSEL OLARAK ACI VERİYORDU.

Olan her şey, tek bir günde temelden değişen her şey, Brando ile Facetime'da konuştuğuktan sonra, tek yapmak istediğim Compound ve Lion Court arasındaki on iki bloğu koşmak ve gelecek yıla kadar küçük kardeşime sarılmakken tatilde arkadaşlarımla uzakta olduğum yalanını söyledim.

Ama bir şekilde, Elena Lombardi ile plan yapmak ve Tiernan ve Brando'yu düşünerek uyanık kalmak arasında birkaç saat uyuyabildim.

Uyandığımda Constantine Yerleşkesi bir kargaşa içindeydi. Keaton kız arkadaşıyla eve dönmüştü ve sanki Winston ve belki de Perry de antrede konuşuyorlardı, sesleri merdivenlerden odama kadar geliyordu. Pijamalarımın kapıda durdum, aşağı inip onlarla buluşmak için can atıyordum ama aynı zamanda bu sabah evde babamın gizli vasiyetiyle ilgili herhangi bir şey aramam gerektiğini de biliyordum.

Merdivenlerden gelen ayakkabı sesleri kulaklarıma ulaştığında neredeyse yerimden sıçrayacaktım ve uyuma numarası yapmak için yatağıma geri dönmeye çalıştım. Kısa bir vuruşun ardından kapı açılmadan birkaç dakika önce nefesimi kontrol etmeye çalışırken kalbim çarpıyordu.

"Bianca?"

Elias'ın sesini duyunca rahat bir nefes aldım.

"Hey," diye doğruldum ve ona gülümsedim. "Burada ne yapıyorsun?"

Kapımın pervazına yaslanırken yüzü tiksintiyle buruştu. "Noel arifesi sabahı her zaman bu hayırsever Noel Baba'nın kahvaltısına gideriz. Bu bir

Caroline da onlara büyük bir çek veriyor. Çok sıkıcı ama sen yanımdayken daha iyi olmalı."

Yatak örtüsünün ipek ipliğine dokunarak yüzümü buruşturdum. "Aslında Eli, burada kalmam gerekiyor."

Kaşları anında çatıldı. "Olmaz, seni bu iğrenç etkinliklere sürükleyemeyeceksem Caroline Teyze'de kalmanın ne anlamı var?"

"Burada fazla kalmayacağım," diye itiraf ettim, yataktan fırlayıp onu odaya çektim ve kapıyı arkasından kapattım. Onunla tekrar karşılaştığımda yüzümdeki gülümsemeye engel olamadım. "Tiernan bana sadece dün geceyi ve bugünü Lane'in vasiyetiyle ilgili bir şeyler bulmam için verdi. Bu akşam Lion Court'a dönmem bekleniyor."

Gözlerini bir kez devirdi, sonra ben ona kıkırdayınca daha da sertleşti. "Yani aşk kuşları tekrar bir araya mı geldi?" Sırıtmam üzerine başını salladı. "En azından birimiz mutlu sanırım. Benden ne istiyorsun?"

Yanağına kocaman bir öpücük kondurmak için öne atıldım. "İnanılmazsın, bunu biliyor musun?"

"Bana söylendi," dedi sertçe, ama yanaklarında gizli bir gülümseme vardı.

"Onlara bir hastalığa yakalandığımı söyleyebilir misin? İğrenç olsun ki kimse beni kontrol etmek istemesin."

Güldü. "Tamam, bunu yapabilirim. Dönüş yoluna çıktığımızda da sana mesaj atarım."

"Teşekkür ederim," dedim ve ellerini kavrayarak onu sert bir sarılmanın içine çektim. "Sen sahip olduğum en iyi arkadaşsın."

"Evet, evet," diye mırıldandı beni tekrar sıkarken ve sonra nazıkçe itti. "Bu sıkıcı gezide beni ektiğin için seni affedeyim diye bana yağ çekmeye çalışıyorsun."

"İşe yarıyor mu?"

Bana tekrar başını salladı ama kapıyı açmak için döndüğünde göz kırptı. "Dikkatli ol ve mümkünse biraz dinlen, aile döndüğünde Noel çayı ve hediyeleri erken açmak var. Tam bir felaket."

"Dört gözle bekleyeceğim." Ve bir parçam da öyle yaptı. Constantine ailesinin Noel geleneğine gerçekten ailenin bir üyesi olmadan katılmak garip olurdu. Bunca zaman sonra nihayet onların ya da en azından Caroline'ın düşmanım olduğunu ve asla dostum olmayacağını bilirken.

Elias kapıyı arkasından kapatmadan önce, "Keşke kalabilseydin, ailenin bir parçası olman iyi olurdu," dedi.

Ve bununla ilgili bir şey beni etkiledi. Ailenin bir parçası.

Caroline'ın sopasının ucundaki havuç gibi önümde sallandığı ve beni uzakta göremediğim bir şeye doğru yönlendirdiği şey buydu.

Beni vasiyeti altına almak için neredeyse çaresiz görünüyordu, ama neden? Belli ki bir şeye ihtiyacı vardı.

Tiernan neden aynı şeyi yapmıştı?

Constantine'lerden intikam almak için.

Ama neden ben? Benim vasim olmak neden önemliydi?

Lane'in gizli vasiyeti yüzünden.

Alt kattaki kargaşa dinene kadar, arabaların dairesel yoldan çıktığını görene kadar beklemek için tüm gücümü harcadım. Ancak o zaman sonunda pes edip Tiernan'ı aradım.

"Güzel şey," diye sıcak bir şekilde cevap verdi. "Umarım eve beklediğimden erken döneceğini söylemek için arıyorsundur. Beyler ve ben Brando'yu buz patenine götürecektik ama sen ve ben her zaman geride kalabilirdik ve sana krupiyeye sopasını kullanmanın daha da yaratıcı yollarını gösterebilirdim."

"Krupiyeye çubuğu mu?" diye sordum, ses tonundaki boğuk niyet bir an için dikkatimi dağıttı.

"*Inequity*'deki geçici kırbacım. Aynada tatlı kışındaki izleri kontrol et, eminim hafızanı canlandıracaktır," dedi sert bir şekilde.

Yanaklarım alev alev yandı. "Dikkatimi dağıtmayı bırak. Bir sebepten dolayı aradım.

Koruyucularımız olmanız neden bu kadar önemliydi?"

"Bianca--"

"Hayır, kızgın falan değilim, sadece bilmem gerekiyor. Lane'in sözde gizli vasiyetiyle bir ilgisi var, değil mi?"

"Eğer tablonuzun içine bıraktığı anahtar bir şey ifade ediyorsa, muhtemelen bir vasiyeti olduğunu biliyoruz. Ama evet. Özel dedektifim Halcyon'un geçmişinde bir boşluk buldu." Constantine'in Fortune 500'de yer alan satın alma şirketinin adını biliyordum ve kalbim daha da hızlı çarpmaya başladı. "Lane'in hayatının sonlarına doğru Colombe Energy Investments adında bir şirketi satın almışlardı."

"Babamın yeşil enerji şirketi," diye ekledim, zihnim dönüyordu. "Ona benim adımları verdim. Colombe Latince'de--"

"Dove, evet, bunu anladım."

"Sence babam vasiyetinde şirketi Brandon ve bana mı bıraktı?"

"Ben biliyorum. Görünüşe göre Halcyon, vefatından bu yana geçen beş yıl içinde şirket üzerinde kontrol sahibi olmamış ya da şirketten kâr elde etmemiş. Şirketin ülkenin önde gelen yeşil enerji holdinglerinden biri haline geldiği düşünülürse, bu durum açıkçası şaşırtıcı."

"Belli ki," diye fısıldadım, ifşaatlar karşısında şaşkına dönmüştüm. "Vasiyeti bulduğunda şirketin kontrolünü ele geçirebilmek için benim vasiliğime ihtiyacın vardı. Bir Morelli'nin kendilerine ait olması gereken kârlı bir şirketi ele geçirmesi Constantine'ler için tam bir utanç kaynağı olurdu."

Tiernan'ın sessizliği yeterli bir cevaptı.

"Bu yüzden beni yanına aldın," diye fısıldadım düşüncelerim kafamın içinde dolaşırken, kulaklarımı çınlatacak kadar yaygara kopardı.

Kakofoni yüzünden Tiernan'ın daha sonra ne dediğini anlayamadım.

"Kapatmam gerek, seni sonra ararım," dedim hızlıca ve aramayı sonlandırıp telefonu yatağımın üzerine fırlattım.

Tiernan'a Caroline'ın beni Constantine yapmaya çalıştığını söyleyemezdim. Hem kendisinin hem de Constantine'lerin bir daha toparlanamayacağından emin olduğum bir şekilde çılgına dönerdi. Ayrıca hiç şüphesiz Lion Court'a hemen dönmem için ısrar ederdi ama Lane'in kilitli ofisini kontrol etmeden gitmeyi reddettim.

Sandalyeden bornozumu aldım ve odamdan çıkıp büyük merdivenden ana kata inerken üzerime geçirdim. Lane'in ofisi evin sol kanadında, Caroline'ının tam karşısındaydı. Tabii ki kilitliydi ama nasıl açacağıma dair bir fikrim vardı.

Henrik telefonumu ilk çalışında açtı.

"Anca," dedi, zengin baritonu telefon hattına pekmez gibi akıyordu. "Ez'in gelip seni alması için mi arıyorsun? Seni özledik."

Sözlerini iyice özümsemek için acele etmeme rağmen bir an donakaldım. Konuştuğumda sesim fısıltı yumuşaklığındaydı: "Ben de seni özledim Henrik. Ama henüz eve dönmüyorum. Çözmem gereken bazı şeyler var... kilitli bir kapıyı anahtar olmadan nasıl açacağım gibi."

Kahkahası kulağımda yankılandı. "Tabii ki biliyorsun. Tiernan'a sen ve Brando üzerinde iyi bir etki bırakmadığımızı söyledim."

"Sen en iyisisin," diye ısrar ettim, telefonu sanki Henrik'in kendisiymiş gibi kulağıma tutarak.

"Bu bize geri döneceğin anlamına mı geliyor?"

Onun savunmasız samimiyeti karşısında kalbim sızladı. "Evet, öyle. Lane Constantine'in ofisine girmeme yardım eder etmez."

"Bu noktada takma adımızı Beyefendiler ve Hanımefendiler olarak değiştirmemiz gerekebilir," diye dalga geçtikten sonra ayıldı. "Pekâlâ, bana kapının detaylarını ver."

Birkaç dakika sonra, telefon kulağımla omzum arasında sıkışmış, konsantre olurken dilim dişlerimin arasında sıkışmış halde, L şeklinde büküğüm bir tokayı kilidin dibine bastırdım ve ardından bunun üzerine ikinci bir parçayı sıkıştırarak tamburları devreye sokacak kadar derine ittim.

Lanet kapıyı açmak beş dakikamı ve yaklaşık yirmi denememi aldı, ama sonunda iklimi bozan bir *tıkırtıyla* açıldı.

"Ben de varım!" Ciyak ciyak bağırdım.

Henrik güldü ve alkışladı. "Kısa sürede uluslararası bir mücevher hırsızı olacaksın."

"Büyük hayaller kurmalıyım," diye kabul ettim, kanımda şampanya gibi köpüren bir baş dönmesi vardı. "Tamam, bundan sonrasını ben hallederim, teşekkürler Henrik. Tiernan'a bundan henüz bahsetmesen olur mu? Her şeyi sonra açıklayacağım."

Bir an tereddüt etti. "Güvende misin?"

Göğsüme bir sıcaklık doldu. "Evet, Henrik." En azından şimdilik.

"O zaman bu gece evde olman şartıyla sırrını saklayacağım.

Brando seni evinde karşılamak için bir Noel oyunu düzenledi."

Küçük kardeşimin bir tür Noel tiyatrosunda Tiernan, Walcott, Ezra ve Henrik'i yönettiği düşüncesi beni kahkahalara boğdu. "Şaka yapıyorsun."

"Hiç de değil. Tiernan Grinch'in teki," diye ekledi ve gülmekten neredeyse bir tarafımı kırmamı bekleyerek, "Çocuk küçük bir dahi. Tiernan'a sormak için geçen günkü bölümün sonrasına kadar bekledi ve adam hayır diyemedi."

Constantine'lerle çalışmaya başladığımdan beri Brando'nun iki nöbetini kaçırdığım için hâlâ kendimi kötü hissetsem de başımı salladım. "Görmek için sabırsızlanıyorum. Hepinizi görmek için."

"Bu gece," dedi, bir söz ve bir talep. "Bu gece."

Aramayı sonlandırdım ve telefonu bornozumun cebine koyduktan sonra süslü altın kapı tokmağını çevirip babamın ofisine girdim.

Koku beni hemen etkiledi, her zaman kullandığı Dior kolonyasından gelen hafif bir duman, zengin ciltli kitapların derisiyle karışmıştı. Anında, her seferinde babamın kollarına koşan bir kız olduğuma geri döndüm.

bizimle birlikte eve döndü. Güçlü kollarının beni sardığını hissetmek, beni sıkıca kavrayıp burnunu saçlarıma bastırırken mırıldandığı kahkahaları.

"Benim küçük güvercinim," diye mırıldanırdı kulağıma, sanki bir sırmaş gibi.

Boğazıma bir hıçkırık düğümlendi ama sert bir yutkunmayla onu bastırdım ve dikkatimi odanın içindekilere çevirdim.

Mekânın ortasındaki görkemli masayla uyumlu, parlak maun renginde, yerden tavana kadar uzanan kitap raflarının hâkim olduğu geniş bir alandı. Hemen arkasında çerçeveli fotoğraflarla kaplı bir şömine ve onun üzerinde de nefesimi kesen bir tablo vardı.

Bu, açık ara Picasso'nun en ikonik güvercin resmiydi. Basitçe *Güvercin olarak* adlandırılan bu resim, siyah litografik mürekkep üzerine beyaz bir kuştı. Arka planın karanlığı, kırılğan yarattığı son derece güzel ve saf kılıyordu. Bu basit baskı, 1949'da Paris Barış Konferansı'nın sembolü haline gelmiş ve o tarihten itibaren dünya çapında barış için önemli bir motif olmuştur.

Beş orijinal baskıdan biri de babamın ofisindeki şöminenin üzerinde asılıydı.

Babamın her gün orada oturup huzurunun bir sembolü olan *benimle birlikte* onu izlediğini düşününce göğsümün ortasında bir krater açıldı.

Babamın normal babalar gibi bizimle yaşamadığını fark ettiğim andan beri kalbimde korkunç bir melankoli vardı; bize ayırabileceğinden çok daha fazla zamanını isteyen başka bir ailesi olduğunu fark ettiğim andan beri. Her çocuk gibi ben de merak ettim, benim neyim vardı? Neden kalmak istemesini sağlayacak kadar iyi olamadım? Neden sevgimiz yeterli değildi?

Neredeyse on sekiz yıl boyunca temelde kusurlu olduğumdan endişe ettim. Babamın beni terk edip gitmesi bir şekilde benim hatamdı ve büyüdükçe ve tarafsız bir gözle analiz etmeye çalıştıkça hiçbir olgunluk, kişiliğimin merkezindeki o küçük şüphe çekirdeğini ortadan kaldıramazdı. Onun etrafında büyümüş, ondan saklanmayı ve onu başkalarından korumayı öğrenmiştim.

Ama o ana kadar, babamın masasının üzerinde, büyük alanının merkezinde duran Picasso'nun *Güvercin* tablosunun sade güzelliğine donuk gözlerle bakarken, Lane Constantine'in bir yalancı olduğuna inanmışım. Bana ne zaman onun güvercini, küçük huzur cenneti olduğumu söylese, beni ne kadar çok sevdiğini anlatsa, bir sır ya da gerçek dışı bir şey saklıyordu.

Şimdi, ciddi olduğunu
biliyordum. Her
kelimesinde.

Aida, Brando ve benimle birlikte olmak için zaman ayırarak itibarını ve geçimini tehlikeye attığı her seferinde bunu istediği için yaptı. Hayır. İsteddiği için değil. Şimdi Lane'i Aida'ya ve birlikte kurdukları aileye yönelten şeyin o kadar basit, o kadar kolay vazgeçilebilecek temel bir arzu olmadığını anlıyordum.

Kendi gücü olan bir şeydi, tekil bir çekim gücü. Babam bizden ne kadar uzakta olursa olsun, her zaman yörüngemizdeydi, daireler çiziyor, yıldızların aynı hizaya gelmesini ve tekrar bizimle birlikte olabileceği bir sonraki zamanı bekliyordu.

Bunu o zaman anladım, o resme bakarken, o kadar çok ağladım ki zorlukla nefes alabildim, ama Tiernan sayesinde bunu da anladım.

Hayatımızdaki her şey bize karşı komplo kuruyormuş gibi görünürken onun yanında olmak, onu sevmek için duyduğum o manyetik dürtü. İlk günden beri onun varlığının bende uyandırdığı duyguların dehşet verici büyüklüğü, onunla geçirdiğim her anın beni yanıyormuşum gibi hissettirmesi. Üzgün olduğumda, benim için savaşacak bir şampiyona ihtiyacım olduğunda, her santiminin benim olduğunu ve benim de onun için aynısını yapacağımı kanıtlamak için her zaman benim için kanını akıtacağını biliyordum.

Bağışlama duygusu boğazımda dikenli bir gül gibi açarken hıçkırıklara boğuldum.

Aida'yı anlamak çok daha kolaydı, Lane gittiğinde yaşadığı depresyonu, bize döndüğünde yaşadığı coşkuyu, hatta Brando ve benimle ilgilenmemesini ve ihmal etmesini bile. Lane'le birlikte olmadığı sürece gerçek anlamda var olmuyordu ve merak ediyordum, eğer babamı burada, Constantine Yerleşkesi'nde diğer ailesiyle birlikte görebilseydim, o da aynı şekilde davranır mıydı? Öyle olduğunu düşünmek isterdim.

Babam öldüğünde, Aida bir ay boyunca tuvalet molası dışında yataktan çıkmadı. Ve tekrar biriyle çıktığında bile bu, kırık kalbini iyileştirmek için değil, hayatlarımızı daha iyi hale getirmek için paralı bir niyetle oldu. Lane'in ona göre olduğunu biliyordu, diye düşündüm.

Çok romantik ve çok trajik. Lane
ve Aida. Tiernan ve Grace.

O anda, daha önce hiç hissetmediğim kadar büyük bir inançla, Tiernan'la ilişkimizin böyle yıkıcı bir şekilde sona ermesine izin vermemeye karar verdim.

"Bianca?"

Bir an için bana seslenenin babam olduğunu düşündüm ve kırılgan kalbim kaburgalarımın kafesine koç gibi vurdu, sanki serbest kalıp gidebilecekmiş gibi

ona.

Ama Lane değildi.

Tabii ki değildi.

Ve evde kimse olmamalıydı.

Resimden uzaklaşıp kapıdaki adamla yüzleşmek için döndüm.

Beckett Fairchild şık paltosu ve Aida'nın cenazesinde taktığı parlak kırmızı atkısıyla orada duruyordu. Koyu renk saçlarına rağmen soluk gözleri ve yüz hatları biraz babamı andırıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Sözcükler suçlayıcı olmasa da öyle de olabilirdi. Sadece tehlikeli bir şekilde yerleştirilmiş bir misafir olduğum bir evde kutsal bir alana izinsiz girdiğim oldukça açıktı. Bunun yerine, gerçekten meraklı görünüyordu, ölü bir adamın resminin önünde pijamalarımla ağladığımı görünce neredeyse üzülüyordu.

"Kapının arkasından bir ses geldiğini sandım ve korktum," diye açıkladım boğazımı temizleyip yanaklarımdaki ıslaklığı sildikten sonra. "Eminim hırsızlar içeri girmeye çalışmak için ailenin gitmesini bekliyorlardır."

Ağzında küçük bir gülümseme belirdi ama kaşlarını da kaldırdı. "Evet, çok iyi bir güvenlik sistemi var. Evdeki pencere ve kapıların çoğunda monitörler var."

İçimde bir alarm zili çaldı. Eğer durum böyleyse Tiernan yatak odama nasıl girip çıkmıştı? Odamda bir monitör olmadığını düşünmek zorundaydım.

Omuz silktim. "Bütün bunlara alışık değilim. Haneye tecavüzün oldukça yaygın olduğu küçük bir kasabadan geliyorum."

Beckett başını salladı, hareketleri kolay ve rahattı ama gözlerinde ensemdeki tüyleri diken diken eden bir kurnazlık vardı. Çenesini *Güvercin* tablosuna doğru salladı. "Sanırım Caroline senin bir sanat hayranı olduğundan bahsetmişti? Nefis bir parça ama bunun için ağlayan birini gördüğümü söyleyemem."

"Ben on yedi yaşında bir kızım," diye kendimi küçümseyen bir omuz silkme ve küçük bir sırıtışla geçiştirdim. "Aşırı duygusal olmaya meyilliyiz."

"Mmm," diye mırıldandı Caroline'ın yaptığı gibi, babamın da bazen yaptığı gibi. Sanki senden daha iyi biliyorlarmış gibi, sanki sen ıslak ipek kadar şeffafmıssın gibi. "Biliyor musun, Lane de güvercinlerden etkilenirdi. Daha sonra

Hayatında onlara karşı tuhaf bir hayranlığı vardı. Görünüşe göre sizin de onlara karşı bir tutkunuz var?"

Bakışları bileğime kaydı ve başparmağımı güvercin dövmemin üzerine sürttüğümü fark ederek sinirlendim.

Bornozumu tekrar işaretin üzerine çektim ve kollarımı kavuşturdum. "Özür dilerim, size yardımcı olabilir miyim? Ailem yarım saat önce hayır amaçlı bir kahvaltıya gitti."

"Aslında yapabilirsin, ben de seni arıyordum."

Dikkatle boş bıraktığı yüz ifadesine göz kırptım. Durgunluğu ve acımasızlığı bana Tiernan'ı hatırlattı, yırtıcı ve aldatıcı derecede tehlikeliydi. "Benden ne istiyor olabilirsin?"

Kendisiyle dalga geçiyormuş gibi kısa ve keskin bir sesle güldü. "Tüm bunları açıklamak için zamana ihtiyacım var ve dürüst olmak gerekirse, bunu Yerleşke dışında tartışmayı tercih ederim. Bilirsiniz, bu evde duvarların kulakları vardır."

İçgüdüsel olarak odanın etrafına bakındım, bu da onun tekrar gülmesine neden oldu, bu sefer daha yumuşak.

"Neden giyinip on dakika içinde benimle fuayede buluşmuyorsun? Seni bir yere götürmek isterim."

"Yabancılarla arabaya binmem," diye espri yaptım.

Hayalet gibi bir gülümseme daha. "İyi ki seni doğduğundan beri tanıyorum Bianca Laney Belcante. Giyin, on beş dakika içinde aşağı inmezsen seni almadan giderim."

Muhteşem bir dramatiklikle topuklarının üzerinde döndü, siyah paltosu arkasında dalgalandı ve koridorda gözden kayboldu.

BIANCA

BECKETT FAIRCHILD GÜMÜŞ RENGİ BİR ASTON MARTIN KULLANIYORDU. Tiernan'ın bizi Met'teki Lane'i Anma Galası'na götürmek için kullandığı arabanın modeliydi. Bishop's Landing sakinlerinin çoğunun yaptığı gibi bir şoför kullanmamasına ve eyaletler arası otoyola çıkarken şehrin kıvrımlı virajlarında çok hızlı sürerken arabayı ustalıkla idare etmesine şaşırdım.

"Nereye gidiyoruz?" Kaşmir eteğimi dar kalçalarımın altına doğru çektiştirirken sordum.

Bana baktı ve ilk kez onun güzel, derin yeşil gözleri olduğunu fark ettim. "Merak ettim, beni hatırlamıyor gibisin."

Onun vazgeçmeyişine kaşlarımı çattım ama yakında öğreneceğime karar verdim. "Annemin cenazesindeydin."

"Evet."

"Neden?"

Çenesi sıkıştı, orada bir kas spazm geçirdi. "Lane'i hayatım boyunca tanıdım. Babalarımız yıllar boyunca birlikte çalışmış uzaktan kuzenlerdi ve birkaç ay arayla oğulları olduğunda bizi bir araya getirmek çok açık görünüyordu. Çok farklıydık ama sanırım birlikte büyümek sivri yanlarımızı törpüledi ve birbirimize çok iyi uyum sağladık."

Hiçbir şey söylemedim çünkü arabanın içindeki hava basınçla şişiyor, vücudumu bir çöp sıkıştırıcısı gibi itiyordu.

"Biz seçimle kardeş olduk," diye devam etti, neredeyse kendi kendine. "Onun için her şeyi yapardım ve *yaptım da*. Metresi Aida Belcante'nin ve daha sonra sevgili Bianca ve Brando'nun sırrını saklamak da buna dâhildi."

"Caroline biliyor mu?" Sesimdeki dehşeti gizleyemeyerek sordum.

"Ondan korkacak kadar mantıklı olduğunu duymak güzel," dedi. "Ben yapamazdım.

Lane'in olabileceği kadar cesur ve inatçı mıydınız yoksa yerleşkede kalma davetini kabul etmekle aptallık ve saflık mı ettiniz?"

"Dürüst olacağım ve muhtemelen ikisinin bir kombinasyonu olduğunu söyleyeceğim," diye itiraf ettim.

Fısıltıyla gülümseyenlerden biri daha. "Onun kızı olduğun bana çok açık görünüyor. Caroline'ın nasıl bu kadar kör olabildiğini hep merak etmişimdir ama yine de aşk hepimizi aptal yerine koyar ve Caroline Lane'i çok severdi."

Hafifçe yüzümü buruşturdum ve kendimi rahatlatmak için yaptığım bir hareketle başparmağımı dövmemin üzerine sürttüm. Büyürken peri masallarına, beyaz atlı prenslere, yüksek kulelerdeki genç kızlara ve kötü niyetli kötü adamlara inanmışım ama Bishop's Landing'e gelmek bana kimsenin sadece kahraman ya da kötü olmadığını öğretmişti. Benim beyaz atlı prensim çoğu kadının kâbusuydu, kötü adamım ise toplumun en çok övülen anaerkillerinden biriydi. Ben de saf bir genç kız olarak başlamış olabilirdim ama sonum böyle olmayacaktı.

Brando'yu ve beni benden başka kimse kurtaramayacaktı. "Beni neden yanına aldığını biliyor musun?"

"Benim de kendi tahminlerim var ama Caroline karmaşık bir kadın. Onu Lane'e aşık olduğundan beri tanıyorum, Lane henüz onu fark etmeden çok önce, senin tahminin de muhtemelen benimki kadar iyi."

Beckett arabayı hız sınırının çok üzerinde bir hızla trafiğe sokup çıkarıyordu. Manhattan'a doğru gittiğimiz belliydi ve nereye varacağımızı merak ediyordum.

"Bu doğru mu?" Ona güvenme riskini göze alarak sordum çünkü bu noktada, sırlarımı benden bile uzun süredir saklıyor gibi görünüyordu. "Lane, Brando ve bana vasiyetinde bir şey bıraktı mı?"

Beckett iç çekti. "Durum biraz karışık. Lane öldüğünde oldukça gençti ve sağlığı yerindeydi. Ayrıca bulunduğu konumda sonsuza kadar yaşayacağına inanan türden bir adamdı." Gülüşünde kayıp ve acının karışık bir notası vardı. "Nasıl öldüğünü biliyor musunuz?"

"Aida sadece kalp krizi geçirdiğini söyledi." Yine de, bir cevap alabilmek için onu haftalarca rahatsız etmesi gerekmişti.

"Şehrin en iyi doktorlarından birine yıllık kontrolünü yeni yaptırmıştı, ekokardiyogramı da mükemmel çıktı." Ateş etti.

Bana gizem dolu yan bakışlar attı. "Onun öldürüldüğünü düşünen bazı insanlar var."

Kelimeler içime bir yumruk gibi çarptı, nefesim dudaklarımın arasından patladı.

"Böyle bir şeyi kim yapmış olabilir?" Ciğerlerimdeki son havayla birlikte sordum.

"Pek çok insan. Lane ülkedeki en güçlü adamlardan biriydi Bianca. *Milyarlarca dolarlık* serveti vardı. Böyle bir adamın düşmanları vardır."

"Morelliler," diye tahmin ettim, Bryant'ın -Tiernan'ın- babamı öldürdüğü fikri bir an için gözümü kör etmişti.

"Evet," dedi temkinli bir şekilde. "Ama başka seçenekler de var. O ölmeden birkaç yıl önce Lane ile birlikte oldukça başarılı bir yeşil enerji teknolojisi inovasyon ve yatırım şirketi kurduk."

"Colombe Enerji."

"Aynen öyle." Uzandı ve büyükbabacan bir tavırla kalçamı okşadı. "Kızından ilham almış."

"Bana yeşil enerjiyi öğreten oydu, tam tersi değil," dedim. "Ama bu ismi benim için koyduğunu bilmek güzel."

Queensboro Köprüsü'nden Manhattan'a geçerken Beckett, "Bunu senin için başlattı," diye düzeltti. "Lane tüm çocuklarını severdi. Onun hakkında çok şey söyleyebilirsiniz ama çocuklarını her şeyden çok seven iyi bir babaydı. Ama seni ve sonra Brando'yu büyütmek onun için farklıydı. Meşru çocuklarına verebileceği para ve bağlantıları size veremezdi. Ama sana daha iyi bir dünya verebilirdi. Sadece daha temiz, küresel ısınmaya ve iklim krizine karşı şanslı olan bir dünya değil, *senin* için daha iyi bir dünya." Durakladı. "Ne olursa olsun senin, Brando'nun ve Aida'nın güvende olmanızı istiyordu. Bu yüzden Colombe Energy'yi size vermek amacıyla yarattı."

"Ne?" Otuz dakika içinde üçüncü kez nefesim kesilmişti. "Bunu yapabilir misin? Sadece... birine eşlik edebilir misin?"

Beckett güldü. "Basitçe devretmek kadar kolay değil, hayır, ama beklenmedik durumlar için önlemler almıştı. Winston onun Halcyon'daki varisiydi ama Lane, Colombe Enerji'nin holding şirketinden ayrı olmasını sağladı, böylece senin devralma zamanın geldiğinde o ve Caroline müdahale edemeyecekti."

"Koşmak gibi mi?" Bunu anlayamadım. Babam her zaman New York Üniversitesi'ne başvurmam için beni teşvik etmişti, hatta bunun kendisi için ne kadar tehlikeli bir durum olacağını biliyor olmalıydı, ama beni sanat muhafazakârlığı ya da işletme okumak arasında seçim yapmaya teşvik etmemişti. Bütün bir işi bana bırakacağı fikri şok ediciydi. Özellikle de öldüğünde elimize hiçbir şey geçmedikten sonra.

Beckett başını salladı. "Sadece sen istersen." Güldü. "Lane açıktan açığa adam kayırmazdı. Eğer sanatla uğraşmak istiyorsan, şirketteki çoğunluk hisselerini sana satmaya hazırды."

"Şimdi kim işletiyor?"

"Ben," diye itiraf etti Beckett. "Dediğim gibi, Lane ve ben şirketi birlikte kurduk. Colombe Energy'nin CEO'su olmadan çok önce enerji sektöründe çalışıyordum."

"Bütün bunları sana anlattı mı?" Sol tarafımızdaki Met'i geçip bir yan sokağa saparken sordum. "Nasıl bu kadar ileriye düşünüp de vasiyetinde bize hiçbir şey bırakmamış olabilir?"

"Dediğim gibi karmaşıktı. Caroline onun mali durumunu çok dikkatle izliyordu. Çok kıskanç bir kadındı. Sen, Brandon ve Aida için ayrı bir vasiyetname hazırlamaktan bahsetmişti ama öldüğünde bundan eser kalmamıştı."

Central Park'tan birkaç blok uzaklaşıp cam cepheli bir gökdelenin altındaki yeraltı otoparkına indiğimizde tereddüt ettim. Beckett Caroline'a varlığımdan bahsetmemiş olsa da, bana karşı açık sözlü olsa da, tavırlarında şüphelerimi artıran bir şeyler vardı.

Bu dünyada kimsenin hiçbir şeyi karşılıksız yapmadığını öğrenmiştim. Peki Beckett Fairchild ne istiyordu?

"Hadi," diye düşüncelerimi böldü arabasını park edip kapısını açarken. "İşte geldik."

Onu arabadan inip yeraltı asansörüne kadar takip ettim ve binanın en üst katına çıkmak için düğmeye basışını izledim.

"Tiernan Morelli benim hakkımda bir şeyler öğrenmiş," diye başladım yavaşça. "Belli ki cenazede ortaya çıktığında bunu biliyor olmalıydın."

Beckett boğazından anlaşılmaz bir ses çıkardı. "Evet. Senin ve Brando'nun doğru insanlarla birlikte olduğunuzdan emin olmak için oradaydım. Tiernan

ortaya çıktı... İtiraf etmeliyim ki bir an ne yapacağımı şaşırdım. Çok hızlı hareket etti."

"Brando ve beni Constantine'leri utandırmak için kullanmak istedi."

"Lane'in Anma Galası'nda seni Met'te yerde ağlarken gördüğümüzde bunu anladım. Ama o bunu yaşamadı."

"Hayır, yapmadı." Kapıların üstündeki ekranda katların sayımını izlemeye devam ederken onun araştıran bakışlarını görmezden gelerek kabul ettim.

Sonunda son kata ulaştık ve kapılar açıldı.

Beckett şirket ofislerinin fuayesine adım atarken koluyla geniş bir işaret yaparak, "Colombe Enerji'ye hoş geldiniz," dedi.

Hemen önümüzde akan sudan bir duvarla desteklenmiş bir resepsiyon masası vardı, camın üzerinde *Colombe Energy Investments* yazıyordu. Logoları olan yeşil bir ağaçtaki stilize güvercine kadar tüm alan çok güzeldi.

Noel arifesiydi, bu yüzden Beckett beni boğa ağıllarının her tarafı kapalı kapı ofislerle çevrili olduğu duvarın ötesindeki alana götürürken ofisler boştu. Sol arka köşede, üzerinde 'Constantine' yazan bir kapı vardı.

Beckett bir anahtar çıkarıp Lane'in eski ofisinin kapısını açarken alaycı bir sırıtışla, "Ekonomik olmayacak kadar paramız var," dedi.

Lane'in evindeki alanın aksine, burası onun kişiliğinden oldukça yoksundu. Filtrelenmiş havada onun kokusundan hiçbir kalıntı yoktu ve onurlu bir konumda asılı Picasso tablosu da yoktu. Hafif bir hayal kırıklığından daha fazlasıydı.

"Beni neden buraya getirdin?" Ofiste dolaşp babamın oturduğu büyük cam ve metal masaya geldiğimde usulca sordum.

Masanın üzerinde üç kare vardı: Caroline ve Lane'in yıllar önce evlendikleri gün çekilmiş, her ikisi de ıslıl ıslıl parlayan bir fotoğrafı, Lane ve oğullarının okyanus kıyısındaki bir sahada tiki golf kıyafetleri içinde çekilmiş bir başka fotoğrafı ve son olarak da kızlarıyla birlikte bir çocuk masasına çömelmiş çay içiyormuş gibi yaptığı bir fotoğraf.

Brando ve ben yokuz.

Tabii ki olamazdı.

Caroline muhtemelen onu burada ziyaret etmiştir. Çocukları. Lane'in diğer hayatını, metresini ve aşık olduğu çocukları bilmeyen arkadaşları ve iş ortakları.

Yine de içimde sönmemiş bir kibrit gibi yanıyordu.

"Lane bu ofisin bir gün senin olmasını istedi ve eğer üniversiteyi bitirdiğinde ya da dünyayı gezdiğinde ya da çocuklar her ne yapıyorsa

"Liseden sonraki bu günlerde, istersen senindir." Beni çerçeveli fotoğraflara bakarken izlerken sesi sempatiyle yumuşamıştı. "Çekmeceyi aç, en son buraya geldiğinde açık bırakmıştı."

Masadaki büyük deri koltuğa oturdum ve sağ taraftaki çekmeceyi açmak için eğildim. Mekanizma kullanılmadığı için yapış yapıştı ama sert bir çekişle çekmeceyi çıkarıp kucağıma bıraktım.

Fotoğraflar ve hatıra eşyaları.

Altı ya da yedi yaşındayken Babalar Günü için onun, Aida'nın ve benim resmimi yapmıştım, sekizinci sınıfta aldığım akademik başarı sertifikası, anaokulundaki ilk günümde çekilmiş bir fotoğrafım. Brando'nun babamın kollarında, yüzü şefkat ve huşu ile dolu bir fotoğrafı ve anneme arkadan sarıldığı bir başka fotoğrafı, elleri hamile karnının üzerinde, dudakları gülümseyen yanağında.

Gözlerim yaşararak başımı kaldırdığımda Beckett masanın karşısındaki sandalyede ağır ağır oturuyor, elini yüzüne sürüyordu.

"Seni çok seviyordu," dedi bana. "Bazen erkeklere de kadınların duygularını ifade etmek için kullandıkları sözcüklerin öğretilmesini diliyorum." İçini çekti ve pencereden dışarı, altımızda uzanan metropole baktı. "Lane olmak istediği gibi bir baba değildi. İkimiz de değildik. Bazen işte geçen uzun bir günün ardından burada, ofiste bir şeyler içer ve hayatlarımızda daha farklı yapmamız gereken her şey için hayıflanırdık. Sen ve Brando'ya sahip olmak bunlardan biri değildi, ama senin yanında olamamak... bu onu öldürdü. Böyle bir pişmanlıkla yaşamak, her gün göğsüne saplanan bir bıçak gibi."

"Tecrübelerime dayanarak konuşuyorsun," diye mırıldandım boğazım düğümlenerek, hâlâ babamın çekmecesindeki eşyaları karıştırıyor, onun bize olan sevgisinin bir başka kanıtı karşısında gözyaşlarımı tutamıyordum. Zımbalanmış makbuzlardan oluşan küçük bir koleksiyon dikkatimi çekti çünkü ilkinde Lane'in Londra'daki bir Sotheby's müzayedesinden Picasso'nun *Güvercinli Çocuk tablosunu* satın aldığı yazıyordu. Beckett bakmıyorken onları ceketimin cebine attım.

"Öyle," diye kabul etti, sanki Tanrı'ya daha yakın olmak için sözlerine ihtiyaç duyuyormuş gibi başını arkaya egebilmek için sandalyesine çöktü. "Lane de ben de kötü seçimler yaptık Bianca, ama en azından o aşk için yaptı."

"Ya sen?" Kendime rağmen merakla sordum. Bu adamın kim olduğunu ya da bana neden yardım ettiğini bilmiyordum. *Neden* sorusu düşüncelerimi kemirmeye devam ediyordu.

"Ben sadece kibirli bir hıyardım," dedi acı bir kahkaha atarak. "Kibir aileden geliyor. Her şeye sahip olabileceğimi ve hiçbir kötülüğün bana dokunamayacağını sanıyordum. Sadece bir gecelik bir ilişkiydi ama uzun zamandır beklenen bir şeydi. Yıllarca davetlerde flört ettik. Bir gece çok fazla martini içerken alevlenen bir merak."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Daha dik oturarak sordum çünkü örsün kafama inmek üzere olduğunu hissedebiliyordum. "Neden bana yardım ediyorsun?" "Sana yardım ediyorum çünkü Lane benim en iyi arkadaşımı, ailem ve onun için her şeyi yaparım. Öldükten sonra bile." Derin bir nefes aldı ve burnundan sertçe dışarı verdi. Koyu renk bir tutam saç yüzüne, yeşil gözlerinin üzerine düştü ve bir an için tanıdığım birine benzediğini düşündüm. "Sana yardım ediyorum çünkü senin de bana yardım edeceğini umuyorum."

Gözlerimi ona diktim. "Sunacak pek bir şeyim olduğundan emin değilim."

"Bence öyle," diye karşılık verdi, şaşırtıcı bir cesaretle öne doğru eğildi, kollarını kalçalarına dayayarak masanın üzerinden gözlerimin içine baktı. "Sende Tiernan Morelli'nin kalbi var."

Alarm, uyarı çanları gibi içimde çınladı.

"Pek sayılmaz," dedim, sesim sakin ve rahattı. "Benden nefret ediyor ama küçük kardeşimi seviyor. Sanırım bu yüzden bana katlanıyor."

"Hayır," diye karşı çıktı Beckett. "Ben öyle düşünmüyorum. Gördüğünüz gibi, Bryant Tiernan'ı hayatı boyunca taciz etti ve yakın zamana kadar Tiernan ona dayak yemiş bir köpek kadar sadık kaldı. Ancak şimdi, *siz* tehdit edildikten sonra, Tiernan Bryant'la ilişkisini oldukça görkemli bir şekilde kopardı."

İçimdeki Constantine'i yönlendirerek, "Bu biraz mantık hatası," diye uyardım.

"Belki," diye omuz silkti. "Ama öğrendiğim andan itibaren Tiernan'ı izlemeye, elimden geldiğince yanında olmaya özen gösterdim ve bunu önemseyen çok açık."

"Neyi öğrendiğin an? Tiernan'ın kalbinden ne istiyorsun?"

"Umarım," dedi, yakışıklı yüzü dürüstlük ve yıkımla parçalanmıştı. "Bir gün senin yanında bir yer. Kötü bir baba olmanın ne demek olduğunu bilirim Bianca, çünkü Tiernan benim biyolojik oğlum."

BIANCA

COLOMBE ENERGY'DEN BİR TÜR UYANIK RÜYA İÇİNDE AYRILDIM. NEW YORKLULAR

Son Noel alışverişlerini yapmak için aceleyle eve dönüyorlardı, parlak ışıklar etrafımda parlıyordu, açık dükkan kapılarından mevsimlik müzik yayılıyordu. Bunların hiçbiri kayıtlı değildi.

Çünkü Beckett Fairchild omuzlarıma büyük bir sır yüklemişti ve bunu suçluluk ya da pişmanlık duymadan taşımamı bekliyordu.

"Ona söylemek istiyordum," dedi ofise döndüğünde, yaptığı açıklama benim şaşkın sessizliğimle karşılaşınca. "Kendime binlerce kez söyleyeceğimi söyledim ama Tiernan'ı bilirsin, pek de cana yakın biri sayılmaz."

Ona göz kırpmıştım, etkilenmemiştim.

Tiernan çok korkutucuydu ama bu ona gerçeği söylememek için bir mazeret olamazdı. Ve onu tanıdığım kadarıyla, bu sırrı ona söylemeden öğrendiğimi öğrenirse, geliştirmekte olduğumuz geçici romantizmin onarılamaz bir şekilde sona ereceğini anladım.

"Bilmiyordum," dedi, sanki acısına tanık olmama dayanamıyormuş gibi pencereden dışarı bakarak. Uzun boylu, heybetli bir adamdı ama omuzları çökmüş, başı öne eğilmişti. "Yıllardır bilmiyordum. Yıllarca birbirimizin etrafında dans ettikten sonra Sarah ile sadece bir geceydi. Koruma kullandık. Bryant'ı terk etmesini istedim ama..." Yüzü kasıldı ve öfke yüzünü kapladı. "Bu konuda kavga ettik. Bana tüm bunların Bryant'ı kıskandırmak için bir oyun olduğunu, Caroline'ı onca yıl sevdiği için onu incittiği gibi onu da incitmek istediğini söyledi."

"Dün öğrenmediyseniz, ona söylemek için hâlâ çok beklediniz demektir."

Dudakları inceldi ama başını salladı. "Neden senden yardım istediğimi sanıyorsun? Ben hiç evlenmedim. Sarah'dan sonra hiç evlenmek istemedim ama hep çocuk istedim. Tiernan'ı tanımak isterim."

"Gitmem gerek," dedim Lane'in masasından uzaklaşarak. "Neden sana yardım edebileceğimi düşündüğünü bilmiyorum ve edebilsem bile etmeyeceğim. Kendi ebeveynin tarafından terk edilmiş hissetmenin nasıl bir şey olduğunu anlıyor musun?" Sesime histeri karıştı, sertleşti, metalik sesi boş ofiste çınladı. "Bunun bir insanın içine nasıl oturduğunu biliyor musun? Kendi ebeveynleri bile onları ihmal etmişken, iyiliği hak ettiklerine inanamadıkları için başlarına gelen her iyi şeyi kemirmek? Bu lanet bir *hastalık* ve sen--" Parmağımı ona doğru sabitlerken parmağım titredi. "--Bunu ona sen bulaştırdın. Bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Eğer onun seni kabul etmesini ya da affetmesini istiyorsan, onunla aranı düzeltmek senin sorumluluğunda."

"Ama yapabilir miyim?" Beckett, Tiernan'ın sinirlendiğinde yaptığı gibi ellerini saçlarında gezdirerek karşı çıktı. Aralarındaki benzerliği anlatan o kadar çok şey olduğunu fark etmek rahatsız ediciydi: farklı tonlarda ama çok canlı yeşil gözler, köşeleri kare şeklinde olan güçlü çene çizgisi ve aynı geniş avuçlara, kalın parmaklara sahip eller. "Otuz yıldır yanlış olan bu şeyi nasıl düzeltebilirim?"

Omuz silktim ve hâlâ Lane, Brando ve benim küçük kardeşimin yeni doğduğu zaman çekilmiş bir fotoğrafını tuttuğumu fark ettim. Babam ve ben, sarışın kafalarımız bir arada, kundaklanmış bir bebeğin üzerine eğilmiş, yüzlerimizde ikiz hürmet ifadeleri vardı.

"Bizi karanlıkta bıraktığı için Lane'i asla affetmeyeceğim," diye gerçeği fısıldadım, kelimeler boğazımı bıçak gibi oyuyordu. "Bunu görsem bile, bizim için erzak bıraktığını bilsem bile. Bir insanı delilik derecesinde sevmenin nasıl bir şey olduğunu bilsem bile. Beni umursamadığına inandırdığı için onu asla affetmeyeceğim. Aida'yı kırgın ve üzgün bıraktığı için, Brandon'a asla ebeveyn olamadığı için. Asla."

Kendi umutsuzluğumla ve yüzü kullanılmış bir peçete gibi buruşuk ve nemli olan Beckett'inkiyle mücadele ederek derin bir nefes aldım.

"Ama onu seviyorum. Onu seviyorum çünkü o benim babam ve insanlar ebeveynlerini sevmeye programlanmışlardır, ama aynı zamanda artık biliyorum." Fotoğrafı havada sallarken elim titredi. "Bizi sevdiğini biliyorum. Her zaman bizi düşündüğünü ve hepimizi asla en iyisine sahip olamayacağımız bir duruma sokmasına rağmen bizim için en iyisini istediğini biliyorum. O eskiden benim

kahraman." Kelimede boğuldum ve sonra güldüm. "Ama şimdi onun sadece bir insan olduğunu biliyorum. Eskiden buradaki hayatının, tüm bunların ve senin bir peri masalı olduğunu düşünürdüm ama şimdi hepsinin güzel bir kabus olduğunu biliyorum."

Öfkem ve üzüntümle mücadele ederken sadece sert nefesimle noktalanarak titrek bir sessizlik çöktü.

"Tiernan'ın üzgün olduğunu bilmesini istiyorsan, onu sevdiğini bilmesini istiyorsan, kelimeler *asla* yeterli olmayacaktır. Gerçek aşk eylemdir." Gözlerimi onunkilere diktim. "Oğlunun kalbini kazanmak için ne yapmaya hazırsın?"

Ondan sonra ayrıldım ve Beckett'ı arkamda bırakarak sanki sorunun cevabını biliyormuş gibi pencereden New York'a baktım. Geç oluyordu, güneş şehrin silüetinin metal kapılarının ardına gömülüyordu ama Grand Central Station'a gidip Bishop's Landing'e giden trene binmedim ya da beni eve götürmesi için bir araba çağırmadım.

Beckett'in açıklamaları içimde, bol miktarda laktik asit gibi uzuvlarımı yakan bir huzursuzluk uyandırmıştı. Bacaklarım beni binadan çıkarıp caddenin sağına, Central Park'a ve hayatımda pek çok şeyi sembolize eden yere doğru götürdü. Metropolitan Sanat Galerisi.

Güvercinli Çocuk'u tekrar görmem gerekiyordu. Sanki bu, Bishop's Landing'e taşındığımdan beri tanık olduğum tüm kaosu düzeltecekmiş gibi.

Mermer fuaye tuhaf bir şekilde boştu, sadece sıkılmış çocuklarıyla birkaç aile etrafta dolaşıyor, Pierre-Auguste Cot'nun *Bahar Zamanı* ve Jean-Léon Gérôme'un *Pygmalion ve Galatea'sı* gibi daha romantik tabloların önündeki banklara sokulan bir avuç çift vardı. Köşeyi dönüp Picasso'nun ilk mavi dönem tablosunun bulunduğu geniş odaya girdiğimde topuklarım pürüzsüz taş zeminde tıkırdadı.

Çerçeve duvarda boş duruyordu, içindeki boşluğa *bakım altında yazan* küçük beyaz bir tabela yapıştırılmıştı.

Tiernan'ın tuvali çerçeveden nasıl ayırdığı düşünüldüğünde, buna pek şaşırmamıştım ama yine de kalbim onu kaybettiğim için kaburgalarım çarpıyordu. Lane'in tüm cevaplanmamış gizemlerinin cevaplarını barındırdığından mantıksız bir şekilde emin hissediyordum.

Vücudum ani bir yorgunlukla sarktı ve bir süre dinlenmek için odanın ortasındaki banka doğru sendeleyerek yürüdüm. Oturduğumda bir kâğıt kırıntısı dikkatimi Colombe Energy'de Lane'in masasından aldığım makbuzlara çekti.

Onlara boş boş baktım, *Güvercinli Çocuk'un* makbuzunu, evindeki ofisinde asılı olan *Güvercin'in* makbuzunu ve son olarak da orijinal *Le Rêve'i karıştırdım*.

Picasso'nun son dönem resimlerinden biri olan Rüya, bir günde başlayıp bitirdiği söylenen sevgili metresinin bir portresidir.

Çalkalanan içimden bir hıçkırık yükseldi ve dilimin ucuna takıldı.

Lane, Aida'ya hayalim demişti.

Tabloyu satın aldıysa, bunun bizim için, benim için olduğuna inanmalıyım. Yine de tabloyu Met'in hiçbir galerisinde, Colombe Energy'de ya da Constantine Yerleşkesi'nde görmemiştim. Eğer tablo bulmacanın eksik parçasıysa, babamın diğer ailesinin üçlüsü için bir üçlü resimse, onu bulmalıyım.

"Affedersiniz," diye seslendim yanımdan geçen ve benim için duran bir müze çalışanına. "Picasso'nun *Le Rêve* tablosu burada mı sergileniyor?"

Kadın cebinden bir telefon çıkardı ve ekranda bir şeye baktı. "Birkaç yıl önceydi, ama o zamandan beri değil."

Kayıtsızca başımı salladım ama zihnim uğulduyordu. Eğer tabloyu indirmişlerse, müzenin altında bir yerde depoda olduğuna şüphe yoktu. Metropolitan Sanat Galerisi'nin kasasına girebilecek yeteneklere sahip bir hırsız değildim ama belki de buna gerek yoktu.

Benim tarafımda hırsızlıktan daha güçlü bir şey vardı.

"*Güvercinli Çocuk* ne zaman tekrar sergilenecek?" Kocaman gözlerim ve titreyen alt dudağımla sordum. Bu, Aida'nın hayatı boyunca mükemmelleştirdiği bir bakıştı ve yıllarca onun gücüne tanık olduktan sonra benim de bunu başarabileceğimi umuyordum.

Kadın ekranını tekrar kontrol ettikten sonra, "Noel kapanışımızdan sonra yeniden asılması planlanıyor," diye cevap verdi.

"Sanırım şimdi görmenin bir yolu yok?" En Aidavari gülümsememle sordum. "Aslında tabloyu müzeye bağışlayan kişi babamdı."

"Oh." Gözleri ilgiyle parladı. "Constantine'lerin çocuklarından biri misin?"

Gülümsemem daha da genişledi ve yanaklarımı acıyla kesti. Elimi Caroline'ın yaptığını gördüğüm şekilde, soğuk bir nezaket ve biraz da küçümsemeye uzattım. "Öyleyim. Aslında tabloyu babam on ikinci yaş günüm için almıştı."

"Aman Tanrım," diye haykırdı. "Bu inanılmaz derecede tatlı. Babamın doğum gününde bana bir çift çoraptan başka bir şey alacağını hayal bile edemiyorum."

Ben de onunla birlikte güldüm ve sonra omuz silktim. "Bazılarımız şanslı doğuyor sanırım. Bana yardım etmeniz bir yolu var mı? Beş yıl önce vefat etti ve daha yeni yıldönümünü kutladık. Sanırım Noel ve diğer şeyler yüzünden biraz melankolik ve nostaljik hissediyorum. Bunun benim ve ailem için anlamı çok büyük."

Siyah saçlı kadın diliyle yumuşak bir gıdak sesi çıkarırken bir adım daha yaklaştı. "Ne yapabileceğimize bir bakalım, olur mu? Bay Klemm bugün kat müdürümüz, neden onu bulmuyoruz?"

Ona gülümsedim. "Bu mükemmel olur."

"BİR KONSTANTIN MI DEDİNİZ?" BAY KLEMM BANA SERT BİR İFADEYLE SORDU

buruşmuş yüzünde kaşlarını çatı. "Kimliğinizi görebilir miyim lütfen?"

Kalbim boğazımın dibine sıkışmış, öyle güçlü çarpıyordu ki Bay Klemm'in mantıklı mokasenlerinin üzerine kusabileceğimi hissettim. Bir şekilde ehliyetimi vermeyi başardım.

"Farklı bir soyadı kullanıyorum," diye açıklamaya çalıştım, şehrin en ünlü ailelerinden birini taklit etmeye çalıştığım için kıcıma tekmeyi yiyeceğimi bilsem de. "Ama benim babam Lane Constantine."

Bay Klemm'in küçük gözleri gür kaşlarının altından sarkan deri kıvrımlarının arasında neredeyse kayboluyordu ama kimliğime baktıktan sonra beni gözleriyle yakalamayı başardı. Tek kelime etmeden bilgisayarının klavyesine dokunmaya başladı. Labirent gibi koridorlardan geçerek ulaştığımız ana kattaki sıkışık bir ofisteydik ve küçük oda toz ve salamura sebze kokuyordu.

Dizlerim masanın altında ezmeye başlayamadığım sinirle titriyordu. Kendimi bir şeye, Lane'in her zaman bilmemi istediği şeyi bilmeye çok yakın hissediyordum.

"Anlıyorum," dedi Bay Klemm uzun bir süre sonra, eski bir sabit telefonu eline alıp bir numara tuşlarken çenesi titriyordu. Telefonu dudaklarına götürdüğünde, ahizeye doğru alçak sesle mırıldanmasını duyamayayım diye eliyle hoparlörü kapattı.

Şansıma, muhtemelen polisi arıyordu. Tiernan'a ulaşmak için tek telefon hakkımı kullanmam gerekecekti ve onsuz cevaplar aramaya gittiğim için çok kızacaktı.

"Bayan Bianca Belcante," diye tersledi Bay Klemm, dikkatimi çekmek için yaptığı ilk birkaç girişimi kaçırıp kaçırmadığımı merak etmeme neden olacak bir şekilde. "*Güvercinli Çocuk* şu anda restorasyon bölümümüzde bölüm başkanıyla birlikte. Tabloyu görmek istediğinizi kendisine ilettim ve o da size izin vermeyi teklif etti. Beni takip etmek isterseniz, sizi onun gözetimine teslim edebilirim."

Kalbim hızla çarpmaya başlarken alnımdan terler boşandı. "Evet, lütfen, Mr. Klemm. Bu harika olurdu."

Düz dudaklarıyla bana tekrar baktı ama başını salladı ve beni ofisten çıkarmaya devam etti.

Onu müzenin derinliklerine kadar takip ettim, heyecanım ve endişem başımı döndürüyordu. Dünyanın en ünlü müzelerinden biri beni her zaman büyülemişti ve bir gün Sherman Fairchild Resim Konservasyon Merkezi'nde çalışabileceğimi hayal etmiştim, bu yüzden burayı şimdi görmek inanılmaz bir deneyimdi.

Bay Klemm kapının önünde durdu, omzunun üzerinden bana baktı ve kapıyı açmadan önce tuş takımına bir şeyler girdi.

Takip etmem biraz zaman aldı, çünkü cam duvarlardan içeri süzülen ışığı ve odanın ortasındaki şövalelerin üzerinde duran devasa yağlı boya tabloları görebiliyordum.

Odaya girdiğimde kendime rağmen "Vay canına," diye nefes aldım. "Bu bir rüya."

"Ben de hep öyle düşünmüşümdür," diye onayladı sağımdan bir kadın sesi.

Başımı çevirdiğimde, laboratuvar önlüğüyle bana doğru yürüyen, yüzü hafifçe buruşmuş, güzel ve yaşlı bir kadının gülümsediğini gördüm. Üzerinde çalıştığı şeyi korumak için eldiven giymişti ama elimi sıkmak için eldivenlerini çıkardı.

"Seninle tanışmak harika Bianca," diyerek beni şaşırttı. "Babandan senin hakkında çok şey duydum. Benim adım Emelie Fairchild."

Kaşlarını alnımı sertçe kesti. "Babamı tanıyor muydun?"

Güldü, gri gözleri parıltıyordu. "Onu çok iyi tanırdım, hayatları boyunca kardeşimin en iyi arkadaşıydı."

Yeşil gözlerini kırıştırdım ve bu kadının Elias'ın annesi ve Beckett'ın kız kardeşi olduğunu fark ettim. Dürtülerime engel olamadan önce

uzaklaştı ve elini benimkinden çekti.

Yüz ifadesi titredi. "Bay Klemm, Bayan Klemm'i getirdiğiniz için teşekkür ederim.

Belcante. Şimdi ben devralacağım ve onun güvenli bir şekilde dışarıda görüldüğünden emin olacağım." "Ama--"

Sıcak, alçakgönüllü kadın birdenbire Constantine'in karısı gibi görünmeye başladı. "Bu kadar yeter Bay Klemm. Size teşekkür ederim."

Yaşlı beyefendi homurdandı ama daha fazla itiraz etmeden kendini dışarı attı.

"Sadece tabloyu görmeye geldim." Emelie evlilik yoluyla bile olsa bir Constantine olsaydı, Caroline'e The Met'te ne yaptığını söyleme ihtimali çok yüksekti. "Picasso'ya karşı bir tutkum var."

Emelie'nin gözleri kış akşamının alçalan beyaz ışığında parlıyordu. "Evet, duydum. Endişelenmene gerek yok Bianca. Lane ve şimdi de Elias arasında, senin iyi bir kadın olduğunu biliyorum ve sonunda seninle tanışma fırsatı bulduğum için mutluyum."

"Caroline burada olduğumu bilmiyor," diye test ettim.

Elini sallayarak kolayca başını salladı. "Merak etme. Elias'ın asi doğasını nereden aldığını sanıyorsun? Ailemizin bir parçası uzun zamandır Caroline'ın hoşnutsuzluğunun kara lekesini taşıyor. Artık onun diktatörlüğüne boyun eğecek yüreği kendimde bulamıyorum."

"Teşekkür ederim." Ona güvenebileceğimden emin değildim ama olan olmuştu. *Güvercinli Çocuk'u* görmek için orada olduğumu biliyordu ve görünüşe göre Lane'in aşk çocuğu olduğumu da biliyordu.

"Gel," diye cesaretlendirdi, elini bana uzatarak. "Sana tabloyu göstereyim. Ağır hasar görmüş ama tabii ki parti akşamı kameralar arızalandığı için tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz." Bizi geniş odanın köşesine götürürken durakladı ve bana bir bakış attı. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Omuz silktim, ama küçük gülümsemesi bana hasarlı resimle bir ilgim olduğundan şüphelendiğini söyledi.

Portrenin önünde durduğumuzda bana "Bunu satın aldığında yanımdaydım" dedi. "Müzayedede listede olmayan bir parçaydı ama Picasso'nun güvercin resimleriyle ilgili yıllardır hisleri vardı. Bana bunların ona özel birini hatırlattığını söyledi."

Başımı salladım, Picasso'nun mavi dönem başyapıtına bakarken kalbim boğazıma düğümlendi. Hiç bu kadar yakın olmamıştım ve detaylar mükemmeldi.

"O gün *Le Reve'i* de satın aldı," diye devam etti, tüm vücudumun onun sözlerine verdiği tepkiden habersiz.

"Burada mı?" Nefes nefese sordum. "Görmeyi çok isterim."

"Depoda. Lane ve Caroline yıllar boyunca Met'e sayısız eşya bağışladı. Sergilenmeyenler müzenin altındaki mahzenlerde saklanıyor."

"Erişiminiz var mı?" Sanki umurumda değilmiş gibi, sanki sadece sıkılmışım ve sormak için aklıma gelen tek şey buymuş gibi sordum.

Emelie'nin gözlerinin merakla parıldamasına bakılırsa, bunu başaramadım.

"Biliyorum," dedi yavaşça. "Constantine ailesi için Met'te yasak olan pek bir şey yoktur. Onlarca yıldır müşterisiyiz."

"Görmeyi çok isterim," diye yineledim.

Emelie bir an beni inceledi. "Bir sanatsever olarak mı yoksa Lane'in kızı olarak mı?"

"İkisi de," dedim dürüstçe, her şeyi o ana bağlayarak. "Sanırım portrede benim için bir şey bırakmış olabilir. Bunu daha önce de yapmıştı."

Şok olmuşum, sevinçle güldü. "Evet, Lane'e benziyor. Oyun oynamayı ve bilmeceleer yaratmayı severdi. Pekâlâ Bianca, bakalım baban sana ne bırakmış."

MÜZENİN ALTINDAKİ DEPO MAHZENLERİ BİR GÜVENLİK LABİRENTİYDİ.

prosedürler ve sıkışık koridorlar vardı ama Emelie bizi kolaylıkla yönlendirdi. Tüm zaman boyunca kolayca sohbet etti, sanatta diriliş projelerinden bahsetti, bu alanda lisans öğrencileri için uyguladıkları staj programından bahsetti çünkü Lane yıllar önce bu alana ilgi duyduğumdan bahsetmişti.

Göğsümün içinde kalbim yanan bir kömür gibi yanıyordu.

Emelie sonunda işaretli bir kapının önünde durup tuş takımına bir kod girdikten sonra mühürlü kapıyı iterek açtığında zar zor nefes alabildim.

Isı kontrollü odanın soğuk, filtrelenmiş havasına adımımı attığımda, "Hiçbir şeye dokunmamaya dikkat et," diye uyardı. "Eğer kasaların anahtarı sizde yoksa alarmlar çalacaktır."

Sessizce başımı salladım, odaya kapatılmış sanat eserleri karşısında şaşkına dönmüştüm. Bir kutuda küçük bir Degas eskizleri koleksiyonu, diğerinde ise büyük bir

Bir başka resimde Frida Kahlo'nun eskizi olduğunu fark ettim.

Yavaşça döndüm, gözüm hemen Le Reve'e takıldı, parlak renklere ve gerçeküstü çizgilere takıldı. Hanımefendi Aida gibi sarışındı, kırmızı bir sandalyede hem şehvetli hem de romantik bir şekilde uyukluyordu. Picasso'nun öznesine duyduğu aşk, vücudunun her çizgisinde kendini belli ediyordu.

Hayalim ve güvercinim, Lane öyle derdi.

Brando'nun büyümesini izleyecek zamanı olsaydı ona nasıl bir sevgi gösterisinde bulunacağını milyonuncu kez merak ettim.

Kasa, bir köşesinde anahtar deliği olan metal bir platform üzerine camdan yapılmıştı. Yaklaştım ve eğildim, elim derin ceketimin cebine girip Tiernan'ın *Güvercinli Çocuk* tablosunun arkasında bulduğu anahtarın etrafında kıvrılırken küçük yuvayı inceledim.

"Çantayı anahtarla açarsam alarm çalar mı?" Emelie'ye fısıldadım, tüm dikkatimi altın çerçeveli tabloya vermiştim.

"Olmamalı," diye mırıldandı, gözleri başımın arkasında sıcaktı.

Hafifçe başımı salladım, anahtarı çıkarıp dikkatlice mekanizmaya yerleştirirken dilim dişlerimin arasındaydı. İçine sorunsuzca oturduğunda dudaklarımdan bir hıçkırık döküldü.

İşte buydu.

Rüya içinde rüya.

Kilidin açılma sesi hareketsiz odada yüksek sesle duyuluyordu ama geri çektiğimde cam kapı sessizce açıldı.

"Dur," dedi Emelie ve beni yerimden sıçrattı. Onunla yüzleşmek için döndüm, resmin altında yatan şey için savaşıma hazırdım, ama o sadece cebinden bir çift koruyucu eldiven çıkarmak için öne çıktı. "Dokunmak istiyorsan bunları giy."

Onları sürükledikten sonra bileğime nazik bir el koydu. "Tabloyu senin için kontrol edebilir miyim? Tuvale zarar gelmesini istemiyorum."

Emelie'nin kutuya uzanıp tabloyu dikkatlice kaldırarak ters çevirmesini ve arkası bize bakacak şekilde şövalenin üzerine yerleştirmesini izlemek için geri çekildiğimde tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Çerçeveyi sabitleyen mandalları dikkatlice açtı, ardından önlüğünden bir pense çıkararak çerçeve desteğini arkalıktan ayırdı. Desteği sıyırdığında, ince kâğıtlardan oluşan bir telaş, katlar arasındaki boşluktan düşerek kasanın altını kapladı.

Emelie kıpırdayamadan, onunla çanta arasındaki boşluğa kendimi sıkıştırdım ve kâğıtları toplamak için dizlerimin üzerine çöktüm.

"Nedir bu?" diye sordu heyecandan nefesi kesilmiş bir halde. "Eser bağışlandığında incelemesini bizzat ben yapmıştım... Bunlar burada depolandıktan sonra eklenmiş olmalı."

Dinlemiyordum.

Gözlerim kâğıtlara takılmıştı, Lane'in gevşek, aksak karalamalarıyla karalanmış bir koleksiyon. Caroline'ın birkaç gün önce bana imzalatmaya çalıştığı evraklardan tanıdığım bir hukuk bürosunun başlığıyla resmi olarak sunulan zımbalanmış bir dizi belge de enkazın üzerinde duruyordu.

Hepsini neredeyse çılgınca topladım, el yazısıyla yazılmış sayfaları sıralamaya çalıştım, böylece sonunda babamla hiç yapamadığım vedalaşmayı okuyabilecektim.

GÜVERCİNLERİM,

SEVDİKLERİNİZE VEDA ETMENİN BİR YOLU YOK, AMA DÜŞÜNDÜKÇE

Bunun bir nedeni olduğuna inanıyorum. Sevdiğimiz insanlara asla gerçekten veda etmeyiz çünkü birimiz gittikten çok sonra bile birbirimizin kalbinde ve zihninde yaşamaya devam ederiz. Belki de yaşlanan bir adamın kuruntularıdır ama hayatlarınıza devam ederken hepinizin beni düşündüğünü hayal etmek hoşuma gidiyor. Yakında ölmek gibi bir planım yok, ama eğer ölürsem umarım Aida, aşkım, mezarın ötesinde de seninle ilgilenebilirim. Seninle tanıştığım ilk andan beri sana hayalini kurduğun hayatı vermek istedim. Bu konuda başarısız olduğumu biliyorum ama aşkımızın yeterli olduğundan beni hiç şüpheye düşürmedin. Bu ve güzel çocuklarımız, bu zengin adamın aldığı en güzel iki hediyedir. Zenginliğim için değil, sadece ben olduğum için sevmek. Sen, hayalim, bunca yıldır aklımı başımda tutan kaçış yolum oldun. Keşke bunun için sana hakkıyla teşekkür edebilseydim. Bunun yerine, milyonuncu kez söylemek zorundayım, seni seviyorum ve ölsem bile bunu yapmaktan asla vazgeçmeyeceğim.

En küçük oğlum henüz bir bebekken bu mektubu yazmak özellikle zor. Birlikte yaratacağımız bir ömür boyu anılarımız olacağına inanmak zorundayım, ama her ihtimale karşı, Brandon, oğlum, seni ne kadar çok sevdiğimden asla şüphe etme. Hayatta ne başarırsan başar, senin baban olmaktan gurur duyuyorum. Seni canından çok seven bir anneye ve kız kardeşe sahip olduğun için benden çok daha iyi bir adam olacaksın.

Ve son olarak, benim tatlı güvercinim. Umarım beni canlı rüyalarınıza dahil edersiniz, uyanırken gördükleriniz gerçekleştiğinde beni düşünürsünüz, ki gerçekleşeceklerinden hiç şüphem yok. Tüm çocuklarım arasında güvercinim kadar saf olanı yoktur. Dünya zor bir yer, zengin ve güçlü olduğunuzda bile zor ve sizi bundan ne kadar korumaya çalışsam da, bir gün başarısız olacağımı ve tüm çirkinliklerin içeri sızacağını biliyorum. O gün geldiğinde senin için korkmuyorum çünkü saf kalbin zayıflık anlamına gelmediğini biliyorum. Sen güçlüsün Bianca, bildiğinden bile daha güçlüsün. Senin geleceğin, benim bir parçam olmasa da, ben şahit olmasam da çok güzel olacak. Kızım için kalbimde hiçbir korku yok. Sende annenin ve benim en iyi yanlarımız var ve doğrusu ben şimdiden sana hayranlık duyuyorum.

Size, aileme haksızlık ettim, yapmam gerektiğini düşündüğüm ve kalbimde doğru olduğunu bildiğim şeylere karşı savaştım. İyi yönde bir değişiklik yapmayı umduğum gün yaklaşıyor, ancak başarısız olursam, lütfen bilin, hepiniz benim hayalim oldunuz

*Her zaman
sevgiler,
baba*

GÖZYAŞLARI SAYFALARIN ÜZERINE YAĞIYOR, MÜREKKEBİ ÖYLE BİR ŞEKİLDE BULAŞTIRIYORDU KI

beni dehşete düşürdü, ama tufanı durduramadım. Doğuştan ağlayan biriydim, bu yüzden elimde babama yazılmış bir mektup varken bu dürtüyü kontrol altına almamın hiçbir yolu yoktu. Göğsüm ağrıyor ve midem sanki onun sözleri içimi yeniden düzenliyormuş gibi kabarıyordu. Bir bakıma öyleydi, çünkü sonunda babamın bizi ne kadar sevdiğini, bizi ne kadar düşündüğünü ve bizim için en iyisini istediğini biliyordum. Çelişkili bir adamdı, son derece kusurluydu, ama yıllarca bizi kimsesiz ve sevgisiz bıraktığına inandıktan sonra bizim için öngörüsünün kanıtını görmek, kalbimdeki kahraman statüsünü çözdü. Her kız babasını sevmek isterdi ve Lane bana hayatımın geri kalanında ona saygı duymam için bir neden vermişti.

Bana son sözlerini ve umutlarını, asla solmasınlar diye taşta kazımak istediğim çürük kâğıtlara yazılmış son hayallerini vermişti.

Mektubu ikinci kez okuduktan sonra dikkatimi zımbalanmış kâğıt destesine yönelttim ve orada yazılı olan bildirinin muazzamlığı karşısında nefesim kesildi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım yuvarlak gözlerle Emelie'ye bakarak.

"Düşündüğün her şeyi bulabildin mi?" diye sordu nazikçe ve ayağa kalkmam için bana elini uzattı. "Hayatını değiştirecek bir keşif oldu mu?"

Kâğıtları göğsüme doğru kıvırdım ve canımı acıtacak kadar geniş bir şekilde sııttım. "Kesinlikle."

OceanofPDF.com

BIANCA

YOLUMUN ÜZERİNDEKİ LOMBARDI & GHORBANI HUKUK BÜROSUNU ZİYARET ETTİM.

Bishop's Landing'e döndüm. O gün bana insanlar ve hayat hakkında değerli bir gerçeği öğretmişti. Tamamen iyi ya da tamamen kötü olan çok az insan vardı ve bu yelpazenin bir köşesine sağlam bir şekilde sığabilecek çok az eylem vardı. Babam bana güvercinim demişti, tamamen iyi ve tamamen saf olduğum için değil, güçlü bir kalbim olduğu ve onun beni yoldan çıkarmayacağına inandığı için.

Ama olmadı.

Kalbim beni Tiernan Morelli'ye, aile özlemi çeken ve huzuru tanıdığım herkesten daha çok hak eden bir adama götürmüştü.

Ve ona bunu verecektim. Ona söz verdiğim sonsuza dek mutlu yaşamı.

İntikam almak anlamına gelse bile.

Bir gece önce gevşekçe oluşturduğum plan, Lane'in gizli iradesine sahip olduğum için artık somut bir şekil almıştı. Caroline Constantine'den yarım kilo et koparma potansiyeli benim elimdeydi ve ben de bunu gerçekleştirmeye çalışacak kadar gözü karaydım.

Ne mutlu ki, Elena'nın ofisine girip resepsiyon görevlisini randevu için taciz ettiğim anda, Elena benim telaşlı görünüşüme bir göz attı ve bana yardım edeceğine söz verdi.

Üç saat sonra, kalbim bir hayvan gibi boğazımın borusuna sıkışmış bir halde Constantine Yerleşkesi'nin kapısını açıyordum. Tiernan'ın planımı onaylamayacağından hiç şüphem yoktu, bu yüzden ona söylememiştim. Bunun yerine Henrik'e geç kalacağımı söylemek için tekrar mesaj attım. Şimdi, ben

sadece Elias ve annesinin d e s t e ğ i y l e potansiyel bir mayın tarlasına adım atıyor.

Yerlerinde olduklarından emin olmak için telefonumu son bir kez kontrol ettim ve Constantine'lerin malikânesinin geniş fuayesine adım attım.

Evin derinliklerine doğru uzanan açık kemerlerden bir ses karmaşası süzülüyordu. Constantine ailesinin birbirine karışmış sesleri ve Noel çaylarını ve hediye alışverişlerini bitirirken çalan çan sesleri.

Constantine köklerimi bir kenara bırakıp Morelli ile olan geleceğime odaklanma kararına rağmen, ailenin şenliklerine dahil olmak için içimde anlık bir yanma hissettim. Bu evde, bu aileyle birlikte olmayı o kadar uzun zamandır hayal etmiştim ki, bu fikir hâlâ bir serap gibi peşimi bırakmıyordu.

Ama mucizevi olan şey, Constantine'e duyduğum özlemin Brando'ya, Tiernan'a ve The Gentlemen of Lion Court'a duyduğum özlemi on kat aşmasıydı. Tiernan'ı düşünmeden, onun nasıl olduğunu ve beni düşünüp düşünmediğini merak etmeden nefes alamıyordum. Çılgınlıktı ama bizimkiydi ve sonunda evim gibi hissettiğim bir eve dönmek ve acımasız ve güzel sevgilimle bir hayat kurmak için sabırsızlanıyordum.

"Bianca?" Sesim, uzun topuklu ayakkabıların *tıkırtısı* bana ulaşmadan bir an önce koridora yayıldı.

Saniyeler sonra Caroline, altı çocukla birlikte olması gerekenden on beş yaş daha genç gösteren muhteşem lacivert ipek elbisesiyle kemerli geçitte belirdi. Saçları mükemmel bir şekilde toplanmıştı ve kulaklarında, boğazında ve bileklerinde iri elmas kümeleri parıldıyordu. Kesinlikle olağanüstüydü, her santimi güzel ve tertemizdi. Ama bu mükemmellikte neredeyse iğrenç olan bir şey vardı.

Altında ne sakladığını merak etmenize neden oluyordu.

"Hasta olduğunu sanıyordum?" Caroline sanki bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi benden bir metre uzakta durarak sordu. "Ama Cook odana çorba götürdüğünde gitmiştin. Nerelerdeydin? Eğer o pis Morelli'yle birlikteysen, hemen geri dönüp gitmeni beklerdim."

Sefilce burnumu çektim ve gözlerimden zorla yaşlar akıttım. "Özür dilerim Caroline. Bugün bir adam beni aradı ve bana söylemesi gereken bir şey olduğunu söyledi." Kocaman gözlerle ona baktım. "İtiraf etmem gereken bir şey var."

Caroline bir an beni inceledi, mağrur bakışları soğukkanlı ve dikkatliydi. Ancak ben ciddi bir şekilde ağlamaya başlayınca bir tür

Ağzından doğal olmayan bir ses çıkıyordu.

"Ah, seni tatlı şey," dedi, farkında olmadan Tiernan'ın benim için kullandığı sevecen ifadenin bir versiyonunu kullanarak. Bu bende onun gözlerini oyma isteği uyandırdı ama eğer bu işi başaracaksam bu görüntüyü korumam gerekiyordu.

Yeterince yaklaştığında kendimi onun kollarına bıraktım ve omzunda ağlarken ona sıkıca sarıldım. Sırtımı hafifçe sıvazlayacak kadar yumuşamadan önce kısa bir an için kucağımda bir tahta gibi kaskatı kesildi.

"Ne oldu Bianca?" diye sordu, sesinde gerçek bir ilgi vardı. "Burada olmaz," diye yalvardım, burnumu silmek için geri çekildim. "Ben istemiyorum

Bizi duyacak kimse yok."

Bir an beni düşündü ve sonra başını salladı. "Ofisime gidelim."

Gülümsememi omzuna bastırdım ve bir an için hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

"Teşekkür ederim," diye hıçkırdım.

Beni koridorun sonuna kadar götürdü, ben avuçlarımın içinde burnumu çekmeye devam ederken bir eliyle omzumdan tutarak neredeyse robot gibi beni rahatlatmıştı. Ofisine vardığımızda beni masasının önündeki ikiz kadife sandalyelerden birine itti ve ardından kapıyı arkamızdan kilitledi.

"Şimdi ağlamayı kes Bianca ve kendini toparla. Neden böyle kontrolsüzce ağlıyorsun?" diye sordu, poposunu masasının önüne yaslayıp burnunun ucuyla bana bakarken.

"Özür dilerim," diye fısıldadım boğazım düğümlenerek, çünkü o gün gerçekten çok ağlamıştım. "Çok bunaldım ve kendimi çok *kötü* hissediyorum," diye feryat ettim. "Bana bu kadar iyi davrandıktan sonra."

"Baştan başla," diye ısrar etti ve beni rahatlatmak için ona baktığımda bana sert bir gülümseme gösterdi. "Ne oldu?"

Yanaklarımdaki ıslaklığı sildim ama dudağımın Aida'nın bir şey istediğinde yaptığı gibi somurtarak kıvrılmasına izin verdim. "Bir adam aradı. Yıllardır beni aradığını söyledi ama ben Bishop's Landing'e gelene kadar beni bulamamış. O..." Tekrar yüksek sesle ağladım, neredeyse zorla hıçkırıklara boğuluyordum. "Babamın vasiyetinde bana bir şey bıraktığını söyledi."

Bir anda odanın havası şarj oldu, aniden yüksek voltajlı bir prize çekildi. Caroline öyle nazıkçe titredi ki, onu izlemiyor olsaydım bunu kaçırabilirdim.

"Oh? Bu bir süre önce vefat eden babanız mı?"

Onunla göz göze gelmeyi reddederek sefilce başımı salladım. "Mesele şu ki..." Derin bir nefes çektim. "Mesele şu ki, Lane Constantine benim biyolojik babamdı.

O ve annemin bir ilişkisi vardı ve Brando ile beni aldılar." Gözlerimi sıkarak kapattım, gözyaşlarım sıkışmış köşelerden fişkırıyordu. "Sana daha önce söylemeliydim ama babam senden ve diğer çocuklarından hep övgüyle bahsederdi ve ben de hepinizi çok istiyordum. Sonra sen bana karşı çok nazıktın ve kendimi çok *kötü* hissettim."

Ben ağlarken Caroline bir an sessiz kaldı ama pencereden dışarı, karla örtülmüş mükemmel bakımlı bahçeye bakarken bakışlarında bir hesaplama vardı. Alçalan alacakaranlıkta kar, gözleriyle neredeyse aynı soluk mavi renge bürünmüştü.

"İstemiyorum," dedim umutsuzca, ellerini sıkıca kavrayabilmek için öne atılarak onu acınası yüzüme bakmaya zorladım. "İstemiyorum, gerçekten. Bunu hak etmediğimi biliyorum ve sen bana karşı çok nazıksın. Sadece burada onunla kalmak ve Brando'yu almak istiyorum ve sonra bir aile olabiliriz."

Caroline kımıldayınca daha sıkı sarıldım, sesim yüksek, yalvaran bir iniltiye dönüştü. "Lütfen Caroline, daha önce minnettar olduğum için çok özür dilerim. Gerçek bir Constantine olmayı her şeyden çok istiyorum."

"Pekala," dedi sonunda, yüzümü gözyaşı lekeli yanağımı bastırdığım karnımdan dışarı iterek. İki soğuk parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı, böylece onun yardımsever yüzünün maskesine bakıyordum. "Bu kesinlikle bir şok Bianca. Bu korkunç suçlamaya nasıl tepki vermem gerekiyor?"

"Evraklar bende," diyerek geri döndüm ve vasiyetnamenin bir kopyasını masanın üzerine fırlattım. Gerçek olan Elena'nın ofisinde güvendeydi. "Görüyorsun, doğruyu söylüyorum! Ama istemiyorum, söz veriyorum. Sadece artık yalnız kalmak istemiyorum."

Sözlerim yumuşak bir iniltiyle sona erdi, ama bu iniltiyi çıkarmak zor değildi çünkü kelimeler doğruydı. Artık yalnız kalmak istemiyordum. Yalnız savaşmak, yalnız olmak, yalnız yaşamak istemiyordum.

Her şeyi Tiernan'la yapmak istedim çünkü dünyada başka hiç kimsenin bizim ve ailemiz için onun kadar mücadele etmeyeceğini biliyordum.

"Bunu kimseye söyleyemeyeceğini anlıyorsun," dedi dikkatle, daha önce gördüğünden emin olduğum sayfaları çevirerek. "Bu ailemize utanç getirebilir ve ben buna izin vermeyeceğim. Eğer burada benimle kalmak istiyorsan, gizlilik anlaşması imzalaman gerekecek. Asla Lane'in piçi olamazsın ama gerçek bir Constantine kuzeni olabilirsin," diye tatlı bir söz verdi ve yüzüme gülümsemek için eğildi. "Senin için bunu yapmaya hazırım, tatlım."

Neredeyse onun sakar yüzüne gülecektim ama yutkundum ve bunun yerine titrek bir gülümseme sundum. Onunla yaşadığım haftalarda Caroline'dan oyunculuk hakkında çok şey öğrenmiştim.

"Yapar mıydın?" Elini kendi elimle sıkıca kavrayarak nefes aldım. "Gerçekten mi?"

"Elbette," diye yatıştırdı, saçlarımı yapış yapış olmuş, kızarmış yüzümden geriye doğru düzeltti. "Eğer bu ailede bir yer istiyorsan, bunu sana verebilirim. Senden tek istediğim kocamın hatalarını bir sır olarak saklaman."

Hatalar.

Brando bir hata değildi. O gezegendeki en iyi i n s a n d ı ve dünya onsuz daha kötü bir yer olurdu.

Son zamanlarda aksi yönde ikna e d i l m i ş olsam da ben de bir hata yapmadım.

Lane bizi istemişti. Sonunda, onun için tek seçeneğin biz olduğumuza inanmıştı.

Tiernan bizi istedi. İkimizi de sevmek onu babasından ebediyen dışlasa da. Sözleri kafamda yankılanıyordu, *seni sevmek yaptığım en iyi hataydı.*

"Bunu yapabilirim," diye kolayca kabul ettim, başımı öyle sert salladım ki ağrımaya başladı. "Ve söylediklerimde ciddiym. Hiçbir şey istemiyorum. Her şeyi geri alabilirsin."

"Hmm?" Caroline neyi kastettiğimi hatırlayamamış gibi sordu ama ben daha iyi biliyordum. Yanındaki eli sıkıca kenetlendi, sonra dikkatle açıldı.

"Kontrolü kendi elinize almanız için gereken tüm belgeleri imzalayacağım," diye söze girdim. "Vesayet belgeleri hâlâ sende mi?"

"Brandon'ın adını henüz anlamaya ekleyemedim," diye uyardı ve bu bir testti, kelimelerimin üzerinde tutulan bir metal dedektörü.

Kalın bir şekilde yutkundum ve başımı öne eğdim. "Ama onu mümkün olan en kısa sürede buraya getireceğine söz verir misin?"

Saçlarımın perdesi arasından Caroline'ın şimşek gibi gülümsemesine tanık oldum.

"Evet, evet, bundan emin olacağım. Şimdilik..." Ayağa kalktı ve masanın etrafında dönerek kilitli bir çekmecedен kâğıtlar çıkardı. "Eski anlaşma hâlâ bende. Neden onu imzalamıyorsunuz ve bu işi başlatabiliriz? Erken bir Noel hediyesi olarak sizi çocuklarıma sevgili kuzenimiz olarak tanıtabilmeyi çok isterim."

Sırıttım. "Gerçekten mi? Evet, öyle yapalım."

Caroline masasının üzerindeki Mont Blanc kalemı aldı ve Lane'in vasiyetnamesinin üzerindeki kâğıtları benim için masaya koydu. Tam kaleme uzandığım sırada ofisin kapısı çalındı.

Caroline kaşlarını çattı, kapıyla benim aramda bir bakış attı. "Sen imzala, ben de kapıyı açayım, tatlım."

Başımı salladım ama benden sonra kapıya doğru yürür yürümez ona sert bir bakış fırlattım. Tabii ki sonunda kimin olduğunu biliyordum. Caroline yemimi yutar yutmaz Elias ona mesaj atmıştı.

Caroline kibar bir şaşkınlıkla, "Ah, Emelie," dedi, sonra daha sıcak bir sesle, "Beckett, sevgilim. Bu gece gelemeyeceğini sanıyordum?"

Beckett'ın neden Emelie'yle birlikte olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yine de bu dikkat dağınıklığından yararlandım ve Caroline'in kâğıtlarını Elena'nın o öğleden sonra benim için hazırladıklarıyla değiştirdim. Caroline'ın vesayet belgelerini kanvas çantama tıktırdım.

Emelie kapı aralığından, "Mutfaktan bir şeyler çalışıyorduk ve birinin ağladığını duyduğumuzu sandık," diye açıkladı. "Burada her şey yolunda mı?"

Caroline hafifçe güldü. "Evet, Bianca Noel hediyesi karşısında şaşkına döndü."

Beckett kapının arkasından baktı ve bana el salladı. "Merhaba Bianca! Elias seni gördüğüne sevinecek."

"Merhaba," diye karşılık verdim, onları düzgün bir şekilde selamlamak için yürürken kâğıtları aldım. Kağıtları kalemle birlikte Caroline'a uzattım. "Sanırım sadece senin imzana ihtiyaçları var."

Emelie elindeki şampanya kadehini sanki çok içmiş gibi sallayarak, "Şunları hemen imzalayın ve buraya geri dönün," diye bağırdı. Gerçekte, Elias ve benden sadece yirmi dakika önce gelmişti. "Perry de tam kadeh kaldıracaktı ki aklımıza sessiz sinema oynamak geldi."

Caroline kaşlarını çattı. "İşimizin tam olarak bittiğini sanmıyorum--"

Beckett bir adım öne çıkarak Caroline'a biraz fazla yaklaştı. Beckett onun dirseğini nazikçe tutup başparmağını kolunun iç kısmına sürttüğünde Caroline'in gözleri bir an için fal taşı gibi açıldı. "Dışarı çık ve biraz eğlen, Caro. Bu gece en azından bir kez gülümsediğini görmek istiyorum."

Aralarındaki hissedilir enerjiye göz kırptım ve Elias'ın ilişkilerinin doğası hakkında dolaşan söylentiler hakkında söylediklerini anladım.

Peki neden şimdi Caroline'ı kandırmama yardım ediyordu?

Dolgun ağzının kenarlarında küçük bir sırtıma oynadı ve sonunda içini çekti. "İyi Beckett, ama en kötü etkinin sen olduğunu bilmelisin."

İçtenlikle güldü, kalemi elimden alıp ona verdi ve sırtını masa olarak kullanması için ona sundu. "Gelebilecekleri kadar safım. Ve şövalyeyim de."

Sırtışı genişleyerek neredeyse tatlı bir gülümsemeye dönüştü. Onun için empati gibi bir şey hissettim, sır ve yalanlar üzerine kurulu bir ailenin tahtında tek başına oturma nın nasıl bir şey olduğunu merak ettim.

Yine de rotamı değiştirmek için yeterli değildi.

Sırtına doğru eğilip yanımdaki satıra küçük bir süslemeyle imzasını atarken heyecandan içim içime sığmıyordu.

"Bitti," diye duyurdu.

Beckett döndü ve onu şakacı bir şekilde belinden yakaladı. "Mükemmel, şimdi dışarı çık ve geri kalanımızla oyna. Em, şunlarla ilgilenebilir misin? Caro, taranmalarını ister misin?"

"Evet, tarandı ve avukata gönderildi," diye kabul etti ama Beckett onu yanına bastırırken sesi hafifçe soluksuz çıkıyordu.

"Sorun değil," diye onayladı Emelie, benimle birlikte ofise girerken gözleri parlıyordu.

"Duyuruyu bu gece yapacağız Bianca," dedi Caroline neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi, akli Beckett'ta ve aileden haksız yere çalındığına inandığı servetin iadesindeydi. Onun gibi bir kadının olabileceği kadar hoppa görünüyordu. "Şimdilik şampanya ile kadeh kaldıralım."

"Evet, kutlama yapmak için kesinlikle bir nedenimiz var," diye katıldım geniş bir sırtışla, onu ofisten çıkarken takip ettim ve Caroline'ın kaderini mühürlemek üzere olan Emelie'nin üzerine kapıyı kapattım.

CONSTANTINE'LERLE KADEH KALDIRDIM, AMA KAYNAŞMAK İÇİN BİLE KALMADIM.

Gerçi Tinsley, Magnus adında, inanılmaz derecede merak ettiğim, yaşlı ve muhteşem bir adamla birlikte oradaydı. Ödünç aldığım yatak odama çıktım ve Lion Court'a dönerken yanıma almakta sakınca görmediğim birkaç eşyayı dikkatlice topladım.

Bir şekilde hayatımın soygununu gerçekleştirmiş olsak da Lion Court'a dönene kadar kendimi güvende hissetmeyeceğimi biliyordum.

Merdivenlerin sonuncusundan salona iniyordum ki Caroline'in sesi beni hazırlıksız yakaladı. Saçlarımın arasından başımı kaldırıp baktığımda, yüzünde şaşkın bir ifadeyle ofisine giden koridorun ağzında duruyordu.

"Umarım Lion Court'u ziyaret etmezsin," diye uyardı. "Unutma, artık ev halkının bir üyesisin Bianca. Bir Konstantin olarak kurallara uymak her şeyden önemlidir."

"Oh, biliyorum," diye söz verdim ona, içimde karanlık bir neşe çiçek açıyordu. "İtaat her şeydir. Sana itaat etmeyenlere ne olduğunu biliyorum Caroline."

Yırtıcı bir tehdide hedef olduğunu hisseden bir av gibi, o hayvani durgunluk yine üzerine çöktü.

Son merdivenden inerken ona sıırıttım. "Biliyor musun, sosyal zarafeti ve itibarı olmayan yetim bir kızı neden yanına almak istediğini bir türlü anlayamadım. İlk başta, belki de Morellilerden bu kadar nefret ediyordur diye düşündüm. Onlardan alabileceği her şeyi alacak kadar..."

O gün hediyeelik eşya dükkânından aldığım Metropolitan Sanat Müzesi'ne ait kanvas çantanın askısını kaydurdım. Caroline'ın gözleri dikkatle takip etti.

"Ama onlardan gerçekten bu kadar nefret ediyorsan, Morelli'nin kara koyununun asi velayetini almak tam olarak bir darbe sayılmaz. Sen başka bir şey istiyordun. Ve bugün, bunun ne olduğunu öğrendim."

Caroline, başkası olsa homurtu diyebileceğim zarif bir nefes verdi. "Çok dramatiksin Bianca. Ve çok yanlış olduğunu da eklemeliyim. Ben cömert bir kadını, çocuklarımdan ya da tanıdıklarımdan birine sorabilirsin."

"Gerçekten Tinsley'nin böyle söyleyeceğini düşünüyor musun?" Yatılı okula gönderdiği ve şimdi kendisinden yaşıca büyük erkek arkadaşıyla yaşayan kızına atıfta bulunarak sordum. "Ya da eski koruman Ronan?"

Elias'tan Caroline'ın önceki infazcısının Constantine ailesindeki işinden ayrıldığını ve Morellilerin tarafına geçtiğini biliyordum.

Sözlerim yerine oturmuştu. Caroline'ın kaskatı kesilişini hayranlıkla izledim, göğsünün bir anlık inip kalkması dışında her santimi hareketsizdi.

"İstediğin kadar rol yapabilirsin ama ben Teksas'ın kırsal kesimindeki otlaklarda ve yoksulluk içinde büyüdüm, saçmalığın kokusunu aldığımda anlarım." Ona memnuniyetle gülümsedim. "Beni istedin çünkü Lane Constantine'in vasiyetinde bana hatırı sayılır bir servet bıraktığını biliyordun."

Caroline koridorda hızlı bir bakış attı, çenesi azı dişlerini çatlatarak kadar gergindi. Yavaş adımlarla bana doğru gelirken gözleri kısıktı, buzdan ikiz benekleri vardı.

"Bianca, nasıl bir yanılsama içindesin bilmiyorum ama kocamın yürek parçalayıcı patavatsızlıklarından haberdar değildim, hele hele onun çocuklarının varlığından hiç. Duygularım hakkında bu kadar nezaketsiz olmanız beni derinden üzdü. Korkarım ki dengesiz yapınız göz önüne alındığında, bu evde daha fazla kalmanıza izin veremem. Çocuklarım için risk oluşturabilecekken olmaz--"

"Ben zaten gidiyorum," dedim soğukkanlılıkla, yırtıcı yaklaşımına karşı koymak için ona doğru bir adım atarak. Kendime olan güvenim yüzünden yüzünde bir inançsızlık ifadesi belirdi. "Almak için geldiğim şeyi aldım."

Gülüştü alçakça bir zaferin acı haykırışıydı. "Hiçbir şey almadın. O vesayet belgelerini imzaladığında ne olduğunu anlamıyor musun? Sen reşit olana kadar mallarının kontrolü fiilen benim elimde ve buna Colombe Energy de dâhil. Lane'in asla veremeyeceği bir varlığın kontrolünü ele geçirmek şöyle dursun, bir fahişenin kızına Constantine adını vereceğimi gerçekten düşündün mü? Winston şu anda Halcyon'dan sorumlu ve CEI'yi yönetmesi gereken tek kişi o. İtibarımıza ve servetimize erişebileceğinizi düşünmek gülünç derecede acınası bir durum."

Güldüm, neredeyse onun tarafından sevindirildim. "Bu durumun en komik yanı ne biliyor musun? Para hiçbir zaman umurumda olmadı. Hayatım boyunca tek istediğim babamın ailesine kabul edilmektir. Gerçekten onun hayatının bir parçası olmak."

Caroline'ın sert kahkahası aramızdan taş şakırtısı gibi geçti. "Güçlü adamların genellikle metresleri olur. Onlar için hiçbir şey ifade etmezler. Biraz stres atmanın bir yolu. İyi yetiştirilmiş bir kadının kendisine yapılmasına asla izin vermeyeceği pis, aşağılık şeyleri yapmak için. Onlar fahişedir," dedi Caroline kararlılıkla ama gözleri *fokurduyor*, kavurucu güneş altında buz gibi buharlaşıyordu. "Ve onların piç çocukları da öyle."

Öfke içimi sardı, ölmekle tehdit edene kadar kontrolümü boğdu. "Kendini daha iyi hissettirecekse anneme ve bana fahişe diyebilirsin. Belli ki babam bizi bundan daha fazla düşünüyordu çünkü Colombe Enerji Yatırımları'nın kontrolünü ve birçok Halcyon şirketindeki hisse senedi opsiyonlarından oluşan küçük bir serveti *bana* bıraktı."

Yüzündeki renk, alnından ipek yakasının üstündeki belli belirsiz çizgili boynuna kadar gözle görülür bir şekilde akıyordu. Bu bana muazzam bir tatmin verdi. Kindar biri değildim ama bu kaltak Tiernan'a yaptıklarından, Elias'a hissettirdiklerinden, Brando ve bana yapmak istediklerinden sonra yapabileceğim her şeyi hak ediyordu. Kesin olarak bilemiyordum ama mirasımızı çalmak ve bizi bir kez daha yoksul bırakmak niyetinde olduğu oldukça açıktı.

"Pekala," diye tısladı sıkıdığı dişlerinin arasından. "Bu durumu düzelttim. Artık senin koruyucun olduğuma göre, her şeyi olması gereken yere geri getireceğim. Sana gelince Bianca, bir rahibe manastırına gönderilmeni sağlayacağım. Duyduğuma göre Orta Batı'da benim ihtiyaçlarımı karşılayabilecek çok hoş ve sade manastırlar varmış."

Yani Brandon'la beni mahvetmeyi planlamıştı. Onu tam olarak suçlayamazdım, Caroline Constantine'in kendi kocasını bile alt etmesi pek sık rastlanan bir şey değildi.

"Bizi biliyordun," diye devam ettim, sanki masal zamanıymış ve ülkenin en güçlü ailelerinden birinin reisi bakışlarıyla beni canlı canlı kızartmaya çalışmıyormuş gibi. "Bizi biliyordun ve bu seni çılgına çevirdi, değil mi? Belki Lane'le bu konuda yüzleştiniz, Aida'yla ilişkisini bitirmesi için uğraştınız ama o hiç yapmadı, değil mi? Öldüğü güne kadar onu sevdi, bizi sevdi ve bu vasiyetname de bunu kanıtıyor. Bizi de dahil etmek istediğini her zaman biliyor muydun?"

Dudakları alttan kıvrıldı ve sıkıca bastırdı, bir kasa gibi kilitlendi. Onun onayına ihtiyacım yoktu. Bildiği ve onaylamadığı belliydi. Babamın vasiyetini yok etmişti ve o da benim için fazladan bir vasiyet mi saklamıştı? Yoksa bizi Caroline'ın meşhur öfkesinden korumak için benimkini ilkinde ek olarak mı yazmıştı?

Her halükarda, cevapları alabileceğimden şüpheliydim ve artık bunun bir önemi yoktu.

"Rahibe manastırına gitmiyorum, Caroline. Aslında tam tersi. Lion Court'a ve Tiernan Morelli'ye geri dönüyorum." Ona acıyarak baktım ve bunun onu soğuk suyla ıslatıp daha da kıllanmasına neden olmasını izledim. "Vasiliğim konusuna gelince, imzaladığın o kağıtlar var ya? Onlar senin hazırladıklarınla aynı değildi. Bugün Lane'in vasiyetini bulduktan sonra Lombardi & Ghorbani hukuk bürosuna uğradım ve onlara kendi anlaşmamı hazırlattım." Dramatik bir etki yaratmak için durakladım çünkü Caroline'ı kendi oyununda yakalamanın tadını çıkarmak istiyordum. "Sen imzalağın

Colombe Energy Investments'a Lane Constantine'in anısına çok cömert bir on milyon dolarlık bağışta bulunmak üzere bir anlaşma imzaladı."

Caroline'ın porselen teninin rengi ne kadar çabuk kaybolduysa o kadar çabuk geri döndü, yüz hatlarını vermilyon kırmızısı kapladı. Konuşurken tüm vücudu öfkesini kontrol altına almanın zorluğuyla titreşiyor gibiydi.

"Bu mahkemede *asla geçerli* olmayacak, seni hırsız amcık."

Omuz silktim ama kalbim göğsümde bir alarm gibi titriyor, beni Yerleşke'den ve karşımdaki aşağılanmış kadından uzaklaşmaya çağırıyordu. "Aslında, sanırım öyle olacak. Emelie ve Beckett Fairchild senin imzana şahit oldular. Sanırım onlara sorarsan, mahkemede bu konuda yemin etmeye istekli olacaklardır. Gerçekten Caroline, aile üyelerine karşı daha nazik olmalısın, kırgınlık yıllarca sürebilir."

Caroline bir an için tamamen şaşkın görünüyordu, gözleri ipucu arar gibi yüzümü tarıyordu. Teksas'ın durgun sularından gelen masum ve saf küçük Bianca Belcante onu nasıl bu kadar korkunç bir şekilde kandırabilirdi?

Sırıttım çünkü hayatımda ilk kez kontrolün bende olmasının verdiği rahatlığı hissediyordum. Caroline'ın çöküşüne neden olan şeyin kendi gururu olduğu gerçeği her şeyi daha da güzelleştirmişti. Eğer bana zerre kadar saygı duymuş olsaydı, kuzu kılığındaki aslanın tuzağına düşmezdi.

Tabii ki, gururum kanımda afrodizyak gibi yükselirken, yıkımım da hızla onun yolunu izledi.

Çünkü Caroline Constantine zarifçe kaybetmeyi bilmiyordu, daha önce hiç kaybetmemişti.

Caroline Constantine sadece nasıl dövüşüleceğini biliyordu.

Öne doğru atılıp saçlarımı sıkı bir yumrukla kavradığında nefesim kesildi. Onu üzerimden çekip almaya çalıştığımda tutuşu daha da sıkılaştı ve beni saçlarımdan tutup merdivenlerden yukarı çekmeye başladı. Diğer eli buklelerime dolanırken ve beni ayağımdan kaldırmak için onları dizgin gibi kullanırken içimden bir çığlık koptu. Mermer merdivenlerin kenarına sert bir şekilde çarptığımı hissettim, acı ciğerlerimdeki havayı delip geçti.

Yine de nefes nefese çığlık atmaya çalıştım. Beni merdivenlerden teker teker çıkarırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Saçlarımdan köklerinden koptuğunu, sıcak kanın kafa derime sızdığını hissedebiliyordum. Kendi saçları dağılmıştı, beyaz ipek teni eforunun kırmızısıyla lekelenmişti.

Tam bir elimi saçlarımdan kurtarmayı başarmıştım ki Caroline geri çekildi, kendini eğdi ve Manolo Blahnik marka bir pompalıyı şakağıma doğru savurdu.

Yıldızlar kafamda bir süper nova gibi patladı ve bir an sonra kendimden geçtim.

OceanofPDF.com

GEÇ KALMIŞTI.

Güneş batalı bir saatten fazla olmuştu ve Bianca hâlâ Lion Court'ta değildi.

Beyler ve ben bütün öğleden sonra Brando'yla birlikte büyükannem Zelda'nın diablo kurabiyelerini ve zencefilli kurabiye adamlarını pişirip Bianca'nın gelmesini beklerken sakın davranmak için içimdeki her şeyi kullandım ama güneş battığı anda hayal kırıklığı ve korkuyla derimden çıkmaya başladım.

Hangi cehennemdeydi?

"Onunla bu sabah konuştum, T," diye mırıldandı Henrik son kurabiyelerin kremasını bitirirken. Brando sıradan zencefilli kurabiye adamlar istemiyordu, bu yüzden Walcott süper kahraman temalı kurabiye kalıplarından bir set sipariş etmişti. Henrik canlı yeşil Hulk kurabiyesine son rötuşları yapıyor, kalın parmaklarıyla kahramanın yüzünü ustalıkla ve incelikle süslüyordu. "O iyi."

"Bu sabah onunla konuştun mu?" Neredeyse arkadaşımın kafasını ısıırıp koparmaya hazır bir şekilde sordum. "Neden aradı?"

"Bir kapıyı açmak için yardıma ihtiyacı vardı."

"Sanırım kilitli bir kapı. Ne sikime bulaşıyordu ki? O zamandan beri ondan haber alamamamızın kötü bir işaret olduğunu düşünmüyor musun? Bir saat önce burada olmalıydı," diye mırıldandım nefesimin altında, Brando'nun adanın diğer ucunda, tezgahın üzerinde oturup Walcott ve Ezra'ya mutlu bir şekilde gevezelik ettiği yerde beni duymaması için desibeli düşük tutmaya dikkat ettim.

Henrik kıkırdadı. "Seni böyle görmek güzel."

"Ne?" Havladım. "Şapkacı kadar deli misin?"

"Aşıksın," diye karşılık verdi. "Seni daha iyi bir adam yapan iyi bir kadına aşıksın."

Alay ettim ama yüreğim buna el vermedi çünkü Bianca'nın başını belaya soktuğu her yerde yanımdaydım.

"Sen kendi işine bak."

"Seninkiyle ilgilenmekle çok meşgulüm." Henrik güldü. "Santo Bryant'la temas kurdu. Görünüşe göre yaşlı keçi onun satacaklarıyla ilgileniyor, özellikle de Constantine'lerle bir ilgisi varsa."

Homurdandım. "Tamamen şeffaf biri ve umurunda bile değil çünkü alt edilemeyecek kadar güçlü olduğunu düşünüyor."

Santo'yu Bryant'ı tuzağımıza çekmek için yem olarak kullanma fikrim vardı çünkü ikisinin zaten kurulu bir ilişkisi vardı. Santo, Belcante suç ailesinin alt patronlarından biri olsa da Bryant onu kontrol edebileceğine inanacak kadar kibirli ve herhangi birinin doğru fiyat karşılığında birine ihanet edeceğine inanacak kadar açgözlüydü.

Geriye kalan tek şey Bryant'ı içine kilitleyecek doğru kafesi inşa etmektir.

Constantine'in Halcyon operasyonu hakkında Bryant'ı baştan çıkarabilecek bilgiler bulmak için kaynaklarımın hemen hemen her birini kullanmıştım ama şu ana kadar hiçbir şey bulamamıştım. Winston Constantine işini bir rahibenin vajinası kadar sıkı tutuyordu.

Henrik'in telefonu gelen bir mesajla çınladı. Cihazı cebinden tam olarak çıkaramadan bileğini yakaladım ve ekranı kendim kontrol ettim.

Bianca: Geç kalacağım. Tiernan'a endişelenmemesini söyle. Noel hediyesini sıkı sıkı paketliyorum.

Endişe içimde adrenalin gibi yükseldi, beni kapıdan fırlatıp atmaya ve her neredeyse onun peşinden gitmeye itti. Küçük şeyimin iyi bir şey yapmadığını biliyordum, çünkü çoğu zaman mantığından çok cesareti vardı.

"İki saat içinde eve dönmezse peşinden gideriz," diye homurdandım Henrik'e. O da endişeli bir ifadeyle başını sallamakla yetindi. "Endişelenmemiz gereken tek kişi Caroline değil. Bryant çok sessiz kaldı. Beni sakat bırakmaya ya da öldürmeye çalışmamış olması çok rahatsız edici."

"Şimdilik," dedim Brando'nun beni duyabilmesi için biraz daha yüksek sesle. Çocuk içimdeki çılgınlığın tek ilacıydı. "Sanırım birinin yatmaya hazırlanma vakti geldi."

"Anca her zaman Noel arifesinde gece yarısına kadar uyumama izin verir," dedi Brando hüzünlü bir sesle, başını salladığında tombul bukleleri titriyordu.

kelimeler. "Uyumak için çok erken."

Kaşlarımı kaldırdım ve en soğuk bakışlarımı ona diktim. "Bana yalan söylemiyorsun, değil mi? Çünkü Noel Baba küçük yalancı çocukların yaşadığı evleri es geçer."

Brando beni samimiyetle incelerken dudaklarını büzdü. "Bir saat daha uyanık kalmama ne dersin?"

Bir gülümseme sert maskemi kırdı ama onu engellemeye çalışmadım. "Bir Noel etkinliği daha yapsak, sen de terli zencefilli kurabiye adamlar gibi koktuğun için banyo yapsan ve ondan sonra yatsan nasıl olur?"

Yedi yaşında bir çocuğun benimle nasıl olup da tecrübeli mafyalar ve başarılı iş adamlarından daha iyi pazarlık edebildiğini anlayamıyordum. Ama Brando piyango kazanmış gibi sıırttı, tezgâhtan kayarak onun için aldığımız yeşil tabureye oturdu ve sonra elimi sıkmak için koşarak yanıma geldi. Ben de ciddiyetle elini sıkmak için elime aldım.

"Bianca bana hep '*Noel'den Önceki Gece*'yi okur," dedi sinsî bir bakışla. "Ve yatmadan önce istediğim kadar kurabiye yememe izin verir."

"Yalan," diye uyardım, yanlarını çimdikleyerek gülmekten çığlık atmasını sağladım. "Kendi araştırmamı yaptım dostum ve çok fazla şeker senin nöbetlerinden birini tetikleyebilir. Noel'de yorgun olmak istemezsin, değil mi?"

Kaşlarını çattı, bir an düşündü. "Hayır, sanırım değil."

"Bilge adam." Küçük, pudra şekeri yapışkanlı elini elime aldım ve onu Noel ağaçlarından birini koyduğumuz ön salona doğru çektim.

Ezra bir tabak kurabiyeyle, Walcott sıcak çikolatayla (yetişkinler için Baileys'li) dolu bir tepsi kupayla ve Henrik de pembe gitarıyla onları takip etti. Hepimiz koltuklara yerleştik, Brandon kolumun altına girdi ve ayaklarını Ezra'nın kalın kalçalarına dayadı.

İçimde bir şey çözüldü, o kadar uzun zamandır birlikte yaşadığım bir gerilim ki, kendini serbest bırakana kadar var olduğunu bile fark etmemiştim. Bu, çocukluğumdan beri görmediğim Noel tablosuydu; ailem ağacın etrafında mutlu ve mevsimlik ikramlarla doluydu. Brando tüm ağırlığını bedenime vermiş, yanağını göğsüme yaslamıştı; sanki ben korkulacak bir canavar değil de onu her zaman destekleyecek ve koruyacak bir adammışım gibi. Bu gerçektir, ama içimde dini bir vahiy gibi hareket etti. Onun bana duyduğu örtülü güvenin basit bir eylemiyle değiştiğini hissettim.

Kısacık hayatında çok fazla sefalet yaşamış olan bu çocuğa bir şey olmasına asla izin veremezdim. Ömrümün sonuna kadar onu her gün sevecektim ve sonra onu lanetleyecektim.

Burada, Lion Court'ta, Bianca'ya ve ona hayatının geri kalanında iyi olduğundan emin olmalarını vasiyet ettikten sonra.

"Burada olduğun için mutluyum," dedim ona, kalbimden bir parça koparıp ona vermek için göğsüme uzanırken, çiğ bir et parçası gibi yırtılmış bir sesle.

"Ben de," dedi Brando, minik dişlerini sayabilmem için genişçe esneyerek. Picasso kanepenin üzerine sıçradı ve vücudunun uzunluğu boyunca kıvrıldı. Bir eliyle köpeğinin başını okşadı ve uykulu gözlerle bana baktı. "Anca burada olsaydı, mükemmel bir Noel olurdu."

"Yakında dönecek," diye söz verdim, kitabı sehpadan kaldırmadan önce bir elimle onun dağınık buklelerini düzelttim. Evin kullanılmayan odalarından birinde eski Noel eşyalarının olduğu bir kutu bulmuştum ve eski kitap en alttaydı, kenarları ufalanmış ikinci bir baskıydı.

Ben Brando'ya kitap okurken Henrik gitarı usulca çalıyordu. Ezra sanki Brando onun mihenk taşıymış gibi küçük ayaklarının ikisini de kocaman ellerinin arasında tutuyordu. Walcott karşımızdaki sandalyede oturmuş, canı istediğinde telefonuyla fotoğraf çekiyordu.

O kadar tatlıydı ki neredeyse midemi bulandıracaktı.

Ama yapmadı.

Hiç de değil.

İşimi bitirdiğimde Brando göğsümde uyukluyor, kaşmir kazağımın içine hafifçe salyasını akıtıyordu. Ezra onu yukarı çıkarmayı teklif etti ama Bianca orada değilse bunu yapacak kişinin ben olmasını istedim.

Ilık bir banyo yaptım çünkü çocuk gerçekten kokuyordu ve dirseklerine kadar şeker, zemin ve krema ile yapış yapış olmuştu. Onu dönen köpüklerin içine oturtup bir elimle desteklerken, diğer elimle onu nazikçe temizlemek için bir kase ve bez kullandığımda gözlerini zar zor açtı.

"Tiernanny?" diye mırıldandı, kocaman mavi gözleri hafifçe açılarak bakışlarıyla beni sabitledi. "Beni seviyor musun?"

Kaseyi küvetin içine bıraktım. "Bunu bana neden soruyorsun?"

Gözlerini kırptırdı. "Annem bizi severdi ve bizimle de ilgilenirdi. Gerçekte senin çocuğun olmasam da iyi bir iş yapıyorsun. Bu beni de sevdiğin anlamına mı geliyor?"

Karmakarışık bir yığın kelime boğazımdan yuvarlanıp dilime dolandı ama anlamlı bir şekilde konuşacak kadar çözemedim. Bunun yerine, köpüklerin altındaki kaseyi alıp banyonun kenarına koyarken hafifçe başımı salladım, böylece onun sarı buklelerini sabunlayabilecektim.

"Sanırım bu seni çok sevdiğim anlamına geliyor," diye homurdandım.

Brando sanki başından beri biliyormuş gibi bilgece başını salladı. "Bu çok iyi. Ben de seni gerçekten seviyorum. İlk başta Hulk gibi korkutucu olduğunuzu düşünmüştüm ama biliyorsunuz, kızgın olmadığınız zamanlarda ikiniz de gerçekten iyi adamlarsınız."

Gülüşüm biraz boğuktu. "Başını arkaya yatır, dostum." Kafatasının arkasını avucumun içinde tutarak saçlarını dikkatlice duruladım.

"Sen de Bianca'yı seviyorsun, değil mi?" diye sordu gözleri kapalı, onu dik tutmam için bana güvenerek. "Ama bu farklı çünkü onu öpmeyi seviyorsun. Erkeklerle kızlar ya da erkeklerle erkekler ve kızlarla kızlar birbirlerinden hoşlandıklarında bunu yaparlar."

"Bu konuda nasıl bu kadar çok şey biliyorsun, ha?" İşimi bitirip fişi çekerken alay ettim.

Brando küvetten çıkmak için ayağa kalkarken omuz silkti. "Sınıfımdaki pek çok kız benim sevimli olduğumu düşünüyor."

Bu kez kahkahalarım siyah fayanslı banyoda çınladı ve etrafımızda yankılandı. Kendime geldiğimde Brando bana sırtıyordu.

Başımı salladım ve küçük bedenini kocaman bir havluyla sardım.

"Eminim öyledir. Evet, sanırım Bianca gibi kızlardan hoşlandığımı söyleyebilirsin ve bence çok tatlı." Ses tonum düzleşti, her tarafını okşarken derinleşti ve sonra yüz yüze konuşabilmemiz için onu kucağıma çekmek üzere banyonun kenarına oturdum. "Aslında onu seviyorum."

"Seni gülümsetiyor diye mi?" diye sordu.

Bir çocuğun mantığının bu kadar basit ve derin olabilmesi hayret vericiydi.

"Evet evlat, çünkü beni gülümsetiyor ve ben çok uzun zamandır gülümsememiştım."

Başını salladı, başını uykulu bir şekilde çenemin altına soktu. "Sonunda birlikte olacağınızı biliyordum. Çizgi romanlarda kahramanlar hep birlikte olur."

Sözleri korunaklı kalbimden süzülürken boş gözlerle önüme baktım.

Kahramanlar.

El değmemiş bir elmas gibi kalbi olan bu güzel çocuk benim bir kahraman olduğumu ve yedi yıllık hayatının her bir döneminde karanlıkta ona yol gösteren kadını hak ettiğimi düşünüyordu.

Eğer bu bir onur değilse, ne olduğunu bilmiyordum.

Ve genç bir çocuk tarafından söylenen bu sözler bir şekilde babamın söylediği her şeyden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Bianca ve Brandon'dan gelen bir gram nezaket karşısında bir ömür boyu süren nefret o kadar önemsiz hissettirdi ki. Bu beni neredeyse bir

tam bir ahmak.

Brando kollarımda uyuyakaldı, onu yatak odasına taşıırken Picasso da peşimden ayrılmıyordu çünkü köpek sahibinin gittiği her yere gidiyordu.

Onu Örümcek Adam çarşaflarının içine soktuğumda ağır kapı tokmağı evin içinde çınladı.

Ben merdivenlerden indiğimde Walcott misafiri karşılamış ve salona almıştı bile.

Beckett Fairchild bir hayalet gibi solgun görünüyordu.

"Tiernan," dedi ama bir sonraki sözlerinin ne olacağını zaten biliyordum.
"Caroline Bianca'yı yerleşkede esir tutuyor."

OceanofPDF.com

KONSTANTIN YERLEŞKESİ KARANLIK ÇANAĞIN İÇİNDE BİR İŞARET FİŞEĞİ GIBI PARLIYORDU

gece gökyüzünün. Karlı yol, Noel arifesini kutlamak için büyük evden gelip giden arabaların lastik izleriyle doluydu ama ana yapının solundaki garajın dışında hiçbir şey kalmamıştı. Her şey hareketsizdi, bir fare bile kıpırdamamıştı.

Ama kapının karşısındaki caddede, cipimin sıcak karanlığında, Henrik, Walcott ve Ezra yanımda tepeden tırnağa silahlı bir şekilde bekliyorlardı.

Arkamızda önce bir, sonra iki, daha sonra da üç siyah cip gelip park etti.

Constantine Yerleşkesi'ni basıp Bianca'yı sağ salım çıkaracaksam, bunu desteksiz yapmayacağımdan emindim.

Adamlarıma tek kelime etmeden arabadan indim, onlar da beni sessizce takip ederek karda ilerleyip Carter'ın kaputun önünde beklediği arkamızdaki arabaya doğru ilerlediler.

"Kardeşim," diye selamladı, yüz ifadesi sakindi. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Beckett Fairchild'ın evimin fuayesinde dururkenki çılgın enerjisini düşündüm. Bana Caroline'ın Bianca'yı saçlarından sürükleyerek odasına götürdüğünü ve onu lanet bir kuledeki prenses gibi odasına kilitlediğini anlatırken alevlenen öfkeyi.

Belli ki Caroline, o prensesi kuleye kapatacak biri varsa onun *ben* olacağımı anlamamıştı.

Bianca'yı geri dönülmez bir şekilde incitirse, onu durduğu yerde öldürürdüm.

"Görünüşe göre Bianca bir şekilde Caroline'ı kandırarak Lane'den miras kalan iş yerine on milyon dolar bağışlamış," diye bilgi verdi Walcott, sesinde büyük bir gurur vardı.

"Şaka yapıyorsun," dedi Carter. Walcott başını salladı ve Carter tekrar güldü. "Bu kızla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Ama bu kolay olmayacak. Senin için küçük bir keşif yaptım. Her yere güvenlik yerleştirmişler ama sağ tarafta zayıflar."

Bir elimi kaldırarak onu susturdum. "Daha önce de gizlice girmiştım. Arazinin sol tarafındaki meşeler duvarı kapatıyor, eğer iyi bir tırmanıcıysan aşman çok kolay."

"Peki sen iyi bir tırmanıcı mısın?" Walcott sertçe sordu.

"Dizlerinin derisi yüzülmüş ve pantolonu mahvolmuş halde geldiğinde annem çok kızardı." Carter gözleri anılarla parlayarak konuştu. "Sen ağaçtan düşüp dirseğini falan kırmadın mı?"

"Köprücük kemiğim."

Carter sırttı. "Evet, bu çok komikti."

"Bu her ne kadar iç açıcı olsa da, lütfen konumuza geri dönebilir miyiz? O lanet hapishanede yeterince zaman geçirdi."

"Tepkiler olabilir," diye uyardı Carter. "Senin için bu kadar değerli mi?"

"O benim." Kelimelerin sakince, buz gibi soğukkanlılıkla çıkmasını istedim. Bunun yerine, çıkarken boğazımı yaktılar. "O benim ve Caroline onu benden aldı."

"Ah," dedi Carter, kara gözlerinde eğlenceye benzer bir şey vardı. "Demek öyle. Kalpsiz Tiernan Morelli düştü."

"Buna ne dersiniz deyin. Bianca ve ben birbirimize aitiz ve bırakın bir Constantine'i, kimsenin onu benden almasına izin vermeyeceğim." Bianca'yı sonsuza dek yanımda tutmak için herkesle ve her şeyle, hatta en basit içgüdülerimle ve zalim eğilimlerimle bile savaşırdım. Sadece yanımda tutmak için değil, onu sevmek için de. Onu el üstünde tutardım. Ona, bana verebileceğini bildiğim kadar huzur ve neşe getirecektim.

Carter, "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi.

"Caroline o lanet güne pişman olacak," diye homurdandım, öfkemdeki kapağın hafifçe açılmasına izin verdim, böylece o kavurucu buharın bir kısmı tıslayarak içeri girip basıncı azaltabilirdi. "Hadi gidelim."

Biraz koordinasyon gerekti.

Henrik, Ezra ve ben sol taraftaki duvarın üzerinden geçtik. İlk iki beyefendi gölgelerin arasından süzülerek yüksek duvarı çevreleyen

kapıya ulaşana kadar kapıya doğru ilerlediler, böylece orada konuşlanmış iki muhafızı etkisiz hale getirebileceklerdi. Sağ tarafta, Walcott ve Carter evin arka girişine gitmeden önce arazide devriye gezen iki adamın icabına baktılar.

Doğruca ön kapıya yürüdüm ve kapıyı çaldım.

Kapı açılıp üniformalı bir adam elinde bir silahla dışarı çıkar çıkmaz, onu acımasızca etkisiz hale getirdim ve kolunu kereste kırılması gibi büyük bir *çatırtıyla kırdım*. Kolunu arkasından büküğümde uludu ve attığı silahı Carter'a uzattı. Ben adamı kurbağa yürüyüşüyle fuayeye doğru götürürken Caroline kıvrımlı merdivenlerden birinin tepesindeydi. Saçları omuzlarına dökülmüştü, yüzü makyajsızdı, vücudu açık mavi ipekle kaplanmıştı. Onu daha önce hiç tasarımcı modasının zırhı ve mükemmel bir şekilde toplanmış saçları olmadan görmemiştim.

Orada dururken daha genç, neredeyse masum görünüyordu.

Caroline Constantine hiçbir konuda masum değildi.

"Caroline," diye kükredim, sesim büyük salonda yankılanıyor, mermer zeminlerden ve tonozlu tavanlardan yansıyarak on katına çıkıyordu. "Kardeşlerim ve ben sana Morellis'in ne kadar vahşi olabileceğini göstermeden önce Bianca Belcante'yi teslim etmen için sana tek bir şans vereceğim."

Sanki bir işaretmiş gibi, evin arka tarafından bir gürültü geldi ve saniyeler sonra Carter ve Walcott koşar adımlarla koridordan fuayeye çıktılar. Arkamda toplandılar, şiddetli bir kardeşlik ve erkeksi öfke duvarı arkamdaydı.

İçimdeki doymak bilmez endişe ve öfke beni parçalara ayırırken, göğsümde huşu ve minnettarlıktan söz eden bir sıcaklığın farkındaydım.

Etrafımda kan ve can kardeşlerimin olması, her zaman umut etmenin bile imkânsız olduğunu düşündüğüm bir hayaldi.

Caroline bize baktı, soğukkanlılığındaki tek çatlak hafifçe titreyen elini göğsüne bastırmasıydı. "Ah, iki iri yarı Morelli erkeği. Ne büyük bir onur. Korkarım şu anda ziyaretçi kabul etmiyorum, o yüzden geldiğiniz gibi gitmeniz gerekecek."

Boğazımdan sert bir kahkaha yükseldi. Engelli muhafızı Ezra'nın kucağına ittim ve Caroline elime geçene kadar merdivenleri ikişer ikişer çıkarak hızla ilerledim. Ona çarptığımda gerçek bir korkuyla nefesi kesildi. Merdivende dengesini kaybederek geriye doğru düştü ve ben de bir elimi cübbesinin yakasına sokarak onu yakaladım, diğer elim ise bir darbe indirmeye hazır bir yumruktu.

"Bu ellerle kaç adamı dövdüğümü biliyor musun?" Hırıltılı kelimelerimin törpülenmesi dışında neredeyse konuşur gibi sordum. "Sokak serserilerini ve politikacıların oğullarını, henüz erkek bile olmayan çocukları ve parmağımın bir hareketiyle mezara girecek kadar yaşlı adamları dövdüm. Biliyor musun Caroline?" Eğildim, hırıltım onun tüm dünya görüşünü gölgede bıraktı. "Ben hiçbir zaman bir kadını dövmedim. Ahlaki bir engelden dolayı değil, genellikle yüzümdeki yara izine ve gözlerimdeki kesin ölüm tehdidine bakıp bilmek istediğim her şeyi bana anlatmayı kabul ettikleri için."

"Sen sadece bir haydutsun," diye tükürdü Caroline, saygınlığından arta kalanları toparlayarak. Yine de canının yandığı belliydi. Kendini tuttuğum yerden kurtarmak için çırpınırken bir yandan da kendini yerden kaldırmaya çalışıyordu. "Bryant'ın evcil canavarı."

"Artık değil," diye söz verdim. "Artık kimse beni bağlamıyor. Kimse ne zaman yeterli olacağına karar vermiyor. Sana bir sır verebilir miyim?" Daha da yakına eğildim, kelimelerim kulağına sıcak bir tıslama gibi geliyordu. "Şiddet içinde büyüdüm ve onun dilini konuşmayı seviyorum. Kan ve öfke konusunda ne kadar akıcı olduğumu görmek ister misin?"

Kuruluklarına şaşırmış gibi dudaklarını bir, iki kez yaladı. "Hayır. İstemiyorum."

"Hiç sanmıyorum," dedim neredeyse somurtkan bir sesle. "Belki başka bir zaman, ama umarım senin iyiliğin için bir daha asla karşılaşmayız. Çünkü eğer karşılaşsak, bu muhtemelen yine benden çalmaya çalıştığın için olacak. Ve eğer bir daha Bianca ya da Brandon için gelersen, seni çıplak ellerim ve bir levyyle parçalara ayırırım. El ve ayak parmaklarını koparır, içinde bir kalp olup olmadığını görmek için kaburgalarının kafesini kırarım. Beni duyuyor musun, Caroline?"

Soluk kaşları kutup gözlerinin üzerinde düğümlendi. Teslim olmak istemiyordu, gururu kendini korumayla savaşıyordu. Bir zamanlar bunun için ona hayranlık duyardım. Ama şimdi ona acıyordum. Sadece kaybedecek kimsesi olmayan bir kadın gururu seçerdi.

"Seni duyuyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Öfke hâlâ içimde kaynıyordu ama Caroline'ın yüzüne baktığımda hissettiğim acıma duygusu daha da güçlendi. Bryant ve Caroline arasında garip bir paralellik vardı, güçlü ailelerin iki devasa güçlü lideri, kendi tahtlarında o kadar uzun süre oturmuşlardı ki, ikisi de perspektiflerini kaybetmişlerdi. Mesele zenginlik ve itibar değildi. Aileye bakmakla ilgiliydi.

Birdenbire, göğsümde açılan bir delik gibi, öfke ciğerlerimden fişkırdı.

Caroline'ı yere bıraktım ve o anda gerçekten önemli olan tek kadına giden koridora baktım.

"Git Bianca'yı getir," diye mırıldandı Carter, Caroline'a göz kulak olmak için merdivenleri koşarak çıktı. "Ben hallederim."

Ben gittim.

O kadar çok koştum ki kalbim olgunlaşmış bir domates gibi patlamak üzereydi. Ezra, Henri ve Walcott onlara ihtiyacım olursa diye beni merdivenlerden yukarı kadar kovaladılar. Beckett bana koridordaki hangi kapının Bianca'ya ait olduğunu söylemişti ve kapıyı kontrol ettiğimde kilitli olduğunu gördüm.

"Tiernan!" Bianca'nın boğuk çığlığı kapıdan geldi.

Gözlerimi değerli bir saniyeliğine kapattım, tatlı sesin içeri süzülmesine ve devasa öfkemin bir kısmını eritmesine izin verdim.

"Sıkı tutun, tatlı şey," diye bağırdım.

Henrik çoktan kapı kolunu denemek için eğilmişti ama onu uzaklaştırmak için omzuna bir el koydum. Onun yerine Ezra ve ben kapıya doğru ilerledik. Üç parmağımı kaldırdım ve geriye doğru saydım.

Bir tanesinde ahşap kapıyı tekmeledik.

Gıcırdayan bir iniltiyle çöktü, sonra da yere çarptı. Odanın içine dalarken bir ayağımı içine soktum ve aniden durdum.

Çünkü o oradaydı.

Benim huzurum,
benim aşkım.

Antika yatağın direğine bir hayvan gibi fermuarla bağlanmış, bileklerindeki baskıyı azaltmak için dizlerinin üzerine çökmeye zorlanmıştı. Güzel elbisesi bir omzundan yırtılmıştı, çizik izleri derinin derinliklerine işlemişti. Solgun saçlarının diplerindeki kabuk bağlamış kanı, boynunun kenarlarındaki kurumuş izleri, göğüslerinin arasındaki kıvrıma kadar damlayan tek bir çizgiyi görebiliyordum.

Ve görüşüm kırmızıya döndü.

Bryant'ın bir virüs gibi içime yerleştiği, asla kurtulamayacağım bir hastalık olan içgüdüsel şiddetin etkisiyle hiç düşünmeden topuklarımın üzerinde döndüm. Walcott ve Henrik beni geri çektiler ve yüksek sesle benimle tartıştılar.

Bir aslanın çağrısı gibi kulaklarımda cınlayan kanın gürültüsünden onları duyamıyordum. Tamamen hayvandım. Canavar gibiydim. Caroline'ı pençelerim ve dişlerimle parçalamaya hazırdım.

"Tiernan," diye seslendi tatlı bir ses ve beni hafifçe kendime çekti.

Yine de adamlarıma karşı koydum ve Henrik'i geçmek için dirsek attım.

"Tiernan!"

"Onun *ölmesi* gerekiyor," diye öyle yüksek sesle kükredim ki kaltağın beni koridorun sonuna kadar duyabileceğinden hiç şüphem yoktu. Beni duymasını ve korkudan altına işemesini istiyordum. "Beni duyuyor musun, Caroline? *Senin sonunu* getireceğim."

Ezra önüme geçti, yüzü Walcott ve Henrik'in arasındaki boşlukta. Sakin bir ifadeyle ellerini kaldırdı ve "*Bianca'nın senin iyiliğine Caroline'ı incitmekten daha çok ihtiyacı var.*"

Bu, Bianca'dan gelen *Tiernan'ın* bir kez daha çınlayan çağrısıyla birleşince, uzuvlarımdaki kuduz gerginliği dağıttı. Zihnim berraklaştığında kendimi neredeyse sarsılmış, zayıf ve savunmasız hissettim.

Çünkü öyleydim.

Birinin sevdiğiniz kişiyi incittiğini fark etmek savunmasız bir şeydi. Onu korumak için yanında olmadığınızı ve ona kötü davranıldığını anlamak.

Aniden yönümü değiştirip Bianca'ya doğru koşarken gözlerim yandı, kurudu ve kafatasımdaki kömürler gibi sıcaktı. Gözleri kocaman, geniş ve gece yarısı gökyüzünün altındaki bir kış gölü gibi dipsizdi.

"Tiernan," diye nefes aldı bu kez, alt dudağı onu tanıdığım günden beri uğruna yaşadığım o somurtmaya dönüştü. Kızgınken, üzgünken, o ağzın tüm ifadelerini seviyordum. "Geldiğin için teşekkür ederim."

Ve sonra gözyaşlarına boğuldu.

"Sus, tatlı kızım," diye tekrar tekrar mırıldandım, botumdan bir bıçak çıkardım ve Caroline'ın korumalarından birine Bianca üzerinde kullandırmış olması gereken fermuarlı bağları hızla çözdüm.

"Sus aşkım," diye mırıldandım usulca, onu serbest bırakıp doğruca kollarıma çekerken.

Bana bir çapak gibi yapıştı, sanki yapışmak ve asla bırakmamak için yapılmış bir şey gibi. Elleri saçlarımdaydı, beni sıkıca sarmak için ellerini oraya sokmadan önce beni uygunsuz bir şekilde okşarken saçlarımı karıştırıyordu.

Ona o kadar sıkı sarıldım ki çılgın kalp atışlarını kendi göğsümde hissedebiliyordum, yanağımdaki gözyaşlarının tadını alabiliyordum. O tuzlu suyun bir kısmının kendime ait olduğunu fark etmem bir anımı aldı, sıcak bir gözyaşı yaralı yanağımdan ağzımın köşesine doğru ilerliyordu.

Tadı acı-tatlıydı.

Grace'in öldüğü günden beri ağlamamıştım ve şimdi bana hayatın iyiliğini ve sevmenin lütfunu hatırlatan kadına sarılarak ağlamaktan utanmıyordum.

"Seni seviyorum," dedim ona ilk kez, duygular haftalardır göğsümü tıkıyor olsa da. "Seni seviyorum ve bir daha asla kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim."

"Biliyorum," diye hıçkırdı, beni teselli etmeye çalışırken bile bir eliyle boynuma masaj yapıyordu. "Sen beni Lion Court'a gelmeye zorlayana kadar kendimi hiç güvende hissetmedim."

Güldüm, ses rahatlama ve gözyaşlarıyla sertleşti. "Hayatımda verdiğim en iyi karar."

Bana güzelce gülümseyecek kadar geri çekildi, yüzü gözyaşı lekeli ve kızarmıştı. Eliyle yaralı yanağımı kavradı ve başparmağıyla yanağımın sert çizgilerinde gezindi. "Sanırım yaptığın en iyi hatayı kastediyorsun."

Ben kıkırdayınca, dilimden dökülen kahkahayı kendi kahkahasıyla yuttu.

OceanofPDF.com

CARTER BİZİ LION COURT'A KADAR TAKIP ETTİ.
yerleşti.

Bianca'yı Ezra'ya teslim ettim, o da onu bir bebek gibi nazıkçe merdivenlerden yukarı, Walcott'un ona banyo yaptırmakta olduğu banyoya taşıdı ve şimdi kardeşimle oyalanırken ellerimi ceplerime soktum.

"Gelmek zorunda değildin," diye başladım, sanki bu yeterli bir teşekkürmüş gibi. Carter homurdandı.

Küçük kardeşime ters ters baktım ama dudaklarımda sevgi dolu bir gülümseme belirdi. Carter'ı her zaman lanet bir haydut olarak hatırlamıştım ve bunun zamanla değişmediğini görmek güzeldi.

"Bana ihtiyacın olursa," diye tekrar denedim, minnettarlığımınla birlikte boğazımda biriken tozu temizleyerek. "Senin için orada olacağım. Ne olursa olsun. Ne zaman istersen. Bir silaha ihtiyacın olursa, sanırım yeteneklerim her şeyi açıklıyor."

"Silaha ihtiyacımız yok," dedi Carter. "Bir kardeşe ihtiyacımız var. Leo önümüzdeki ay Haley Constantine ile evleniyor ve sen de orada olmalısın."

"Kardeşler." Sırıttım ve başımı salladım. "Uyum sağlayabileceğimi hiç düşünmemiştim ama

Morelli erkeklerinin Constantine kadınlarına karşı bir ilgisi var gibi görünüyor."

Carter mutlu bir şekilde, "Ben değil," dedi. "Bu dramdan kaçtığım için mutluyum." "Eminim sen de kendi dramını yaşayacaksın," diye karanlık bir zevkle uyardım.

Şok olmuşum, bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni sahte bir boyunduruk altına aldı.

Ona izin verdim.

Çünkü bu rahat, şakacı kucaklaşma, on yıldan fazla süren taş gibi sessizlik hakkında her şeyi ifade ediyordu.

"Buraya gel," diye teklif ettim, beni yine buz gibi yapacağından korkarak bir an yutkundum. "Sabah hediyeleri açacağız ama yine de Bryant hakkında konuşmalıyız. Çok sessiz ve ben ondan önce saldırmak istiyorum."

"Hep iş, hiç oyun yok," dedi Carter, dilini gıdaklayarak. "Biraz uğrayabilirim. Bryant beni akşam yemeğine bekliyor ama dört gibi uğrayabilirim." Bir an oyalandı, sanki bir şey olmasını bekliyormuş gibi bana baktı.

"Ne?"

"Seni özledim," dedi basitçe, sanki bıçağını göğsüme saplamıyormuş gibi. "Bizim için hep bunu istedim. Bir kardeşlik."

"Evet," dedim, kelimelerin hepsi törpülenmişti. "Buraya gel."

Geldi, sıkı ve hızlı bir sarılma için açık kollarına adım attı. Ayrıldığımızda, ikimiz de göz temasından kaçındık, sevgi gösterisinden hafifçe utandık.

"Yarın görüşürüz," diye mırıldandı ve gitmek için döndü. "Kadınına kavuşmanın tadını çıkar. Bugünden sonra sana ihtiyacı olacak."

"Bana her gün ihtiyacı var," diye karşı çıktım küstahça.

Gözlerini devirdi ve mırıltılı kahkahasının üzerine kapıyı kapattı. O gider gitmez döndüm ve koşarak merdivenleri çıktım.

BIANCA BÜYÜK AYAKLI BRONZ KÜVETİMİN KENARINA OTURDU.

Henrik kraliçesinin önündeki bir şövalye gibi önünde diz çökmüştü. Boynundaki ve göğsündeki kanı bir bezle nazikçe temizliyordu. Beni hemen fark etmediler, ben de kalbim boğazımda gümbür gümbür atarken Bianca'nın uzanıp elini Henrik'in kel kafasına koymasını izledim. Sanki gerçek olduğundan emin olmak için ona dokunması gerekiyormuş gibi.

"Tiernan ve beylerimin geleceğini biliyordum," diye kısıp sesle fısıldadı, göz kapakları yorgunluktan düşmüştü.

Walcott gömme dolaptan elinde bir havlu ve Bianca'ya giydirmek için eski boks kapüşonlarımdan biriyle çıktı. Bianca aniden sallanınca, onu küvete düşmekten kurtarmak için ikisini de yere bıraktı.

Ezra'nın orada olmadığını biliyordum çünkü Bianca ondan Brando'yu kontrol etmesini istemişti.

Bianca bana aşkın dilini öğretmeye başladığından beri, daha önce tamamen kör olduğum halde şimdi bunu çok net görebiliyordum. Birbirlerine dokunma biçimlerinde, kokusuz bir duman gibi havadaki somut ağırlığında, etkileşime girdiklerinde yüzlerindeki ifadede aşk vardı.

Tüm bunların içimde yansıdığını ve onlara geri döndüğünü hissettim. Bu beni hem iyi hem de iyi bir adam gibi hissettirdi.

Yaptığım kötü şeyleri, hala yapacağımdan şüphe duymadığım zalim şeyleri ortadan kaldırmadı çünkü zalim olmak benim doğamda vardı, ama beni daha yeni keşfettiğim derin yollarla yumuşattı. Ve yumuşamanın kötü bir şey olmadığını biliyordum çünkü Bianca tanıdığım en yumuşak kalpli insandı.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, güzel gözleri açıldı ve bana sabitlendi. Yavaşça gülümsemesini bir tür huşu içinde izledim. Güzel bir sanat eserine ya da Brandon'a bakarkenki gülümsemesinin aynısıydı bu. Doğrudan ruhundan fırlayan bir güneş ışını gibi bir gülümseme.

Kahretsin, yumuşak vardı ve sonra *çok* yumuşak vardı.

Kapı çerçevesini ittim ve ona doğru yürüdüm, ona dokunma ve onunla ilgilenme ihtiyacıyla titreşiyordum.

"Yeter," diye neredeyse havlayacaktım, niyetimden daha sert bir şekilde. "Artık bizi yalnız bırakın."

Henrik ve Walcott tereddüt etmeden gittiler. Ve ben Bianca ile yalnız kaldım.

Henrik'in yaptığı gibi ayaklarının dibinde diz çöktüğümde, sanki ona bağlılık yemini ediyormuşum gibi, o kocaman gözleriyle beni izledi. Önce Caroline'la yaşadığı çileden dolayı aşınmış olan yüksek topuklu ayakkabılarını çıkardım. Öfke, yanan bir maytap gibi omurgamdan yukarı fişkırdı ama derin bir nefes aldım ve Bianca'nın bal gibi tatlı kokusundan bir avuç alarak bunun ötesine geçip ona odaklandım. Orada diz çöküp ayakkabılarını çıkarmak son derece samimiydi, neredeyse köle gibiydi. Bunu onun için yapmak, ona sevgimin alçakgönüllülüğünü ve büyüklüğünü böyle küçük bir hizmet eylemiyle göstermek bir şekilde doğru hissettirdi.

Başparmağımla ayağının altını çizip dik kavisi ayak bileğine kadar takip ettikten sonra yukarı, pürüzsüz baldırlarından uyluklarına doğru çıktığımda nefesi kesildi. Ellerimin ivmesi elbisesini daha da yukarı çekti ve kumaşın beline dolanacağı kadar yükselmek için ellerini dudağına dayadı. Elbiseyi başının üzerinden çekerken bana güvenerek gözlerini bir çırpıda kapatmasını sevdim, onu küçük bir çift düz beyaz pamukla bıraktım

iç çamaşırı. Teksas'ta giydiği ucuz külotun hâlâ üzerinde olduğunu görmek beni gülümsetti, sanki bir parçası hayatının o bölümünü asla terk edemezmiş gibi.

Bunu yapmasını istemezdim.

Meme uçları gül goncası gibi sıkı ve pembeydi ve tüm çıplak teni pantolonumun içinde sikimin kalınlaşmasına neden oldu. Ama bu onunla ilgili değildi.

Bu rahatlıkla ilgiliydi.

Onu kucağıma aldığımda ellerini omuzlarıma koydu, onu küvetteki ılık, fokurdayan suyun içine yerleştirirken ellerim göğüs kafesinin altında belinin neredeyse tüm genişliğini kaplıyordu. Dudaklarından yumuşak bir iç çekiş döküldü, arkasına yaslandı, mavi boyalı küçük ayak parmakları musluğun altındaki kabarcıkların üzerinden görünüyordu.

Bir an için onu izledim, sanki bir daha bunu yapma şansım olmayacakmış gibi huzurlu yüz hatlarını ezberledim. Ama Caroline'ın evinde kafese kapatılması ve şimdi hâlâ Bryant Morelli'nin öfkeli intikamının tehdidi altında olması, içimde sinirli bir takdir doğuran bir korku aşılamıştı. Her gün, onun her bir santimi için minnettar olma kararlılığımla sıkı sıkıya bağlıydım.

Kardeşlerimin sevgisine ilk kez sahip olduğumda onlara minnettar olmamıştım ve Grace için yeterince minnettar olmamıştım ya da bebeğimiz için olmasını dilediğim kadar uzun süre minnettar olmamıştım.

Bu hatayı bir daha yapmazdım.

"Bana bakıyorsun," diye mırıldandı gözlerini açmadan usulca. Islak eli baloncukların arasından çıkıp bakır kenarda benimkini buldu.

Parmaklarımız birbirine dolandı, benim nasırlı ve yara izli esmer elim ve Bianca'nın sivriltilmiş, tatlı altın rengi parmakları. Bu zıtlığı seviyordum, benden daha zayıf, benden daha yumuşak görünmesine rağmen kendine ait sonsuz bir güce sahip olduğunu bilmek daha da hoşuma gidiyordu.

"Bu benim hakkım, değil mi?" Ses tonuma her zamanki küstahlığımdan bir parça karışarak sordum. Yere daha rahat yerleştim ve uzanıp bir parmak ucumu onun düz burnundan aşağı doğru çektim. "Sana merakla bakmak için."

Dudaklarında küçük bir gülümseme kıvrıldı. "Vasim olarak mı?"

Kıkırdadım. "Bence bunun çok ötesindeyiz. Yine de seni akla gelebilecek her şekilde bana bağlamak cazip."

"Hem vasin hem de kız arkadaşın olabileceğimi sanmıyorum," diye takıldı, sonunda gözlerini açıp gece mavisi ışıltısını gösterdi. "Sanırım buna karşı birkaç yasa var."

Alay ettim ve elini ağzıma götürerek parmaklarının ucunu usulca

ısırdım. "Rıza yaşını çoktan geçtin ve üç yıl sonra on sekiz yaşına gireceksin.

aylar."

"Yapacağım. Artık benimle hiçbir yasal bağın kalmadığında ne yapacaksın?" diye şaka yaptı ama ılık suyla ilgisi olmayan bir kızarıklık yanaklarına doğru ilerledi.

"Hmmm." Yüzük parmağını ağızıma aldım ve gözlerinin kararmasını izledim. "Eminim bir şeyler düşüneceğim."

"Buraya gel," diye emretti, biraz doğrulup, ben yanında olmadan bir saniye daha duramayacakmış gibi beni çekti. "Benimle buraya gel."

Ayağa kalktım ama elimi bırakmadı. "Elin elimdeyken soyunmak çok zor."

Omuz silkti, gözleri muziplikle parlıyordu.

Başımı salladım, sonra ben de omuz silktim ve bir ayağımı küvete attım. Bütün gün giydiğim sökülmüş siyah takım elbisemin içinde, ayakkabılarımla suya battığımda şaşkın bir sevinçle çığlık attı. Hemen kollarını boynuma, bacaklarını belime doladı ve giyinik halimi kendi bedenine yapıştırdı.

"Sabırsız aşüfte," diye alay ettim onu kollarımla sararken ve gülümseyen ağzının köşesini öperken bile.

"Kibirli pislik."

"Burada tartışma yok."

Kahkahası o kadar tatlıydı ki, dilimle tatmak zorunda kaldım. Neredeyse anında, öpücük sıcaklık ve öfkeli bir ihtiyaçla patladı. Bianca beni pençeledi, sanki beni sonsuza dek vücuduna bastırabilecekmiş gibi yaklaştı. Ellerini çözdüm, bir kolumu beline doladım ve ben altta kalacak şekilde bizi ters çevirdim. Başımın arkasındaki küvete dayanmak zorunda kalana kadar onu kalçalarımın vücuduma doğru sürüklediğimde nefesi kesildi. Suyu biraz daha battım ve işte oradaydı, Bianca'nın muhteşem, nemli amı, yumuşak sarı bukleler yayılıyordu.

Bir şeyler söylemeye çalıştı, belki de omuzlarım onu bakışlarım için iyice açtığı için itiraz ediyordu, ama kıvrımlarını dilimle ayırarak onu susturdum. Klitorisini dudaklarımın arasına alıp emmeden önce sadece bir an daha garip bir şekilde sert kaldı. Sonra eridi, vücudundaki her kemik benim bakımlarımın sıcaklığı altında tereyağı gibi yumuşadı.

İlk başta onu yumuşak bir şekilde yedim, her santimini lanet bir lezzet gibi örnekledim. İnemeye ve kıvranmaya başladığında, zonklamama neden olacak şekilde ağızıma hafifçe vurduğunda, yoğunluğu arttırdım.

Uyluklarından akan suları höpürdeterek içiyor, kasıklarının yanındaki yumuşak deriyi ısıyor ve girişinde ateşli bir şekilde dilimi gezdiriyordum. Onun için doyumsuzdum, güzel vücudunun her santimini yutmak için teselli edilemez bir ihtiyaç duyuyordum.

Bakışlarımı vücudundan yukarı, göğsünün ağır eğiminin ötesine, paramparça olmuş yüz ifadesine doğru kaydırdım. Gözlerini kapattı, başını geriye eğdi, böylece uzun, ıslak saçları köpükler içinde kaldı ve ağzıma düzgün bir şekilde girmeye başlarken ellerini göğüsleriyle oynamak için yukarı kaldırdı.

İşte oradaydı, iyi kız benim ahlaksız sürtüğümüne yol veriyordu. Buna bayıldım.

Dilimle onu parçalara ayırırken parmaklarım onu sabit tutmak için pelüş kalçalarını ısırdı. İlk kez boşaldığında, o kadar güçlü bir şekilde eğildi ki, omurgasının kırılacağından endişelendim, ama ikincisinde, ağzımın içinde o kadar tamamen eridi ki nefes alamadım ve umurumda bile değildi.

"Tiernan," diye yalvardı, omuzlarımı çekiştiriyordu, ıslak parmakları kayıyordu. "Lütfen, içimde sana ihtiyacım var. Senin etrafında tekrar boşalmak istiyorum."

İçimden düzensiz bir inilti koptu, dar kasıklarımın dölle kaplı dilime doğru yırtıldı. Cevap vermeden onu tekrar suyun içine çektim.

Bianca dua eder gibi, "Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı, elleri pantolonumu çözmeye ve ıslak kumaşı gergin ereksiyonumdan uzaklaştırmaya çabalarken.

Sonunda başardığında, ellerim precum sızdırmama neden olan bir hevesle titriyordu, aletimi yumrukladı ve hemen üzerime yerleşti. Zorla aşağıya indi, gerilmiş ve yanmış olmasına rağmen beni köküne kadar içine aldı. İniltisi uzun ve alçaktı, içimde uyuşturucu gibi hareket eden hayvani bir sestti.

"Seni becermek zorundayım," diye açıkladı neredeyse çaresizce, ellerini ıslak gömleğime yerleştirip kalçalarını sertçe ileri geri sallayarak tam da bunu yapmaya başladı. "İçime boşaldığını hissetmeli ve senin olduğumu bilmeliyim."

"Ne pis bir kız," diye övdüm, ellerimi kalçalarının üzerinde kıvrarak onu ağrıyan sikimin üzerinde sertçe yukarı ve aşağı itmeye yardım ettim. "Benim için kirli konuştuğunu duymaya bayılıyorum. Sadece benim için bir sürtük olduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

"Evet," diye tısladı, beni öpmek için eğildi, saçları ıslak, kokulu bir perde gibi etrafımızı sarmıştı. "Beni bu kadar zorlamayı seviyorum. Nasıl uygun görürsen senin için eğilip bükülmeyi ve açılmayı istememi sağlıyorsun."

"Siktir." Sallanan göğüslerinden birini ağızıma almak için hafifçe kıvrıldım, onu havada sabit tutarken sert meme ucunu ısırıp emdim ve

içine sıçtı.

"Kahretsin," diye yankılandı nefessiz bir çığlıkla, onu bir deprem gibi sarsmak için tam doğru açıyla dövdüğümde, orgazmının ham enerjisiyle her santimi titriyordu. Tatlı amcığı etrafımda kenetlendi, onu sıcak spermimle doldurmaktan başka seçeneğim kalmayana kadar beni sertçe sağdı.

Şiddetli inlemelerimiz ve nefes nefese inlemelerimiz, her ikimiz de doruk noktamızdan aşağıya doğru süzülen tüyler gibi sarmal bir şekilde inerken nefes nefese iç çekişlere dönüştü. Küçük şeyim bana sıkıca sarıldı, çenesinin artık ılık olan suyun içinde olduğu anlamına gelse de yüzünü boynuma gömdü.

"Walcott bu pisliği temizlemekten hoşlanmayacak," dedim gözüm banyonun zeminini kaplayan suya, köpüklere ve devrilmiş köpük banyosu kavanozuna takılarak.

Bianca kollarımda kıkırdadı ve bu kadar basit bir sesin göğsümün içinde ebedi bir alev gibi yaşayabilmesi beni şok etti.

"Bu kahkaha için yaşar ve ölürüm," dedim ona çığ bir sesle, elimi boynunun arkasına dolayıp bir diğerini omurgasının savunmasız tabanına bastırırken. "Senin için yaşar ve ölürüm."

"Biliyorum," diye mırıldandı, nabız noktama bir öpücük kondurdu, dudaklarının sürtünmesi kirli sakalıma sertçe değdi. "Ama umalım ki hiç zorunda kalmayasın, tamam mı? Sana sonsuza dek mutlu bir hayat sözü verdim."

Kıkırdadım. "Öyle yaptın. Sanırım bunun büyük bir kısmı senin yaptığın gibi Caroline'dan intikam almaktı."

Sakinleşti, sesi ihtiyatla doluydu. "Kızgın mısın?"

"Hayır. Constantine'lerin ödemesini uzun zamandır o kadar çok istemişken ve bunu kendim yapmak için iki yetim çocuğu çalmışken nasıl olabilirim?" Karanlık bir şekilde sordum.

Beni şaşırtarak güldü. "Güzel. Gerçekten, keşke yüzünü görebilseydin. Dışarıdaki kar gibi bembeyazdı. Bayılacak sandım."

Kötücül bir memnuniyet göğsümden sızdı ve oradaki gururla karıştı. "Belli ki seni baştan çıkarmışım."

"Açıkçası," diye sevinçle kabul etti, burnuma sokuldu. "Ama sadece içimde zaten yozlaşmayı arzulayan bir şey olduğu için."

"Doğru," diye mırıldandım boynunu sıkarken. "O kadife gözlerin ardındaki karanlığı fark ettim."

"Ben de senin iyiliğinin farkına vardım," diye karşılık verdi ve gözümün içine bakabilmek için geri çekildi ki oradaki samimiyeti görebileyim. Böylece ben de

ondan saklanmak. "Hiç kimse tamamen iyi ya da tamamen kötü değildir ve birlikte her ikisinin de en iyi kombinasyonuyuz."

Sonra onu öptüm, kırmızı dudaklarımı resmi bir pulun üzerindeki balmumu gibi mühürledim.

Sessizce anlaşılarak ayrıldık ve ılık sudan çıktık. Bianca beni ıslak giysilerimden soydu ve birbirimizi kuruladık, şehvet yerini saygılı bir şefkate bırakmış olsa da hala ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyorduk. Onu kollarıma aldığımda kıkırdadı ve ikimiz de çıplak bir şekilde yatak odama girip onu yatağıma yatırdım. Ona eşlik etmek yerine bir adım geri çekildim ve Bianca Belcane'nin yemyeşil kadınlığının benim karanlık alanımdaki mükemmelliğinin zihinsel bir fotoğrafını çektim. Uzun zamandır yalnızlığımı sembolize eden bir alan.

"Yatağa gelmiyor musun?" diye sordu, soluk altın sarısı vücudunu tembelce eğerek, göğüsleri kışkırtıcı bir şekilde ortaya çıktı.

"Henüz değil," diye mırıldandım. "Walcott'un senin için bıraktığı giysileri giy, sonra yatağına dön ve beni bekle."

Kızıma günün ve önceki günlerin kargaşasından kurtulması için ihtiyacı olan son hediye vermek istiyordum. Bu yüzden çıplak ayaklarımla uzun koridordan geçerek merdivenin karşı tarafına, üzerinde 'Brandon' yazan tanıdık bir kapıya doğru ilerledim.

Kapı sessizce açıldı ve çarşafların altında bir yumru, tepesinde uykudan kırıkmış bukleler ve yanına bastırılmış küçük gri uykulu bir köpek ortaya çıktı. Brando'nun bu odada büyüdüğünü, ilkokuldan liseye ve daha ötesine geçtiğini, para (çünkü bende çok vardı ve isterse hepsi onundu) ya da ailevi beklentiler (çünkü bende hiç yoktu ve tek istediğim onun mutluluğuydu) konusunda endişelenmeden kendi başına bir şeyler yapmak için üniversiteye gittiğini düşündüğümde boğazımda yükselen duyguyu kalın bir şekilde yuttum. İleride çocuk yapmayı, Lion Court'taki boş ve unutulmuş odaları sarışın Morelli-Belcane çocuklarıyla doldurmayı düşündüm. Bunun gibi Noel gecelerinde hep birlikte olduğumuzu düşündüm ve geceyi kocaman yatağımda birbirimize sokularak geçirmenin bir gelenek olacağına karar verdim, soğuk kış gecesine karşı birleşik sıcaklığımız, uyum içinde ortak nefesimiz, kapalı kapaklarımızın ardında paylaştığımız hayallerimiz.

Bir aile.

Biz buyduk. Olacağımız şey
buydu.

Brando'nun yatağının kenarına oturup uyanan Picasso'yu severken boğazım öyle sıkıştı ki zorlukla nefes alabildim.

Brando'nun uyku sersemi, sıcacık bedenini usulca kollarımın arasına alıp göğsüme sarılırken, "Sorun değil oğlum, sen de bizimle gelebilirsin," diye söz verdim.

Bana doğru kıvrılacak kadar uyandı ve "Tiernanny?" diye mırıldandı. "Tam burada."

"Hediyeleri açma zamanı geldi mi?" diye sordu, küçük bir yumrukla burnunu ovuşturduktan sonra yanağının altına soktu. "Anca bana ben bebekken hediyeler aldığımızı söyledi ama hiçbir zaman aşağıdaki ağacın altındakiler kadar çok hediyemiz olmadı." Bedenini kollarımın arasında daha da yukarı çektim, yanağını iyileşen omzuma yasladım, elimi de tüylü başının arkasına koydum. "Henüz değil, dostum. Ama o kadar çok hediye var ki, onları açmak için bütün sabahı harcamanız gerekebilir. Picasso'nun yardım etmesi gerekecek çünkü elleriniz yorulacak."

Daha çok bir nefes mırıltısı olan uykulu bir kıkırdama. "Kulağa eğlenceli geliyor." "Öyle olacak." Uzun zamandır ilk kez bir Noel sabahında eğlence evdeki herkes için. "Bilin bakalım ne oldu, size erken bir hediyem var."

Ben koridorda yürürken Brando tek gözünü kırıştırarak açtı, Picasso'nun tırnakları parkeye hafifçe vuruyordu. "Ne oldu?"

Ona sııttım ama cevap vermedim.

Bir an sonra cevap vermeme gerek kalmadı.

Çünkü odamın kapısını iterek açıyorduk ve aniden Bianca oradaydı, keskin bir nefes alış verişiyle yatakta dizlerinin üzerine çökmüştü.

Brando kollarımda kıpırdandı, bakışları kız kardeşine, yedi yıl boyunca ebeveyni ve en iyi arkadaşı olan kadına yerleşene kadar başını çevirdi. Haftalardır görmediği bir kadına.

Hemen birbirlerine koştular. Brando kollarımdan sıyrıldı, küçük ayakları yere çarparak koşmaya başladı bile. Bianca yatağın üzerinde durdu, battaniyelerin üzerinde koştu, böylece küçük kardeşi kendini yatağa doğru fırlattığında onu kollarının arasında yakaladı ve göğsüne doğru çekti. Birbirlerine öyle bir sarıldılar ki, izlemesi çok güzeldi, yapbozun parçaları yerine oturuyordu. Bu şekilde milyonlarca kez kucaklaştıkları ve milyonlarca kez daha kucaklaşmaya niyetlendikleri açıktı. Paylaştıkları bağ en saf aşktı. Bianca ve Brando'nun kendileri gibi, saflıkları onları zayıf ve kırılgan değil, elmas kadar güçlü kılıyordu.

Birbirlerine sarılmış, sessiz gözyaşları yanaklarından süzülürken orada birkaç uzun dakika durdum. Bianca onu kontrol etti, başını çevirdi, ellerini uzuvlarında gezdirdi, sorular fısıldadı ve onun yokluğunda nasıl büyüdüğü hakkında acı tatlı bir şekilde güldü.

Picasso ayaklarımın dibine oturdu, benimle birlikte sahneyi izlerken dili dolaşıyordu. Hayatımız pahasına koruduğumuz iki insanın yeniden bir araya gelişini izlerken elimi başına koydum.

Sonunda Bianca benim büyük boy sweatshirt'ümü ellerinin üzerine kıvrırdı ve Brando'nun gözyaşlarını kurulamak için kullandı.

"Mutlu oldun mu?" diye sordu, kelimeler acı veriyordu.

Brando başını salladı, hareketleri uyku yüzünden hâlâ yavaştı. "Walcott bana bir mutfak taburesi aldı ve Ezra bana daha fazla işaret dili öğretti, bu yüzden şimdi senden daha iyi olacağım ve Henrik ayak tırnaklarını *pembeye* boyamama izin verdi ve Tiernan--" Sanki bir duvara çarpmış gibi aniden durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. "Tiernan ve ben seni özledik ama biz de eğlendik."

"Güzel," diye fısıldadı kırık bir sesle, ona sarılıp omzunun üzerinden bana bakarken gözleri yine yaşlarla doldu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Başımı salladım, çünkü bana teşekkür etmesine gerek yoktu. Brando'yla ilgilenmek tamamen bencilceydi. Evdeki her erkeği küçük parmağında oynatıyordu.

Yatağın diğer tarafına geçip yorganın altına girerken, Bianca ve Brandon'ın bana katılması için çarşafı geri çekerken, "Noel'de yatıya kalabiliriz diye düşündüm," diye önerdim. "Ben küçükken Leo Noel arifesinde hepimizin onunla yatmasına izin verirdi."

Bianca'nın yüzündeki gölgeler, on ikinci yaş gününden sonra onu kaybettiğimi bildiğim için benim için üzüntüyle derinleşti.

"Üzülme, tatlı şey," diye mırıldandım, o ve Brando yatağa tırmanıp battaniyenin altında bana katılırken. Brando hemen yanıma sokuldu ve Bianca'nın elini tuttuğu gibi benim elimi de tuttu. "Bu hak ettiğimi düşündüğüm her şeyden daha iyi."

Bianca benim duruşumu taklit etmek için Brando'ya doğru kıvrıldı, ikimiz de onun etrafında parantez açtık. Başının üzerinden yastıklara uzanarak bir elini benimkine doladı, yanağını onun pazusuna dayadı. Picasso yatağa atladı ve Brando'nun ayaklarının dibine kıvrıldı, beyaz şapkalı ayaklarının üzerine pirzolalarını koyarak bizi izledi.

Brando uykusu geldiğinde, "Bazen annemle birlikte uyurduk," diye mırıldandı. "Onu özlüyorum ama artık burada yaşadığımız için mutluyum. Seninle ve Beyefendilerle."

"Ben de evlat," dedim ama o çoktan uyumuştı.

"Ben de annemi özlüyorum," dedi Bianca, banyodan sızan loş sarı ışıktaki gözleri ikiz karanlık havuzlar halindeydi. "Ama bunun olması gerektiğine inanmak zorundayım. Bizim. Bu ailenin."

"Öyleydi," diye kabul ettim. "Her zaman birbirimize ait olmamız gerekiyordu. Dürüst olmak gerekirse, öfke, kayıp ve acı dolu o yıllara dönüp bakmak daha iyi hissettiriyor. Her şeyin bizi buraya getirmek için olduğuna inanmak." Elini sıktım. "Seni kaybetmeyeceğim Bianca. Asla. Senden daha yaşlı olduğum için şükrediyorum çünkü Tanrı şahidim olsun ki sensiz bir gün daha yaşayamam."

Boğazına yumuşak bir burun çektik, gözleri yorgunluktan kapanmaya başlamıştı. "Buna gerek kalmayacak. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Hiçbirimiz gitmiyoruz."

"AMAN *TANRIM!*" BRANDO O GÜN KIRKINCI KEZ HAYKIRDI

Sabah, atılmış ambalaj kağıtları kar fırtınası sonrası renkli kar yığınları gibi etrafına yığılmıştı. Açık artırmada bulduğum ve oyuncak olduğu için saçma sapan bir paraya aldığım sınırlı sayıdaki Örümcek Adam heykelciğini havaya kaldırdı. Yüzündeki kendinden geçmiş ifade her şeye değdiğini gösteriyordu. "Örümcek Adam'a bakın!"

"Vay canına," diye bağırdı Bianca, sabahtan beri olduğu gibi, sevincini ilk paylaşan olmak için kardeşinin yanına oturmuştu. "Bu inanılmaz, Brandy oğlum."

Ayağa fırladı ve sevincine engel olamıyormuş gibi küçük bir salınım yaptı. Sonra kulakları yırtarcasına bir mutluluk çığlığı atarak hediye yığınlarının etrafından dolanıp kucağıma koştu ve ben de Belcante'lerin hediyelerin tadını çıkarışını izleyebileceğim bir noktaya sahip sandalyeye oturdum. Kollarımda kıvranırken güldüm, iki eliyle yanaklarımı okşarken bana yüksek sesle teşekkür etti. Picasso da onunla birlikte havlıyor, paketlerin arasında hoplayıp zıplıyordu.

Tam bir kaostu ama lanet olsun, bayıldım.

Ezra, Henrik ve Walcott'un yüzlerindeki senkronize sevinç ifadesine bakılırsa, onlar da aynı şekilde hissediyorlardı.

"Bir şey değil, evlat." Keyifli ciyaklamasını duymak için yanlarını gıdıkladım, sonra ayağa kalkabilmek için onu nazikçe kucağımdan ittim. "Sence Bianca'nın benden bir hediye alma zamanı geldi mi?"

"Tabii ki!" diye bağırdı ve iki elini havaya kaldırarak zıpladı.

Belki de Şef Patsy, kahvaltı öncesi atıştırma olarak dün yaptığımız Diablo kurabiyelerini ve zencefilli kurabiye adamlarını biz

Açılan hediyeler.

Brando Ezra'ya doğru koşup kucağına atlayarak büyük adamın paketi açmasına yardım ederken, ben de kızım için oraya sakladığım iki hediye-den birini almak üzere büyük ağacın etrafından dolaştım.

Elimde Brando'nun kendisinden bile büyük, kahverengi kâğıda sarılı kocaman bir paketle dışarı çıktığımda Bianca da en az kardeşi kadar heyecanlı ve geniş gözlerle bana baktı.

Onu dikkatlice önüne yere koydum, bırakmadan ve sırtına doğru hareket etmeden önce kenarlarını kavrayana kadar bekledim. Kendimi ona doğru bastırdım, saçlarını boynundan uzaklaştırarak oraya bir öpücük kondurdum.

"Bir keresinde babanın ona huzur verdiği için sana güvercinim dediğini söylemiştin," diye mırıldandım kalçalarını avuçlayarak. "Sen ve Brando benim de huzurumsunuz. Bunun bunun için uygun bir sembol olduğunu düşündüm."

Kağıdı soymaya başlarken parmaklarımın altında titredi. Ağır bir altın çerçevenin kenarı ortaya çıktı ve ardından uzun bir *yırtılmayla* tüm ambalaj, tabloyu ortaya çıkarmak için açıldı.

Bir Picasso.

Bir tanesini Henrik'e İspanya'daki özel bir galeriye kadar takip ettirdim. Bu şeyi isteksiz sahibinden almak için fahiş bir miktar para teklif etmiştim ama buna değdi.

Çünkü Bianca'nın nefesi ciğerlerinden fırladı ve orada durup en sevdiği ressamın *Kanatlarını Açmış İki Güvercin* tablosuna gözlerini kırıştırdı.

"İki güvercin," diye fısıldadım onu kendime doğru sararken. "Bianca'm ve Brando'm."

Duygularının gücü Bianca'nın başını eğdi, saçları altın bir perde gibi öne doğru parlayarak yüzünü gizledi. Yine de, usulca ağladığını, omuzlarının hareketle titrediğini bilmek için görmeme gerek yoktu.

Walcott tabloyu tutmak için öne çıktı, böylece Bianca kollarımda dönüp yüzüme bakabildi. Resim yeterince güzeldi sanırım ama hiçbir şey Bianca'nın mavi süet gözlerinden gelen tek bir bakışı gölgeleyemezdi.

"Tiernan," dedi, kelime aradı ve sonra yeterli kelime bulamayınca parmak uçlarında sallandı ve tüm ailemizin önünde beni kocaman öptü.

Erkekler sanki evlilik yemini etmişiz gibi bağırıp çağırarak alkışladılar.

Zedelenmiş kafa derisinin farkında olarak başını nazikçe geriye yatırdım ve öpücüğü derinleştirerek dişlerim ve dilimle ağzını ele geçirdim. İnledi, sıkıca sarıldı

Sanki onu ayakta tutan tek şey benmişim gibi. Ayrıldığımızda, o dengesini geri kazanırken ben ona kurt gibi sııttım.

"Sadece sevdiğin o pahalı sudan bir şişe ve yeni eldivenler aldığım için kendimi kötü hissediyorum," diye mırıldandı kızarak. "Sadece sana hediye almak için senin paranı kullanıyormuşum gibi hissettim ve bu biraz yanlış geldi. Gelecek yıl Lane'in mirasını hallettiğimde sana da özel bir şey alacağım."

"Bir pislik gibi görünme riskini göze alarak, gerçekten sadece seni istedim. Seni, Brando'yu ve adamlarımı Noel sabahındaki gibi."

"Pislik değil," dedi beni tekrar öperek. "En azından şu anda değil." Yeni oyuncaklarıyla oynamakla meşgul olan Brando hariç herkes, kıkırdadı.

Biri hariç tüm hediyeler verilmişti ama onu da Bianca'ya tek başıma vermek istiyordum, bu yüzden Walcott'a çenemi salladım, o da hemen brunch vaktinin geldiğini söyleyip herkesi yemek odasına götürmeye başladı. Bianca hareket etmeye çalıştığında, dağınık odada yalnız kalana kadar onu kollarımın çemberine kilitledim.

"Bir tane daha var."

"Tiernan--"

Kanepeye oturup onu kucağıma çekerken, "Sus," diye emrettim. "Yoksa sana bir Noel şaplağı atmak zorunda kalacağım." Göğsünden aşağı bir kızarıklık döküldüğünde kıkırdadım. "Zaten bunu yapmak zorunda kalabilirim."

Kucağımda kıpırdandı. "Tamam," diye kabul etti, biraz nefesi kesilmişti. Benim küçük şeyim çok açgözlü bir kızdı.

Kasıklarındaki kasılmayı görmezden geldim ve sabahtan beri arka cebimde sakladığım hediyeyi uzattım. Beyaz kâğıda sarılmış küçük, düz kadife bir kutuydu.

Walcott'un bulduğu ve Lane Constantine'in anma balosunda Bianca'ya hediye etmem için bana verdiği.

Bianca paketi yavaşça aldı, bir bombayı etkisiz hale getirir gibi dikkatle açtı. Kadife kutuya ulaştığında, alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve yumuşak bir *çırpıda* açtı.

Bunun yerine, pelüş ipeğin içine yerleştirilmiş, elmas kaplı, kalp şeklinde bir madalyon, Ezra'nın Brando'nun ağacın tepesine sabitlemesine yardım ettiği yıldızdan daha parlak bir şekilde parlıyordu.

Bianca'nın eli ağzına gitti ve açık olan ağzını kapattı. Gözlerini benimkilere çevirdiğinde, gözleri biblodan bile daha parlaktı.

Ağır kolyeyi kutudan yavaşça kaldırırken konuştum. "Anneannem ve dedemin bu evi bana bıraktığını biliyorsun. Eamon ve Zelda eksantrik insanlardı, varlıklılardı çünkü Eamon'un babası 1900'lerin başında son derece başarılı bir nakliye şirketi kurmuştu. Dört çocukları vardı ama yine de dünyayı gezmeyi ve macera aramayı başardılar. İki gün arayla öldüler, önce Eamon kalp hastalığından, sonra da Zelda teşhis edilmemiş bir beyin tümöründen." Bianca kendi annesinin anevrizmasını hatırlayıp titrerken ona sarıldım. "Annem her zaman birbirlerine ne kadar aşık olduklarından bahseder. Çocukken bile bunu görebiliyordum, güneş kadar somuttu."

"Eamon Zelda'ya bu madalyonu ona aşık olduğunda verdi ve Zelda bunu evli kaldıkları kırk yıl boyunca her gün taktı." Bianca'nın elini kendi elimle açtım ve madalyonu nazikçe avucuna yerleştirdim. "Şimdi bunu sana veriyorum."

Önümüzdeki kırk yıl, elli yıl, altmış yıl boyunca da takmasını istediğimi nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Ona, eğer gücüm yeterse kurduğu tüm hayalleri gerçekleştirmeyi planladığımı nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Ona, hayatımdaki varlığının hayatımı pek çok açıdan geri dönülmez bir şekilde değiştirdiğini ve gelecek on yıllar boyunca yenilerini keşfedeceğimi nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Ben de madalyonu eline tutuşturdum ve "Aç şunu" diye mırıldandım.

Bianca ürpertici bir nefes aldı ve mekanizmayı açmak için küçük tırnağını gümüşteki yarığın içine yavaşça yerleştirdi.

İçinde, disleksim yazımı berbat hale getirse de kendim yazmak istediğim için sıkışık yazımla küçücük bir kağıda yazılmış bir kelime vardı.

Sen.

"Yanında taşıyorsun," diye açıkladım. "Artık her zaman bileceksin."

"Neyi taşıyacağım?" diye nefes aldı, neredeyse duyguların etkisiyle dikkati dağılmıştı.

onun aracılığıyla.

"Kalbim."

"Tiernan," diye fısıldadı, gözleri geniş ve karanlıktı, kirpikleri titriyordu ve ağzı yumuşak, kalp şeklinde harika bir şaşkınlıkla açılmıştı. "Gerçekten hayatımda ilk kez nutkum tutuldu."

"O senin," diye omuz silktim, haftalarımı hayal ederek geçirdiğim jesti hafifletmeye çalıştım. "Nasıl geri alacağımı bilmiyorum. Lane'in sana verdiği ve benim yok ettiğim kolyenin kaybını telafi etmeyeceğini biliyorum ama umarım onu kabul edebilirsin, hatta farklı bir şekilde sevebilirsin."

"Her şekilde seviyorum," dedi aniden hiddetlenerek, yüzümü iki eliyle sıkamak için bana doğru döndü, madalyon avucuyla yara izim arasında sıkışmıştı. "Seni her şekilde seviyorum. Ve kırk yıl, elli yıl ya da hayat sana sahip olmama ne kadar izin verirse o kadar seveceğim."

"Çok şükür," diye küfrettim içimi baş döndürücü bir sevinçle dolduran rahatlamış bir nefes verirken. Alnımız birleşene kadar başım öne düştü. "Zaten hayır derseni seni burada esir tutmayı planlıyordum ama bu çok daha kolay."

Ağzıma doğru güldü ve ardından beni öptü. Bana Noel için sadece o anı yaşatmış olsaydı bile, bu fazlasıyla yeterli olurdu.

O ÖĞLEDEN SONRA ERKEN SAATLERDE BAŞLADI.

Brando buna örümcek hislerim derdi, ama ben buna yıllarca süren tehlikeli yaşamın bilemediği sezgilerim diyorum.

Bu, her şeyin aniden bir bıçağın keskin kenarında durduğu, parçalanmaya veya unutulmaya hazır olduğu hissiydi.

Kapı zili evin her yerinde çaldığında ilk ipucu ateşlendi ve dakikalar sonra Walcott, Beckett Fairchild'ı artık temizlenmiş olan oturma odasına götürdü; Ezra sabırla Brando'nun Lego'dan İntikamcı Kulesi'ni inşa etmesine yardım ederken, Henrik ve ben satranç oynadık ve Bianca'ya kendi hamlelerimizi açıklayarak öğrettik.

İri gövdesi kapı çerçevesinin büyük bir kısmını kaplayan siyah saçlı, yeşil gözlü adamı gören herkes sustu.

"Mutlu Noeller," dedi Beckett bodur sessizliğin içinde. "Böldüğüm için özür dilerim ama çünkü olaylardan sonra Bianca'nın iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Ben iyiyim," diye güvence verdi Bianca, ayağa kalkıp onu kucaklayarak selamladı. "Lütfen içeri gel ve bir süre ziyaret et. Sanırım olanlardan sonra Noel'de Constantine'lere pek davetli değilsin."

Yaşlı adamın sırtışı daha çok yüz buruşturmaydı. "Tam olarak değil, hayır."

Bianca onun yanına, kadife koltuklardan birine oturdu ve elini tutarak beni şaşırttı. "İmzaya tanıklık etmeni beklemiyordum ve eğer iş o noktaya gelirse mahkemeye çıkmak istemezsen kızmayacağım. Caroline ile bir geçmişiniz olduğunu biliyorum."

Konuşmalarının gizemli alt metnine gözlerimi kısıtım, boğazımda kısık bir hırıltı hazırdı çünkü küçük şeyimin başka bir adamla gizli bir bağlantısı olduğunu görmek hoşuma gitmiyordu.

"Evet," diye kabul etti, elini nazikçe geri sıktı ve diğer eliyle bir tür babacan bir tavırla ortak kucaklarını okşadı. "Ama umarım *geleceğim seninle olur...* ve seninle."

"Bu bana bağlı değil," diye uyardı, gözleri kısa bir an için yana, bana doğru kaydı.

Beckett boğazını temizledi ve Noel günü olmasına rağmen giydiği pahalı siyah takım elbisesinin içinde geniş omuzlarını düzeltti. Ben de siyah kot pantolon ve Walcott'un bana Brando'dan hediye ettiği siyah kaşmir kazağı giymiştim.

Kapı tekrar çaldı, muhtemelen Carter'dı. Noel yemeği için Morelli Malikânesi'ne gitmeden önce Bryant'la ilgili planım hakkında konuşmak için uğrayacaktı. Walcott dışarı çıktı ama benim dikkatim, dönüp uzun bir süre bana bakan Beckett'ta kaldı.

Gözlerimi düşmanlıkla dikmiş, bana bakıyordum.

Nazik ve çekici bir adam olarak tanınmasına rağmen, bu adamda her zaman beni sinirlendiren bir şeyler vardı.

"Tiernan, seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

Ben daha cevap veremeden Santo Belcante elinde bir kucak dolusu hediyeyle sırtarak odaya girdi. "Bu ürkütücü evde bir kişilik daha yerin var mı?"

Bianca hediyelerden bazılarını indirerek ona doğru giderken güldü. "Hediyelerle gelerseniz tabii ki."

Santo'yu Brando'ya götürdü ve sessizce tanıştırmak için eğildi.

Brando gizemli adama kaşlarını çattı ve ben de onun öfkesini yakaladım. "Gerçek amcamız olman umurumda değil. Buradan gitmiyoruz. Seninle gitmek istemiyorum!"

"Hey," dedi Santo, Brando ve Bianca'nın yanına çömelirken ellerini havaya kaldırarak. "Burada mutluysanız sizi götürmeye niyetim yok, tamam mı? Sadece arkadaş olmak istiyorum, eğer bir kişilik daha yeriniz varsa?"

Brando düğümlenmiş kaşlarıyla uzun bir süre onu inceledikten sonra başıyla onu selamlayan Bianca'ya baktı. "Süper kahramanları sever misin?"

Santo bir an ciddi ciddi düşündükten sonra, "Sanırım benim favorim Batman olmalı. Herhangi bir sihirli gücü olmaması hoşuma gidiyor, sadece cesareti ve zekası var."

Brando başıyla onayladı. "Örümcek Adam kadar havalı değil ama sanırım bir süre kalıp benimle oynayabilirsin."

Santo sırtışının kenarını ısırdı. "Teşekkürler. Tiernan'la biraz konuşacağım ve sonra geri döneceğim, tamam mı?"

Brando kabul etti, Ezra'ya ve Lego setine dönmeye başlamıştı bile.

Neden geldiğini bildiğim için Santo'ya çenemi salladım ve Beckett'in önceki sorusuna cevap verdim. "İlgilenmem gereken bazı işler var ama beklerseniz zaman ayırabilirim."

Beckett kaşlarını çatı ama ben çoktan odadan çıkmış, Santo'yu peşime takmış, ofisime doğru ilerliyordum. Koridora geçtiğimizde Carter kapının hemen içinde durmuş ceketini ve atkısını Walcott'a fırlatıyordu.

Ofisime giderken onu aldım ve diğer iki adam yerleşirken masamın arkasında yerimi aldım. Carter'ın genelde dost canlısı olan yüzünde öfkeli bir ifade vardı ve endişeyle parmaklarını çıtlattı.

"Ne oldu?" Ona sordum.

"Bryant sana tam olarak ne yapmayı planladığını bana söylemiyor," diye tükürdü Carter, yüzü artan bir öfkeyle kızarmıştı. "Bir tür 'yanlış yönlendirilmiş' kardeş empatisi kuracağımdan ve riske girmeyeceğinden endişeleniyor. Seni mahvetmeye kararlı, Tiernan."

"Yıllardır benden her şeyimi aldı. Şimdi sahip olduklarımı da alamayacak," diye söz verdim karanlık bir şekilde. "Santo, onunla çoktan iletişime geçtin. Bize nasıl gittiğini anlatır mısın?"

Mafya babası odanın kenarındaki kanepede öne doğru eğildi, uzun saçlarından bir tutam yüzüne düştü. "İlgileniyor. Ne teklif ettiğim konusunda çekingen davrandım ama Halcyon hakkında bilgi vereceğime söz verdim."

"Lanet olası Bryant," diye mırıldandı Carter.

"Babam arıyor," dedim. "Ne bekliyordun ki? Hepimizin hayatını mahvetmeye çalıştı. Biz ona bir ağızlık takana kadar geri çekilmeyecek ve bu ağızlık yapışan bir ağızlık olmalı. Santo'nun istihbaratıyla onu tuzağa düşürebilirsek, ona şantaj yapabiliriz. Onu kontrol edebilir, hizada tutabiliriz."

"Bu işe yarayacak mı?" Santo keskin dişleri şöminenin ışığında parlayarak sordu. "Bu noktada, ölümden başka bir şey onu durdurabilir mi? Tecrübelerime göre, bu seviyede güce sahip adamlar asla sessizce unutulup gitmezler. Kontrolün onlarda olması gerekir."

"Kendi babanı öldürmek mi istiyorsun?" Carter bana kuşkuyla sordu. "Cinayetten paçayı kurtarmak kolay değil ve bedeli d e

ucuz, güven bana."

"O pislği gözümü kırpmadan öldürürdüm," dedim sakince, çünkü öldürürdüm. Bryant kuduz bir köpek olduğunu kanıtlamıştı, kurşunla vurulmadıkça tamamen susturulamayacağını biliyordum ama bunu riske atmamam için iki neden vardı. "Ama annem kendi oğulları tarafından dul bırakılmayı hak etmiyor, Bryant ona bok gibi davransa bile onu seviyor."

"Daha iyi durumda olurdu," dedi Carter.

Omuz silktilim. "Evet, ama bu seçimi onun elinden almak mı istiyorsun? Kesinlikle istemiyorum. Babamızı kız kardeşlerimizden almak konusunda da kendimi rahat hissetmiyorum. O bir piç, ama sonuçta onların babası ve biz ebeveynlerimizi sevmek için yaratılmışız. Ayrıca, şu anda bana ihtiyacı olan bir ailem var. Sırf Bryant'ı bitirmenin tatmini için hapse girmeyi ve tüm bunların elimden alınmasını göze alamam."

"Ucuz atlattık." Carter derin bir iç çekti. "Nihayetinde aynı fikirdeyim. Bryant yaşıyor. Ama cidden Tiernan, kuzeni Charles'la senin 'mal varlığını' hedef almaktan bahsettiğini duydum. Senden intikam almak için bu kadar beklediye, bunun büyük olacağını biliyorsun. Lucian, Leo ve ben bu akşam yemekte onu ikna etmeye çalışabiliriz ama artık sana karşı."

Hiç şüphem yoktu.

Bryant bana ilk yumruğu ancak rakibini tamamen yere sereceğinden eminsen atmamı, aksi takdirde intikam alma riskini göze almamı öğreten kişiydi. Babamızın intikam kavramı üzerine yazılmış koca bir kural kitabı vardı ve hepsini bana fırlatmayı planladığını biliyordum.

Santo, "Bryant'la istediğim zaman bir görüşme ayarlayabilirim," diye teklif etti. "Sadece ona verecek somut bir şeye ihtiyacım var, yoksa saçmalığın kokusunu bir mil öteden alır."

Sessizliğe gömüldük, her birimiz ataerkil takasımızın tüm düğüm noktasının bu tek şeye bağlı olduğunu biliyorduk.

Ve sonra, sessizlikte, kapıya belli belirsiz bir vuruş geldi.

Her kimse ona siktir olup gitmesini söyleyemeden Beckett Fairchild kapıdan kafasını uzattı. "Alo?"

"Özel bir toplantı yapıyoruz Beckett," diye bağırdım. "Lanet sıranı bekle. Sana zaman ayıracağımı söylemiştim."

Beckett bana ters ters baktı, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı ama şaşırtıcı derecede etkiliydi. "Hayır, korkarım *şimdi* seninle konuşmak zorundayım, Tiernan."

Kapıyı arkasından kapattı ve sanki derisi titanyum zırhtan yapılmış gibi kendinden emin bir şekilde iki Morelli'nin ve tanınmış bir mafya babasının ortasına doğru ilerledi. Bana doğru eğilmek için ellerini masama dayamasını biraz eğlenerek izledim.

"Kulak misafiri olduğum için özür dilemeyeceğim, çünkü tam olarak ihtiyacınız olan şey bende var."

Masamın üst çekmecesinden bir bıçak çıkarıp aramızdaki masaya koyarken kurtça bir gülümsemeyle, "Masumca kulak misafiri olduğun hiçbir şeyi aktaramayasın diye dilini kestiğim için özür dilemeyeceğim," diye karşılık verdim.

Beckett silaha bakmadı bile, canlı yeşil gözleri benimkilere takılmıştı. "Buna hiç gerek yok. Dilimi kesecek biri varsa, o da Santo'yla birlikte Colombe Enerji Yatırımları hakkında bilgi satmaya gittikten sonra muhtemelen baban olacaktır."

Sözleri nükleer bir sessizliği ateşledi, hava basınçla balonlaştı. "Peki bunu neden yaptın?" Kelimeler içimde gümbürdüyordu. Ayağa kalkıp ellerimi masanın üzerine koyarken, Beckett'ın yüzüne hırlamak ve onun duruşuna uymak için masanın üzerine eğildim.

Bu işte bir terslik vardı, ensemdeki tüyleri diken diken eden bir şey.

"Kendimce nedenlerim var," diye yanıtladı Beckett, öfkem karşısında geri adım atmayarak.

"Bize yardım etmeyi bu kadar çok istiyorsan, onları paylaşacaksın."

Bana öyle bir yoğunlukla baktı ki, gözleri gerginlikten kızarmaya başladı. "Lane benim en iyi arkadaşımdı, kendi seçimimle kardeşim oldu. Brandon ve Bianca'ya göz kulak olacağıma söz verdim ama başaramadım. Bunu düzeltmenin yolu bu."

Ona bir an bile inanmadım ve Carter'ın alayına bakılırsa o da inanmamıştı.

Ama... "Santo ile gitmenin Bryant'ın bir tuzak sezmesine ve kafana bir kurşun sıkmasına neden olabileceğini anlıyorsun değil mi?"

Bu acı gerçekten kaçmasını bekledim ama Beckett omuzlarını geriye attı ve o yeşim yeşili bakışlarıyla beni sabitledi. "Babanı öldürmemek için sevdiğin insanlardan bahsettin. Benim de sevdiğilerim var ve bunu onlar için yapmaya hazırım."

Cep telefonumun titreşimi ve sabit hattın aynı anda evin her yerinde çalan metalik zil sesiyle beklememiz kısa sürdü.

Walcott evin telefonunu açmış olmalı, ama Beckett Fairchild'a bakıp inancında çatlaklar ararken benimkinin uzun bir süre çalmasına izin verdim.

Hiç bulamadım.

Bunun yerine, daha da büyümüş, inançla şişmiş görünüyordu.

Sonunda göz temasını kestim ve ekrana bakmadan telefonuma cevap verdim.

"Alo?"

Bir an sonra Walcott ofis kapısından içeri daldı, erimiş yara izinin altındaki yüzü kar gibi bembeyazdı.

"Tiernan," dedi kumarhanedeki güvenlik şefim öfkeden titreyen bir sesle. "Birisi *Inequity*'de bomba patlatmış. Noel olduğu için kimse yoktu ama kumarhane... yok oldu."

Soğuk öfke damarlarımda buz gibi dolaşıp kararlılığımı dondururken ve zihnimi berraklaştırırken Beckett'in omzunun üzerinden odanın diğer ucundaki Walcott'a baktım.

Carter'a "Pekâlâ," dedim. "Görünüşe göre Bryant ilk yumruğunu indirmiş. New York'taki kulübümü ortadan kaldırdı."

Odadan bir şok dalgası geçti. Hepimiz Bryant'ın iğrenç şeyler yapabileceğini biliyorduk ama kendi ailesine karşı hiç bu kadar ileri gitmemişti.

"Pekâlâ Beckett," dedim öfkemin soğuk bıçağı yüzüme bir sırtış yerleştirerek. "Lanet kulübe hoş geldin. Artık umurumda değil, eğer o pisliği alt etmemize yardım edersen, sen de varsın."

TABİİ Kİ, BRYANT ÇOK FAZLA ŞÜPHECİ BİR PISLIKTİ.

Bu yüzden takasın Noel'den iki gün sonra Morelli Malikanesi'nde yapılması planlanmıştı.

Aslında yasaklandığım bir yer.

Ne mutlu ki, en sevdiği oğlunu evin kendi kanadındaki ayrı girişten gizlice binaya sokmaya çok istekli, çok sevgi dolu, alkolik bir annem vardı. Kendi güvenlik sistemi vardı, sadece evin kalbindeki merkezi güvenlik odasında video monitörleri oynatılıyordu ve korumalar Santo ve Beckett'ın gelişini izlemekle meşgulse, herhangi bir tantana olmadan içeri girebilirdim.

Bryant Morelli'nin alaşağı edilmesini kaçırmamın imkânı yoktu. Bianca'nın düşmanım olduğuna inandığım zamanları düşünmek bana apaçık ve karanlık bir şekilde komik geliyordu, oysa başından beri benden nefret eden ve hayatımın her dönemecinde neşemin peşine düşen kişi öz babamdı.

Şimdi, *Inequity*'i benden almıştı.

Bugünkü haline gelmesi on yılını alan bir yeraltı kulübü ve kumarhanesi, tanınmış, seçkinlerin günah ve hoşgörü cenneti. Bir ayda, küçük bir kasabayı bir yıl boyunca ayakta tutmaya yetecek kadar gelir sağlıyordu.

Bryant bunun yıkıcı bir kayıp, sakatlayıcı bir mali aksaklık olacağını düşündü. Disleksim yüzünden her zaman beyinsiz ve kas yığını olduğumu düşünmüştü, ama okuma yeteneğimdaki eksikliklerimi fazlasıyla kapatmışım.

Sayılarla olan yeteneğim ve muhtemelen hıyarın kendisinden öğrendiğim doğal iş zekamla bunu telafi ettim.

Inequity tacımdaki bariz elması, ancak Bryant'ın bilmediği gölgelerde saklı birçok başka girişimim vardı. Büyük ölçüde bunlar ve Henrik'in yatırımları sayesinde, yıl bitmeden *Inequity*'yi yeni bir yerde faaliyete geçirmiş olacaktım.

Bryant bir yumruk atmıştı ama beni yere sermemişti. Bu sadece, babama fırlatmaya hazır olduğum bir yük gibi içimde dolaşan, hayat boyu süren bir acı ve öfke geçmişini harekete geçirmişti.

O sabah Belcantes'ime veda ederken garaj yolunda rölantide bekleyen cipin içinde Lucian'ın olması beni şaşırtmıştı. Brandon'ın önünde çömeldim, böylece onun seviyesinde sarılmasını kabul edebildim ve Picasso arka ayaklarının üzerine atlayıp yüzümü yalama fırsatını yakaladı. Brando kahkahalara boğuldu ve köpeğini bana öpücüklerle saldırması için cesaretlendirdi.

Bu, on yıllardır hayatımda olmayan türden bir aptallıktı ve kalbimi ısıttığını fark ettiğim türden bir aptallıktı. Neredeyse canım acıyordu, donmuş organım uzun yıllar kutuplarda yaşadktan sonra çözülüyordu.

Bianca alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmış, ellerini arkasında kavuşturmuş bizi izliyordu. Her zerresinde endişe vardı ama ayağa kalkarken göz göze geldiğimizde cesurca gülümsedi.

Onu belinden yakaladım ve alnından öpmek için eğildim. "Ben iyi olacağım.

Unutuyorsun, ben çoğu insanın en kötü kabusuyum."

Gülüştü gönülsüzdü. Gergin ellerini siyah kompresyon tişörtümün üzerinde gezdirerek, gergin kumaşın altında göğüs kaslarımın ve karın kaslarımın sert çıkıntılarının izini sürerek oyalandı. "Güzel bir kâbus." Düzeltti, sonunda göl suyundaki sabah güneşi gibi parlak gözleriyle bana baktı. "Benim kâbusum, tamam mı? Sana bir şey olmasına izin verme."

"Ben sadece o pisliğin kendi oyununda yakalandığını görmenin tatminini yaşamak için gidiyorum. Tıpkı *senin* Caroline'a yaptığın gibi, benim küçük vahşi şeyim."

Sonunda, tüm yüzünü ısıtan bir sırtış. Parmak uçlarına doğru sallandı ve bir eliyle enseme kavradı, diğer elinin başparmağıyla yara izimi takip etti. "Bu sonuncusu, tamam mı? Artık yara izi yok, savaş yok, kalp ağrısı yok. Sana hak ettiğin sonsuza dek mutluluğu vereceğim."

"Mutluluk bedava değildir Bianca. Bedel ister ve ben *seninle* birlikte olmak için her türlü bedeli ödemeye hazırım. Seni elimde tutmak için

Güvende," dedim ona ve kelimeler sertti ama ses tonum nazikti çünkü hala gençti, Bishop's Landing'in pisliğine maruz kaldıktan sonra bile hala saftı. Sonsuza kadar saf kalacağını bildiğim bir şekilde saftı.

Bianca da buna karşılık olarak beni öptü, sanki Tanrı bilir ne kadar süre için denize açılan bir denizciymişim gibi. Sanki hayatının geri kalanını o tek öpücükle geçirerek yaşamaya ve ölmeye istekliymiş gibi.

Kalbim ağrıyor ve çarpıyordu, geriliyor, büyüyor ve onun sevgisinin güneş ışığı altında çırpınan bir çiçek gibi ısınıyordu.

Ondan sonra ayrıldım, Brando tekrar hoşça kal dediğinde bile geri dönmedim çünkü planımızda başarısız olursak ne olacağını düşünmek istemiyordum. Bryant o pis ellerini benim tatlı Belcantes'ime sürerse ne olurdu?

Lucian'ın arabasına bindim, kapıyı arkamdan çarparak kapattım, yüzümde Lion Court'a dönene kadar dağılmayacağını bildiğim bir kaş çatma ifadesi vardı. Ezra arka tarafa bindi, yanıma aldığım tek adamdı çünkü tehlikeli bir durumda sahip olduğum en iyi adamdı.

Ve yola çıktık.

"Seni beklemiyordum," dedim en büyük kardeşime. "Benim için savaşmanı beklemiyorum. Ben çocuk değilim."

"Hayır," diye onayladı Lucian. "Tanrı biliyor ya, benim de baş etmem gereken şeyler var ama son birkaç yılda öğrendiğim bir şey varsa o da ailenin önemli olduğudur. İşte buradayım."

Dikiz aynasından gözlerini yakaladım. "Bana ihtiyacın olduğunda orada olacağım."

Sanki hiç umurunda değilmiş gibi omuz silkti ama bana yardım ediyor olması çok şey ifade ediyordu.

"Hapsi hak ettiğini biliyorum. Ya da daha kötüsünü. Ama bu şekilde alenen cezalandırılması ailesine onarılamaz bir zarar verir," dedi Lucian buzlu sokaklarda hızla ilerlerken, silecek lastikleri ön camı yoğun kar yağışından temizlemek için çok çalışıyordu. Kalbimin acımasız atışını taklit eden bir *vınlama* sesi çıkarıyorlardı. "Bu herkese zarar verir. Morelli Holding. Anneme. Kız kardeşlerimize. Bu yüzden ev hapsini destekleyeceğiz."

"Onu kontrolümüz altında tutmasaydık muhtemelen yazacağı her şeyi anlatan kitaptan bahsetmiyorum bile. Her şeyi gizli tutacağız. Bu kesinlikle bilinmesi gereken bir şey. Ve biz kardeşlerden başka kimsenin bunu bilmesine gerek yok." Taşıdığım deri çantadan Henrik'in bizim için programladığı kelepçeyi çıkardım. "Takip cihazını aldım."

Lucian dikiz aynasından büyük cihaza baktı. "Bu devasa bir şey."

Sırıtişım kızgın metal gibi bükülerek boğazıma kadar yükseldi. "Henrik'e onun yerine büyük bir tane sipariş ettirdim. Bryant gibi bir hayvan için uygun görünüyordu."

Kardeşim uğursuzca kıkırdadı, ses aramızdaki bağın somut bir göstergesi gibi bizi birbirimize bağladı. Bu bağ intikamdan çok daha fazlası üzerine kuruluydu. Yıllarca bize zulmeden zalim bir diktatöre karşı silah arkadaşıydık. Aynı ateşten dövülmüş, aynı adam tarafından keskin noktalara kadar bilenmiştik.

Ve birlikte ona diz çöktürecektik.

Yolculuğun geri kalanı sessiz geçti, Ezra daha rahat nefes alabilmemiz için camı açmak zorunda kalana kadar arabanın içinde artan bir gerilim vardı. Morelli Malikanesi'nin köşesinde, Carter'ın arabayı saklamayı kabul eden bir arkadaşı olan Bay Andrew Gibson'ın arabasına park ettik. Oradan eşyalarımızı topladık ve kar çıtırtıları arasında aile malikânemizin arka kapısına doğru yürüdük.

Hepimizi şaşırtan bir şekilde, kapıda bizi karşılayan kişi annemizdi. Krem rengi kocaman süet bir palto giymiş, kürklü kapüşonunu kumral saçlarının üzerine çekmişti, kızarmış yüzünde sadece cıva grisi gözleri parlıyordu. Aptal köpeği Sheba göğsüne doğru kıvrılmıştı ama yine de bir adım öne çıkarak beni her zamankinden daha da çaresiz bir şekilde kucakladı.

"Tiernan," dedi, yüzünü göğsüme çevirip gözlerini kapatarak. "Ziyaret etmeyi ihmal ediyorsun."

"Meşguldüm," diye mırıldandım ama ona tekrar sarıldım. Annem zayıf ruhlu, keskin pençeli tatlı Bianca'm gibi olmasa da, yakın ailemde beni hayatım boyunca tutarlı bir şekilde seven tek üyeydi.

"Senin için korkuyorum," dedi Ezra ve Lucian'ı görmezden gelerek, kapının çerçevesinde yarattığımız dar aralıktan geçip araziye doğru süzülürken. "Bryant, o... o sana çok kızgın, benim tatlı canavarım. Met'te olanlardan sonra Dr. Crown babanla ilgilenirken üç gün burada kalmak zorunda kaldı."

"Güzel. Pisliğin yere yığılıp ölmemesi çok kötü."

"Tiernan!" Geri çekildi, yüzü şoktan solmuştu. "Bahsettiğin kişi baban."

"Evet," diye tısladım, şiddetli rüzgâr kelimeyi tokat atan bir elin şaklaması gibi yüzüne çarptı. "Bana yara izini veren aynı adam. Grace'i kendini ve doğmamış çocuğumuzu öldürmeye iten aynı adam. Beni kardeşlerimden ayıran, disleksim ve bana verdiği yara izi ailesinin adını *lekelediği* için okula gitmeme izin vermeyen adam."

Göğsümde çatırdayan öfkenin sıcaklığını yatıştırmaya yardımcı olan soğuk bir nefes aldım.

Sesim yumuşadı ve Sarah'nın eldivenli ellerini kendi ellerimin arasına aldım, titreyen bedenini rüzgârın şiddetinden korumak için onu kendime çektim. "Seni doğu kanadına kilitleyen ve yavrularının sonuncusunu da dışarı atar atmaz seni unutan adamla aynı adam. Seni çok fazla içmeye ve M&M gibi hapları patlatmaya iten adam."

"Ben..." diye içgüdüsel olarak itiraz etmeye başladı, ama kelimeler sert bakışlarım altında soldu. "Sanırım bunun bir gün olması gerekiyordu. Oğul her zaman babasından kurtulmaya çalışmalıdır."

"Sadece bir oğul değil," diye araya girdi Lucian sonunda, annemize ayakkabısının altındaki bir sivrisinekmiş gibi bakarak. "Bize ayıracak fazla vaktin olmadığını biliyorum ve bu gerçekten umurumda değil. Ama sana sempati duyacağımızı hayal bile edemezsin. Bu hayatı sen seçtin. Sadece kendin için değil, çocukların için de. Geceleri uyumak için o haplara ihtiyaç duymana şaşmamalı. Bryant'ın suçları onun olduğu kadar senin de suçun."

Sarah sanki Lucian'ın sözleri onu ikiye ayırıyormuş gibi elimde sertçe titredi.

"Çabuk içeri girelim," diye ısrar ettim ve onu çitlerin arasındaki boşluktan karla kaplı arka bahçeye doğru yönlendirdim. "Eğer gelmedilerse her an gelebilirler."

"Kim?" Sarah sordu.

Onu görmezden geldik ve Sarah'nın en sevdiği korumasının kapıda beklediği doğu kanadının arka girişine doğru koşmaya başladık. Merdivenlerden yukarı, zengin odalarına çıktık; salon, antika sehpanın üzerine yerleşmiş siyahlar giymiş üç devasa adamın varlığıyla daha da gösterişli bir kadınsılığa bürünmüştü.

Ezra dizüstü bilgisayarını açıp yayını açmaya başladığında Lucian, "Carter dün ofise kamera kurmalıydı," diye mırıldandı.

Bir an sonra ekranda bir video belirdiğinde iki adam sırtıttı. Oda boştu. Ezra bir dizi kontrole bastı ve grenli bir ses

odada yem patladı.

Sarah ceketini asmam için bana uzatırken yüzünü buruşturdu. "Bütün bunlar da neyin nesi? Beni ziyarete geleceğini söylemiştin."

"Buradayım, değil mi?" Bilgisayarın etrafındaki kardeşlerime katılmadan önce ceketini altın rengi bir sandalyenin arkasına atarak karşılık verdim.

"Geldiler," dedi Lucian, Carter'ın mikrofonu hoparlörlerden düzgün bir şekilde yayılırken, Bryant'ın Santo'yu, adamlarını ve Beckett'i ofise götürdüğü ortaya çıktı.

"Ama ne yapıyorsun?" diye tısladı, rengi boynundan aşağı süzülüyordu. Herhangi bir ihmal belirtisinden nefret ederdi ve ben de Bryant'la ilgili bir şey yapmak için ondan kaçıyordum.

Etrafındaki hava patladı ve köpürdü, bir öfke nöbeti başladı.

"Tiernan!" Sesi bir çay düdüğü kadar tizdi.

Lucian ona soğuk bir bakış fırlatarak, "Sustur onu," dedi.

Kardeşimin annemize karşı ilgisizliğini anlıyordum. Sarah geçmişte Bryant'ın yumruklarını ve kemerini bize doğrultmasına pek çok kez seyirci kalmıştı. Bu affedilmesi zor bir şeydi ve onu sevsem bile ihmalini unutabileceğimden emin değildim.

Onu sevmek bile yeterliydi.

Ona doğru yaklaştım ve yüz ifadesinin hızla öfkeden yalvaran bir muhtaçlığa dönüşmesini izledim.

"Tiernan, tatlım," diye başladı, sonra sözlerinin geri kalanını yuttu ve Bryant'ın sesi mikrofondan geldiğinde kül rengine döndü.

"Düşman kampının içini görebileceğin hiç aklına gelir miydi Beckett?" diye alay ediyor, Constantine'lerle olan yakın ilişkisi nedeniyle onunla alay ediyordu. "Onlara sırt çevirdiğini duyduğumda şüphelenmiştim. Ama görünüşe göre Caroline'la Noel'de aranız bozulmuş. İkiniz için de ne büyük talihsizlik."

"Kim?" Sarah nefes aldı ama cevap vermek zorunda değildim çünkü o cevap verdi. "Bunu yapmak için kendime ait sebeplerim var Morelli, ama unutma ki

Bir an bile senden hoşlanmadığımı ve bunun sosyal bir görüşme *olmadığını düşünme*," diye cevap verdi Beckett buz gibi bir nezaketle.

O konuştuktan bir süre sonra Sarah bayıldı.

Neyse ki öne doğru hamle yapıp kafasını bar arabasının kenarına çarpmadan önce onu yakalayacak kadar yakındım. Yine de omzu köşeye çarptı ve iki martini bardağı yanımızda yere düştü.

"Lanet olsun," diye homurdandı Lucian. "Onu kontrol altına al, Tiernan."

Annemizi kollarıma aldım ve pembe püsküllü bir sandalyeye yatırdım. Büfenin üzerinde bir şişe kokulu tuz vardı, yavaşça gözlerini kırıştırıp kendine gelene kadar burnunun altında salladım.

"Neydi o?" Kendine gelir gelmez sordum. "Beckett Fairchild'a neden bu kadar kötü tepki verdin?"

Boğazının acı veren bir yutkunmayla hareket edişini, elinin bakışlarımdan korumak için çırpınışını izledim. "Bir sevgilim ol ve bana ilaçlarımı getir. Onlara ihtiyacım var."

"Hayır. Söyle bana, neden onun sesini duyunca bayıldın?"

İçimde bir şeyler birikiyor, varlığını tehdit ediyormuş gibi görünen bir su duvarının içine her şeyimi geri çekiyordu. O önsezi ürpertisi omurgamdan aşağıya doğru kıvılcımlandı ve sanki cevabı gevşetebileceğim gibi Sarah'nın omuzlarını hafifçe sallamam için beni teşvik etti.

"Söyle bana!" Sadece gözlerini kırıştırarak uzaklara daldığında talep ettim.

Gri gözleri benimkilerle kesişti, taş gibi geniş ve donuktu. "Ben sadece senin için korkuyorum. Ya Bryant burada olduğunu öğrenirse?"

"Bana yine yalan söyle anne," diye hırladım, dişlerim kenetlenmişti. "Bana neden canavar dediğini hatırlayacaksın."

"Sen annene asla zarar vermezsin," diye nefes nefese kaldı.

Soğuk bir meydan okumayla kaşlarımı kaldırdım. Elbette annemi asla incitmezdim ama uzun zamandır beklediğim cevapları almak için onu terletmekten de çekinmezdim. "Bugün buraya babamı incitmek için geldim. Sana karşı tereddüt edeceğimi düşündüren nedir?"

Elbette onu incitmek gibi bir niyetim yoktu ama artık bitmiştim, o su duvarı benlik duygumun üzerinde kıvrılıyordu. Onu dizginlemek için hiçbir umut yoktu. Bu noktada tek umudum yakında yıkılıp beni bu zehirli endişeden kurtarmasıydı.

Bryant'ın sesi tekrar geldi. "Çok hassas, Beckett. Senin ününe sahip bir adamdan daha büyük taşaklar beklerdim."

Kaba kahkahası Sarah'nın salonunda yankılandı.

"Lütfen," diye boğuluyormuş gibi nefes aldı. "Bana bir içki getir, Tiernan."

Ona merhamet ettim ve büyük bir bardak sek votka doldurdum. Minnetle aldı, bardağı dudaklarına götürürken eli o kadar titriyordu ki alkol çenesinden kaşmir kapüşonunun yakasına döküldü.

"Karınızla bir kez tanışmıştım," dedi Beckett. "Çok hoş bir kadındı."

Sarah inledi, boş bardağı iki eliyle cankurtaran simidi gibi tutuyordu.

"Ha!" diye homurdandı Bryant. "Bu çok uzun zaman önce olmuş olmalı." "Bu kadar kadın düşmanlığı yeter, baba," diye itiraz etti Carter hafifçe. "Ben öyle biri değilim.

Santo Belcante'nin ailemizin dinamiklerini duymaya ihtiyacı olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Beckett senin için kim?" Sarah'ya sordum. "Bana söylemek için üç saniyen var."

"Tiernan," diye itiraz etti.

"Üç."

"Tiernan, tatlım, anlamıyorsun--" "İki."

"Tiernan!"

"Bir." Uyarmıştım. "Bana gerçeği borçlusun, Sarah. Bana şimdi söyle yoksa *Tanrı*'ya yemin ederim ki seni bir daha asla ziyaret etmeyeceğim. Bu süitte sevilmeden, tanıklık edilmeden çürüyüp gideceksin ve öldüğünde hizmetçilerden biri seni keşfedecek ve kimse cenazene gitmeyecek."

"Dur!" dedi gözyaşlarına boğularak. "Bundan hiç iyi bir şey çıkmayacaktı, Tiernan. Anlamıyor musun? Bu bir *hataydı*. Baban beni asla sevemeyeceği için yaptığım aptalca, intikamcı bir hata. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlıyor musun?"

"Bunu bana sormaya nasıl cüret edersin?" Karanlık bir şekilde mırıldandım.

Beni görmezden geldi, histeri içine o kadar derin yerleşmişti ki artık beni görebildiğinden bile emin değildim.

"Beckett, çok güzeldi, çok nazikti. Constantine'lerle yakındı, aslında onlardan biriydi. Benden hoşlanıyordu ve ben yalnızdım, beni bu kadar uzun süre ihmal ettiği için Bryant'a sopa göstermek istiyordum."

"Onunla yattın," Beckett'ın adına tepki verdiği andan beri içimde oturuyor olmalarına rağmen kelimeleri yüksek sesle söyledim.

Sarah gözlerini kırptırarak bana baktı, yanaklarından süzülen taze gözyaşları gömleğinin votkayla ıslanmış boynuna akıyordu.

"O benim babam." Sesimde bir sorun vardı, kelimeler aramızda cansızlaştı ve yere düştü. "O biliyor mu?"

Hemen yanıt vermeyince öne atıldım, göğsümün içindeki tsunami dalgası gibi üzerine çullandım, onu hapsettim. "O biliyor mu?" Kükredim.

"Evet." Kelime dudaklarından patladı. "Evet, yaklaşık altı yıl önce bu konuda beni sıkıştırmaya başladı. Sana rastladığını ve gözlerini gördüğünü söyledi. Fairchild gözleri. Bir gün Bergdorf'ta beni köşeye sıkıştırdı ve itiraf ettim. Beni zorladı!"

Dalga bana çarptı, göğsümün içindeki her şeyi yok etti, kalbimi, kimlik duygumu, şimdiye kadar bildiğim her şeyi boğdu. Sürükleyici dalganın altında yuvarlandım, çalkalanan suyun içinde nefes alamadan döndüm.

Birdenbire biri beni feryat eden Sarah'nın yanından çekip aldı, ayağa kaldırdı ve bir kanepenin üzerine itti. Bu Ezra'ydı. Önümde çömelmiş, elleri çılgınca hareket ediyordu.

Tiernan, odaklanmalısın. Derin bir nefes al. Annenin bir önemi yok. Babanın kim olduğu önemli değil. Önemli olan Bianca ve Brando için, hepimiz için hayatı güvenli kılmak.

Öne doğru düştüm, dirseklerimi kalçalarımaya dayadım, nefes almak için çırpınırken yüzümü ellerimin arasına aldım.

Hayal meyal, monitörde yapılan anlaşmanın farkındaydım. Bryant'ın Colombe Energy tarafından geliştirilen tescilli ultrason teknolojisini şirket halka açmadan önce satın almayı kabul ettiğini.

Bryant'ın sesindeki memnuniyetin zengin yankısı beni Ezra'nın yapabileceğinden daha fazla sakinleştirdi.

Orospu çocuğu her şeyin kralı olduğunu sanıyordu. Hayır, kral değil. Tanrı. Hayattaki iyi olan her şeyin kendisine borçlu olduğuna inanıyordu ve eğer karşılıksız verilmezse, almaktan mutluluk duyuyordu. O bir zorbaydı, saf ve basit.

Çocuklarının her birine bir dereceye kadar zorbalık yapmıştı ve beni de terörize etmişti.

Sarah'ya o kadar kötü davranmıştı ki onu bir rakibinin kollarına itmişti. Bryant'ın beni de Bianca'nın hayatına girmeye zorlamasındaki ironi gözümünden kaçmamıştı.

Hepimiz çok uzun süre kurban olmamıza, lanet olası bir kötü adamın hayatlarımıza hükmetmesine izin verdik ve onu bu yozlaşmış tahttan indirmenin zamanı çoktan gelmişti.

Ne yaptığımı anlayamadan ayağa kalktım ve Sarah'nın salonundan çıktım.

Arkamdan gelen sesler beni geri çağırıyordu ama ben çoktan koridorda koşmaya başlamış, Bryant'ın alanına giden karşı merdivene hücum etmek için ana kata inen merdivenleri hızla iniyordum.

Onun lanet taht odası.

Silahım elimdeydi, içimde bir çukur gibi kaynayan şiddete rağmen sabit bir şekilde kaldırmıştım. Ofisin kapısını tekmelediğimde içerideki herkes dondu kaldı.

Beckett, Bryant'ın masasının en sağındaki sandalyeye oturmuş, Bryant'a silah doğrultan bana bakarken yüzünde dehşet dolu bir şok ifadesi belirmişti.

Carter babamızın masasında oturduğu omzunun arkasındaydı, benim de tüm hayatım boyunca o odada aldığım pozisyonun aynısıydı.

Santo bir köşede durmuş, sanki az önce deli bir adam odayı basmamış gibi para yığınlarıyla dolu spor çantasını kapatıyordu.

Ve Bryant.

Hayatımı yaşıyan, nefes alan bir kabusu çeviren boktan sahte babam mı?

Bana şöyle bir baktı, başını geriye eğdi ve kahkahalarla kükredi.

Soğuk dişler kürek kemiklerimin arasını ısırdı, tam da Bryant'ın onun için aldığım canların çetelesini tutturduğu yeri.

"Tiernan," diye bağırdı. "Ne mükemmel zamanlama. Lanet olası Constantine'lere *yapman* gereken aşağılamayı görmek için buradaki bazı arkadaşlarla güzel bir anlaşma yaptım."

"Kendi mezarını kazmaktan başka bir bok yapmadın, seni orospu çocuğu," dedim, kelimeler buz küpleri gibi soğuktu ve dişlerime çarpıyordu, ellerim sabitti ve bakışlarımı onun çürümüş lanet kalbine dikmiştim. "Bu lanet olası bir tuzaktı."

Bryant'ın kahkahası bir kıkırdamaya dönüştü, siyah gözleri alev alev yanan bir öfkeyle bana sabitlendi. "Bunu başarabileceğinden çok şüpheliyim. Sen en az onlar kadar aptalsın, evlat."

"Ben senin lanet olası oğlun değilim," diye bağırdım, silahımın emniyetini açtım, küçük ses çok yüksek yankılandı.

Lucian arkamdan, Ezra'yla birlikte sahanlığa ulaşp arkama geçerken hafifçe nefes nefese, "Belki değil ama ben öyleyim," dedi. "Bunu gecikmiş bir Noel hediyesi olarak düşün, Daddy-O."

Carter, Bryant'ın sağ tarafından ayrılıp masanın etrafından dolaşarak bize katılırken, "Sana kart alamadığımız için üzgünüz," diye espri yaptı.

"Sizi lanet olası vefasız aptallar," diye tükürdü Bryant, bir adım daha yaklaşmama rağmen ayağa kalktı ve sonra bir adım daha, Beckett'in hemen yanında, hâlâ sandalyesinde donmuş halde, silahımı Bryant'ın göğsüne dayamama iki adım kala. "Bu yaptığınızın yanınıza kâr kalacağını mı sanıyorsunuz? Hepiniz benimsiniz ve size ait olduğunu düşündüğünüz her şey de benim."

Lucian'ı o ruhsuz bakışlarıyla delip geçti. "Sana Morelli Holding'i verdim. Onu geri alabileceğimi düşünmüyor musun? Elaine'i bilmediğimi mi sanıyorsun? Onu bir saniye içinde tekrar nüksettiremeyeceğimi mi sanıyorsun? Biliyorsun evlat, bugünlerde ilaçların içine mutlak zehir koyuyorlar. Zavallı küçük Elaine'in aşırı dozda fentanil alması anormal olmaz."

"Siktir git," diye hırladı Lucian. "Bu onun adını son söyleyişin, yoksa dilini keserim."

Bryant, sanki kendisine şiddetle odaklanmış dört öfkeli adam yokmuş gibi kolayca omuz silkti. "Ya Carter? Yurtdışında neler çevirdiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? İstedğim zaman seni ihbar edebileceğimi düşünmüyor musun?"

Carter ona cevap verme tatminini yaşatmadı. Bunun yerine tabancasını omuz kılıfından çıkardı ve Bryant'ın kafasına doğrultmadan önce sakince emniyetini kapattı.

Babamız kıkırdadı, kalın ellerini çırparken yüz hatlarını ciddi anlamda sapkın bir zevk kapladı. "Yetiştirdiğim oğullara bak. Öfkeli, şiddet yanlısı adamlar. Aletler. Benim aletlerim. Bir isyan çıkarmaya çalışacağınızı düşünmek neredeyse komik. Nefes alıyorsun çünkü nefes almana izin veriyorum. Sahip olmanıza izin verdiğim şeyi bu şekilde elinizden alabilirim." Parmaklarını şıklattı ve yüksek deri koltuğuna oturup rahatladıktan sonra bakışlarını bir kez daha bana çevirdi.

"Bana inanmıyor musunuz? Tiernan'a bak. Burada zafer kazanmış gibi duruyor, kendi oğlu olmadığını bilerek onu yetiştiren adamı incitmeye o kadar hazır ki, asla aile adına layık olacak kadar iyi olamayacağını biliyor. Ona her şeyi verdiğim halde minnettarlıktan yoksun."

Tedirgin bir şekilde yer değiştirdim, çünkü çok emin görünüyordu.

"Ona bak," diye tekrar ısrar etti, odanın etrafına bakarak. "Biz konuşurken onun için önemli olan son şeyi de elinden aldığımı bilmiyor."

Korku, fırlatılmış bir cirit gibi göğsümün tam ortasına saplandı. Darbenin ağırlığı altında sendeledim, acı ve öfke vücudumun her santiminde patladı.

"Ne yaptın sen?" Uyuşmuş dudaklarımın arasından sordum.

Bryant sırttı, dişleri ve diş etleri kızarmıştı. "O yaşlı McTiernan'ların sana o evi vermemesi gerektiğini söylemişim. Sana verdiği bağımsızlığı hiç sevmedim. Bu yüzden onu elinden aldım."

İçimdeki canavarı zincirlerle ruhumun derinliklerine kilitleyen mantık ya da kontrol her neyse, ciddi bir acı verici sarsıntıyla kırıldı, gövdem darbeye titredi. Beynimde hiçbir düşünce yoktu. Sebep yoktu. Sınırlar yoktu.

Sadece saf, damıtılmış acı ve soğuk, kemik kıran öfke.

Bir saniyede üzerine atıldım, masanın üzerinden onu yakalamak için hamle yaptım ve sandalyeden yere sürükledim. Bana karşı koydu belki ama nafileydi. Tırnaklarının derimi tırmaladığını ya da dişlerinin ön kolumu ısırıldığını hissetmedim. Bu öfke beni hayvanlaştırdı, kafirleştirdi. Bryant Morelli'yi yere yıkmaya başladığımda Brandon'ın Hulk'u duygularımın gücü ve vahşeti karşısında hiçbir şey yapamadı. Yumruğum çenesine değdi.

İlk başta kimse beni durdurmaya çalışmadı. Uzaktan, ne yapacakları konusunda tartıştıklarını duyabiliyordum ama hiçbiri kayda geçmiyordu.

Bryant'ın her şeyimi aldığı gibi Belcantes'imi de benden alacağı korkusundan başka bir şey yoktu.

"Onlara ne yaptın?" Öyle güçlü kükredim ki, kelimeler boğazımı yırttı ve dilimin arkasında kan bıraktı.

"Sana bir Konstantin'e aşık olma demiştim," diye homurdandı. "Bundan iyi bir şey çıkmayacağı konusunda seni uyarmıştım."

Sanki bir işaretmiş gibi, Bishop's Landing'de bir yerlerde şiddetli bir kükreme ve ardından yankılanan bir *patlama oldu!*

İçimdeki her şey durdu, korkudan donup kaldım. Masanın üzerinden kardeşlerime baktım, gözleri dehşetle açılmıştı.

Hayır.

Hayır. Hayır. Hayır.

Beni dışlayan, hançer fırlattığım çerçeveli aile fotoğrafı yeniden çerçevelenmiş ve masasının üzerine geri konmuştu. O zaman ona uzandım, ahşabın köşesine çarptım, böylece cam kırıldı ve Bryant'ın yüzünün yanına yağdı. Parmaklarım parıldayan uzun bir cam parçasının kenarını sıkıştırdı ve onu babamın yüzüne doğru kaldırdım.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye fısıldadım harap olmuş boğazımdan, tüm bedenim öylesine büyük bir öfkeyle titriyordu ki, şiddetten başka bir yolla onu temizlemenin yolu yoktu. "Hayatının geri kalanında her gün, olduğun gibi bir hayvan gibi bu evde kilitli yaşayacaksın. Senden *her şeyini* alıyoruz, seni lanet psikopat. Artık özgürlüğün yok. Bir daha asla kendi amaçların için hayatlarımıza müdahale etmemeni sağlamak için her hareketini izleyeceğiz. Lion Court'a döndüğümde ailemi ölü bulursam

Seni bu lanet odada ipe çekeceğim ve kan kaybından ölene kadar her gün soyacağım."

Yüzünde artık kahkaha yoktu, sadece hastalıklı, alçalan bir farkındalık vardı. Gözlerini odanın içinde gezdirerek oğullarından herhangi birinde bir kurtarıcı aradı.

Kimse bir santim bile kıpırdamadı.

Ve Bryant Morelli gibi saf bir şeytanla daha fazla vakit kaybetmeyecektim.

Parıldayan, kan lekeli bardağı yüzüne çarpmak istedim. Lanet olası kırık kalbimdeki intikam dolu nefretin aslan kükremesini zar zor duyabiliyordum. Eti ve kası yarmak, kemer tokasının bir zamanlar bende açtığı yolu açarken yanağının ve çenesinin kemiğine saplanmak istiyordum.

Ama Bryant beni tam da bunu yapmam için eğitmişti. *Onun* nihai silahı olabilmem için beni şiddet diliyle yetiştirmiş ve eğitmişti ama artık *onun olmaktan çıkmıştım*. Acı ve öfkemde haklı olduğuma inandırmak için benden her şeyimi almıştı, tek olduğum ve elimde kalan tek şey ticaretimin aracı, silah haline getirilmiş bedenimdi.

Ve bu artık doğru değildi.

Yine kardeşlerim vardı.

Beyler, Ezra arkamda ve Henrik ile Walcott en değerli iki eşyamla.

Bianca ve Brandon.

Gitmiş olsalar bile -düşüncelerim bu fikir üzerinde hıçkırıklara boğuldu- Bianca, Bryant'ın öldürülmesine asla göz yummazdı. Ellerimin kana bulanmasını ya da bunun sonucunda hapiste geçireceğim yılların boşa gitmesini istemezdi.

Neşeye giden yolu bulmamı isterdi. Bu da

döngüyü sona erdirmek demektir.

Şiddet yerine zarafeti seçmek.

Bryant'a verebileceğim en büyük siktiri çekmek, bana öğretmek için çok uğraştığı her şeyden u z a k l a ş m a k t ı .

Bu yüzden elimdeki cam parçasını yere attım ve hayatımda yaptığım en zor şey olmasına rağmen ayağa kalktım.

"Bay Morelli'den uzak dur, Tiernan," diye uyardı arkamdan yeni bir ses.

Onu zar zor duydum ama Beckett aniden arkamdaydı, masayla bedenim arasına girerek beni kapıdan engelledi.

Kafamı kaldırdığımda kapıda iki Morelli muhafızı vardı.
Ayaklarının dibine yığılmış olan Ezra'yı yere sermişlerdi.

İçlerinden biri silahını bana doğrultmuştu.

Diğeri Bianca'yı tutuyordu.

Kalbim küt küt atarak durma noktasına geldi.

"Ben iyiyim," diye hafif bir gülümsemeyle güvence verdi, gardiyan onu boğazını sıkmış olsa da. "Ama Tiernan, sanırım Lion Court'u havaya uçurdular. Ben sadece kapıya gittim çünkü Tilda oradaydı--"

"Yeter," Bryant'ın cılız sesi odayı böldü. "Eğer onun yaşamasını istiyorsanız, inin."

Bryant'tan yavaşça uzaklaştım, Bianca'yla birlikte korumayı izledim, Bryant'ın sendeleyerek ayağa kalkmasını ve sandalyesine yığılıp yarılan dudağından ve çenesinden akan kanı eliyle silmesini izledim.

Bana bir ömür boyu sürecekmış gibi görünen tek bir saniye baktı.

O bakışta ne empati vardı, ne sıcaklık ne de sevgi. Sadece iyiliğin ölmeye gittiği boş bir oda vardı.

Ne yapacağını biliyordum çünkü o kadar kötü biriydi ve sadece bir psikopat Bianca gibi bir masuma zarar verebilirdi.

"Öldürün onu," dedi.

Ama ben çoktan harekete geçmiştim, Beckett'ın ve masanın etrafından dolanıyor, başıma gelen en iyi şeyi, benim gibi bir canavarı sevecek kadar nazik ve güçlü tek kadını tehdit eden gardiyana doğru koşuyordum.

Ethan adında sayısız kez birlikte çalıştığım bir adam olan gardiyan silahını bana doğrulttu ve ateş etti.

Kurşun hala iyileşmekte olan omzumu delip geçti. Durmadım.

Her şey o kadar hızlı gelişti ki, Bianca'ya odaklanmışım ama Lucian ve Carter'ın diğer muhafızla meşgul olduğunu, Beckett'ın Bryant'a bir şey yaptığını biliyordum.

Altı adım ötedeydim, çok yakındım.

Ethan tekrar ateş etti.

Kurşun yan tarafımı alevli bir ok gibi kesti. Vahşi bir acı homurtusu dilimde patladı ama artık duramazdım.

Hiçbir şey içimde beni Bianca'ya doğru iten ivmeyi bastıramazdı.

Yerçekimseldi.

Düşsem bile, ona ulaştıktan sonra yapardım.

Beni acı, sefalet ve yalnızlık dolu bir hayattan kurtardığı kadar onu da kurtardıktan sonra.

İki adım uzaktayken, sağ elim muhafızın bileğinin iç tarafını kesti ve diğeri namluyu kavrayarak silahı acı verici bir açıyla geri itti. Normalden daha yavaşım, acıdan halsiz düşmüştüm ve ben silahı tamamen kendimden uzaklaştıramadan bir el daha ateş edebildi.

Boynumun yan tarafını sıyırdı, beni bütünüyle yutmakla tehdit eden alevli bir ateş izi.

Yere düştüm ama silah elimdeydi, saldırgandan kopmuştu.

Yerde kendine gelmekte olan Ezra hemen bacaklarını makasladı ve muhafızı yere yatırdı. Üzerine süründü ve adam debelenirken ön kolunu boynuna bastırdı.

Görüşüm dalgalandı ve yana doğru düştüm, karnıma ve omzuma kurşun yemiş olan tarafa sertçe indim. Nefesim kesildi, siyah noktalar görüşümde spiraller çizmeye başladı.

Bianca henüz güvende olmadığı için bilincimi kaybetmemek için mücadele ettim. Ama küçük şeyime daha fazla güvenmeliydim.

Çünkü bana doğru eğildi, paltosunu çıkarıp sızlayan boyun yarama bastırdı. Bana bir şeyler mırıldanıyordu ama ben hiçbir şey duyamıyordum. Akıntıyı durdurmak için elimi ceketin üzerine bastırdığında, elimden geldiğince baskı uyguladım ve beni öpmek için eğildiğinde, gözyaşları yüzümdeki kan kadar sıcaktı, onu öpmeye çalıştım.

Bundan bir an sonra, kabaran acıya karşı gözlerimi kapattım ve uyanık kalma savaşımı kaybettim.

TIERNAN

BİR AN İÇİN, KENDİME GELDİĞİMDE ŞÖYLE DÜŞÜNDÜM

Canlı canlı gömülmüştüm. Geçmişte hep olduğu gibi Bryant kazanmıştı ve ben toprağın altı metre altına gömülmüştüm. Uzunlarım inanılmaz bir güç tarafından aşağı çekiliyordu, başımdaki baskı neredeyse acı veriyordu.

Ama sonra rahat nefes alabildiğimi fark ettim.

Kuru, yapışkan göz kapaklarımı sıyrıp gözlerimi açabileceğimi.

Işık kornealarım batıyor, beynime buz kıracakları saplıyordu ama bir an sonra tekrar görüşümü kazandım.

Göğsümün her yerine sarı iplik dökülmüştü. Hayır, iplik değil.

Düşüncelerimin sisini dağıtmaya çalıştım ve bunun saç olduğunu fark ettim. Altın rengi saçlar.

İki başı göğsüme tünedi. Bianca ve Brandon.

Yattığım hastane yatağına, vücudumun etrafında kıvrılmış iki parantez gibi sıkışmışlardı, beni koruyor, bilinçsizliğimde bile beni rahatlatıyorlardı.

Bianca ve benim Noel arifesinde Brando ile yatağında yatışımız gibi.

Ağzım kurumuştı ama haleli saçlı Belcantes'lere bakarken boğazımın yanmaya başlamasının nedeni bu değildi.

Güvendeydiler.

Buradaydılar.

Benim

yanımdaydılar.

Çünkü onlar benimdi ve ben farkında olmasam da beni rahatlatmak istiyorlardı.

Ağır, titreyen bir elimi kaldırdım ve Bianca'ya dokunmak için başının arkasını kavradım.

"Son iki günü bekleme odasında geçirdiler," dedi Walcott'un sesi.

Başımı kaldırdım, çevremdeki diğer şeyleri görmek için dünyamı hastane yatağının ötesine genişlettim.

Walcott, Ezra ve Henrik pencerenin kenarına sıkışmış bir şekilde oturmuşlardı. Beckett ve Sarah yatağın iki yanına çekilmiş ayrı sandalyelerde oturuyorlardı. Carter kapının yanında duruyordu, en küçük kardeşim bana gülümsüyordu.

Hepsi buradaydı.

Herkes buradaydı.

Göğsüm zonkluyordu ve hiçbir morfinin bu ağrıyı dindiremeyeceğini biliyordum.

"Ne oldu?" Mırıldandım.

Sesimin göğsümde çıkardığı gümbürtü Bianca'yı uyandırdı, ağzı şaşkınlıktan bir 'O' harfine dönüşmeden önce uykulu gözlerle bana baktı. Sevinçli bir sesle usulca ciyakladı ve ardından çeneme hafifçe bir öpücük kondurdu.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı ve beni tekrar oradan öptü. "Eğer canını yakmasaydı, seni her yerinden öperdim. Uyandığın için çok mutluyum."

Kısık sesle güldüm, sonra boynumdaki ve yan tarafımdaki dikişleri çekince irkilerek durdum. "Yağmur kontrolü."

Bianca o kadar geniş bir şekilde gülümsedi ki, neredeyse ışıktan daha fazla kör edecekti beni. Sanki üzerine yaptığım bir büyüden kurtulmak istercesine başını salladı ve yatağın başucundaki tepsiye uzanarak bir bardak su aldı. Suyu dudaklarıma götürdü ve ben de mutlulukla hepsini geri emdim.

"Ne oldu?" Tekrar sordum, şimdi daha netti.

Bianca iç çekerek başını göğsüme yasladı ve bir elinin parmaklarıyla çenemi hafifçe okşadı.

"Tilda kapıda belirip benimle konuşmak istediğinde Bryant'ın adamları tarafından götürülmüştüm. Ağlıyordum ve daha zeki olmalıydım ama ilk düşüncem ona yardım etmektir. Onu rahatlatmaktır. Bryant beni malikânen çıkararak için onu zorladığı için ağlayıp ağlamadığını merak etmeyi düşünmemiştim. Evli bir petrol kralıyla yaşadığı ilişkiyle ona şantaj yaptığını bilmiyordum." Öfkeyle hırladığımda

Bianca başını kaldırıp bana baktı. "Ona kızma Tiernan. İnsanlar tehdit edildiklerinde çaresiz şeyler yaparlar."

Henrik daha sonra anlatıyı kaldığı yerden devam ettirdi ve beni hayatta görmekten duyduğu mutluluğu ifade eden bir hareketle elini göğsüne vurdu. "Şanslıydık. Bryant'ın gönderdiği aptallar sessiz alarmı çalıştırdı. Walcott, Brando ve Picasso'yu aceleyle arabalardan birine bindirip evden çıkarırken ben de davetsiz misafirlerin peşine düştüm. Onları arka salonda yakaladım. Tahminimce bombayı alt kattaki benzin deposuna yerleştirmeyi planlıyorlardı ama o kadar ileri gidemediler ve benim geldiğimi duyunca bombayı piyanonun üzerine koydular."

Bryant'ın başarılı olması halinde ailemin başına gelecekleri düşününce içimi bir korku kapladı. Lion Court eski bir evdi ve onların böyle bir patlamadan sağ çıkma ihtimalini hiç sevmiyordum.

"Arka bahçede sonuncusuyla mücadele ederken patladı. Isı patlamasını yirmi metre öteden bile hissedebiliyordum. Evin sağ arka köşesini havaya uçurdu. Yani bir süre daha orada yaşayamayacağız."

Walcott, sanki bunun bir önemi varmış gibi, "Enkazı temizleyen ekiplerim ve yeniden inşa için planlar hazırlayan bir mimarım var," diyerek beni temin etti.

Sanki iki sarışının kollarıma güvenle yerleşmesinden başka bir şey önemliymiş gibi.

"Bryant?" İçimde kabaran taze öfkeyle, uyuşturucunun neden olduğu yumuşaklığımı yiyerek talep ettim.

O zaman açıklama yapan Carter oldu, sanki kendini topraklamak için bana dokunması gerekiyormuş gibi öne çıkıp büyük elleriyle ayaklarımı kavradı.

İçimi ılık ve sıvı bir şeyle doldurdu, sanki kanımın yerini şampanya almış gibiydi.

Carter kara gözlerini bana dikti. "Şu anda kilit altında."

Bianca başını göğsümün üzerinde kaydırarak o canlı mavi gözleriyle bana baktı. Parmak uçlarını dudaklarıma dokundurdu ve diğer eliyle kalp şeklindeki madalyonunu sıktı.

"Keşke erkekler de madalyon taksaydı, böylece her gün görünür bir şekilde takabilirdin," diye fısıldadı.

"Ne?"

"Kalbim," dedi usulca, ona madalyonu verdiğimde söylediğim sözleri anımsayarak. "Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok, Tiernan. Senin savaşın benim savaşımdır. Sen kanarsan, ben de kanarım."

O zaman yüzüne baktığımda aşkın ne kadar tehlikeli olabileceğini anladım. Çünkü o haklıydı. Onun için yapamayacağım hiçbir şey yoktu.

Aşılamayacak kadar uzak, ödenemeyecek bedel yok. Onun için ölür ve öldürürdüm, tıpkı şimdi onun için yaşadığım gibi.

Ve şimdi anlıyorum ki o da aynı şekilde hissediyordu.

Hayatım boyunca karşılaştığım tüm dehşet ve acılar bu muhteşem kadın için bir bedeldi. Hayatımın geri kalanını onun hediyesini kazanarak geçirecektim.

"Seni seviyorum," dedim ona ve bu yeterli gelmedi. "Kalbini göğsüme dövme yaptıracağım, böylece senin benimkini taktığın gibi ben de her gün takabileceğim."

Devrilmiş bir kavanozdan dökülen bal gibi yavaş, tatlı bir gülümseme. "Bunu çok isterim."

Ben de öyle.

"O ölmedi," diye devam etti Carter. "Onu adamlarımızla birlikte eve kapattık ve izleme sistemini kurduk."

"Orada kalacağım," dedi Sarah, kalçamı okşamak için öne doğru eğildi ve elini kasın etrafında kıvırdı. "Ben kalmak istiyorum. Onu sakın tutacağım, eski yöntemlerine dönmediğinden emin olacağım. Muhafızlarınız olabilir ama kimse yaşlı adamı benim kadar tanıyamaz."

"Kalmak zorunda değilsin," diye karşı çıktım. "Bu ondan uzaklaşmak için bir şans."

"Öyleyim," dedi. "Şimdi sana teşekkür ediyorum. Ve biyolojik babanı sır olarak sakladığım için beni affedip affetmeyeceğini soruyorum."

Bakışlarım sandalyede kaskatı oturan Beckett'a kaydı. Gömleğinin bir kolu kıvrılmıştı ve dirseğinin etrafına bir bandaj sarılmıştı.

"Gitmemi istiyorsanız anlarım," diye gönülsüzce teklif etti. "Ama kalmayı çok isterim."

"Yaralıydın." Çenemi dirseğine doğru salladım. "Yaptığın şeyi yapmak zorunda değildin. Sanırım artık neden yaptığını biliyorum."

"Senin için de kan verdi," diye mırıldandı Bianca. "Otoyolda toplu bir kaza olmuş ve kanları azalmış. Kurşunlardan biri dalak atardamarına isabet etmiş ve çok kan kaybetmişsin."

Beckett'a göz kırptım, isteksiz bir hayranlık göğsümün duvarlarından içeri girmeye çalışıyordu.

Omuz silkti. "Yakın zamanda ameliyat oldum. Kan grubumu biliyordum ve eşleştik. Önemli bir şey değil."

Benimkinden sadece birkaç ton daha koyu olan o yeşil gözlere baktım ve kalın bir şekilde yutkundum. Tüm çocukların temel dürtüsü olan ebeveynlerini sevme dürtüsüne karşı çıkmaya çalışıyordum. Artık daha iyi biliyordum. Aile dediğin şey

doğuştan değil. Bazen sizi en çok seven insanların sizinle aynı kanı, hatta aynı ahlakı ve bakış açısını paylaşması gerekmiyordu.

Eğer izin verirsiniz, aşk her şeyin ötesine geçerdi. Eğer hissedersen.

Ama Beckett'a bakınca, yıllarca *Inequity'nin* hamiliğini yaptığını, Bianca'ya Caroline ve Lane'in vasiyeti konusunda nasıl yardım ettiğini, bana yardım etmek için *iki kez* öne atıldığını düşününce, ona bir şans verirsem beni seveceğini biliyordum.

Bryant hayatım boyunca benim babamdı ve hiç denememiştir.

Ben de çenemi kaldırıp adama baktım. "İstersen kalabilirsin. Ama bunun bizi en iyi arkadaş yapacağını sanma."

Beckett'ın dudakları seğirdi. "Asla."

"Tiernan?" Brando'nun uykulu sesi başını kaldırmadan bir an önce yükseldi, uykulu gözlerini kırıştırarak bana baktı. "Uyanık mısın?"

"Öyle misin?" Omzumu acıtmasına rağmen bir elimle saçlarını geriye iterek alay ettim. "Selam dostum. Seni özledim."

Alt dudağı titredi, gözleri doldu. "Sen iyi misin?"

"Evet evlat, iyiden de öteyim."

Sanki bilmiyormuşum gibi, "Vuruldu," dedi. "Üç kez." "Evet."

"Anca'yı kurtarmaya çalışıyordun," diye gerekçelendirdi. "Ama bir daha böyle bir şey yaparsan çok kızarım çünkü bizi bırakıp gidemezsin, tamam mı?" Kalın bir şekilde yutkundu ve elini hastane önlüğünün içine soktu. "Lütfen bizi bırakma."

Tanıdığım en nazik yüze bakarken ağlama isteğiyle burnum kaşındı. Buklelerinden birini parmağıma doladım ve çekiştirdim. "Söz veriyorum Brandon, hiçbir yere gitmiyorum. Sen, ben ve Bianca sonsuza dek bir aile olacağız."

"Peki Henrik, Ez ve Wally?" diye sordu. "Onlar da tabii ki."

"Her zaman büyük bir ailem olsun istemişimdir," diye itiraf etti, bana doğru kıvrıldı ve köşedeki Carter'a neredeyse utangaç bir bakış attı. "Kardeşlerin de amcalarım gibi mi olacak şimdi?"

Başının üzerinden Carter'a baktım.

"Elbette öyleyiz," diye kolayca kabul etti, sonra öne doğru eğildi. "Lucian ve Leo burada olamadılar ama gelecekte bizi sık sık göreceksin. Duyduğuma göre

süper kahramanlar gibi. Övünmek gibi olmasın ama daha önce dünyayı kurtarmaya yardım etmiştim."

Brando'nun ağzı açık kaldı. "Wooooow. Bu çok havalı."

Herkes kıkırdadı, Brandon'ın cazibesi odadaki son soğuk gerilimi de eritti. Carter kendi maceralarını anlatarak Brandon'ı eğlendirmeye başladı ve Sarah ile Beckett sandalyelerinde geçici bir sohbete daldılar.

Bu yüzden, Bianca'nın başını geriye itmek ve onu derinden öpmek için anlık bir mola verdim.

Ayrıldığımızda "Hastane nefesin var," diye alay etti. O gülene kadar alt dudağını ısırarak homurdandım.

"Umurumda değil," diye fısıldadı sanki bu bir sırması gibi. "Açıkçası babamın vasiyeti, New York Üniversitesi'ne girmek ya da Constantines ile Morellis'in karşılaşması umurumda bile değil. Sen ve küçük kardeşim dışında hiçbir şey umurumda değil."

"Bizim için endişelenmene gerek yok," diye yemin ettim, başının arkasını avuçlarımla arasına aldım, kafatasını bana yaslamasının verdiği savunmasızlığı seviyordum. "Biz her zaman burada olacağız. Mezun olmaya, yeni arkadaşlar edinmeye, büyümeye ve NYU'nun en parlak yeni öğrencisi olmaya odaklanabilirsin. Her şeye sahip olabilirsin Bianca, bundan emin olacağım."

Yaralı yanağımı okşarken kahkahası dudaklarımdan süzüldü. "Kâbusumun, ummayı hiç düşünmediğim en iyi rüya olacağını kim tahmin edebilirdi ki?"

Ona sıırttım. "Sanırım fırsatını bulduğumda ne kadar canavar olabileceğimi sana hatırlatabilirim." Tekrar güldü ve bu ses bana serumun yapabileceğinden çok daha fazlasını yaptı. "Bana söz verdiğin sonsuza dek mutlu son bu mu yani?"

"Öyle mi hissediyorsun?" diye fısıldadı dudaklarıma.

Onu tekrar öptüm, dudaklarımızı söylemek zorunda olmadığım kelimelerle mühürledim. O hastane yatağında yatarken, kurşun yaralarıyla delik deşik olmuşken, evimden ve kulübümden yoksunken, ama etrafım beni sevmek isteyen insanlarla çevriliyken, kahrolası hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

GÜZEL KABUS'U OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİZ! UMARIZ
Giana Darling'in yasak aşk romanını seviyorum, Karanlık'ın ikinci kitabı

Rüya düeti. Haber bültenlerimize buradan kaydolarak Tiernan ve Bianca'nın bonus sonsözünü okuyabilirsiniz: www.dangerouspress.com/nightmare

Ve Tiernan'ın ağabeyi Leo Morelli'nin destansı bir aşkı var!

Canavar geçmişinde karanlık bir sır saklamaktadır...

Leo Morelli zalimliği yüzünden Bishop's Landing'in Canavarı olarak bilinir. Constantine ailesinden intikam alacak ve bu süreçte milyonlarca dolar kazanacaktır. Bu, çılgın icatlar yapan yaşlı bir adamı kullanmak anlamına gelse bile.

Güzel kız ailesi için her şeyini feda edecek...

Haley Constantine babasını korumak için her şeyi yapacaktır. Hatta onun hayatı için bedenini bile verir. Üniversite öğrencisi, acımasız milyarderle otuz gün geçirmek zorundadır. Adam onun özgürlüğünü aşağılayıcı yollarla kazanmasını sağlayacaktır ama sonunda kendisini özgür bırakması için ona ihtiyacı vardır.

GİZLİ CANAVAR'I OKUYUN >

Savaşan Morelli ve Constantine ailelerinin bir okyanusu dolduracak kadar kını var ve en sevdiğiniz tehlikeli aşk yazarları tarafından anlatılıyor. Şu anda hangi kitapların mevcut olduğunu görün ve yeni çıkanlardan haberdar olmak için buradan kaydolun...

www.dangerouspress.com

OceanofPDF.com

GECE YARISI HANEDANI HAKKINDA

Savaşan Morelli ve Constantine ailelerinin bir okyanusu dolduracak kadar kini var ve yepyeni hikayeleri en sevdiğiniz tehlikeli romantizm yazarları tarafından anlatılacak. Bu seriler artık okumanız için hazır! Geceyarısı Hanedanı dünyasında daha da fazla kitap ve yazar geliyor, o yüzden hemen başlayın...

Yaş farkı olan yasak bir romantizmi mi seviyorsunuz?

Peder Magnus Falke olarak, arzularımı bastırıyorum. Yatılı bir Katolik okulunun başöğretmeni olarak, hiçbir öğrencim tarafından baştan çıkarılmadım. Ta ki o...

Dürtülerimi kontrol etmek için rahip oldum.

Sonra Tinsley Constantine ile tanıştım.

[GÜNAH DERSLERİ OKUYUN >](#)

"Tabu romantizminin en iyisi! LESSONS IN SIN, Pam Godwin'den bir başka karanlık başyapıt!" - JB Salsbury, New York Times çoksatan yazarı

Constantine ailesinin reisi Winston Constantine ile tanışın. İnsanların onun iradesine boyun eğmesine alışkın. Para her şeyi satın alabilir. Ve herkesi. Yeni hizmetçisi Ash Elliot da dahil.

Ama aşk bir Konstantin'den geldiğinde ölümcül sonuçlar doğurabilir. Gece yarısına doğru, bu seçim her ikisi için de kaybedilebilir.

[GECE YARISI VURUŞUNU OKUYUN >](#)

"Güçlü bir duygusal yumrukla dolu harika bir hikaye anlatımı, bir kitaba bu kadar bağlanmayalı yıllar oldu. Erotik romantizm en iyi haliyle!" - 1 New York Times çoksatan yazarı Rachel Van Dyken

"Gece Yarısı Vuruşu uzun zamandır okuduğum en ateşli kitap! Winston Constantine, istediği şeyin peşinden gitmek için hiçbir özür dilemeyen, pis konuşan bir alfa." - USA Today çoksatan yazarı Jenika Snow

Daha fazla kötü çocuk, daha fazla dram ve daha fazla ateş için hazır mısınız? Constantine'lerin yerleşik bir iş bitiricisi var. Birini şiddet kullanarak ikna etmeleri gerektiğinde çağırdıkları adam. Ronan tehlike ve güzellik, cinayet ve merhametti.

Işıltılı bir partinin dışında, karanlıkta bir adam gördüm. O zaman onun bir suikastçı olduğunu bilmiyordum. Bir kiralık katil. Bir paralı asker. Ronan tehlike ve güzellik saçıyordu. Merhamet ve gizem.

Onu istedim ama zaten başka bir adamla sözlüydüm. Onu öldüren Ronan olabilir. Ama savaşan iki aile kanımı istiyor. Nereye gideceğimi bilmiyorum.

Lüks ve sırlarla dolu çığgın bir dünyada güvenebileceğim tek kişi o.

[BOZUK OKU >](#)

"M. O'Keefe bu seksi, karmaşık romantizmde en iyi performansını sergiliyor, bir yandan düşündüğünüz her şeyin doğru olup **o l m a d ı ğ ı n ı** sorgularken bir yandan da bir sonraki kitabı almak için can atıyorsunuz!" - New York Times çoksatan yazarı K. Bromberg

"Güçlü, seksi ve bir rüya gibi yazılmış olan RUINED, sonsuza dek okumak isteyeceğiniz türden bir kitap. Ronan Byrne benim yeni romantik bağımlılığım ve şimdiden daha fazla mavi için can atıyorum.

gözler ve karanlıkta kirli işler." - USA Today Çok Satan Yazarı Sierra Simone

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Giana Darling Hakkında

Giana Darling, Wall Street Journal, USA Today ve Amazon'un en çok satan 40 yazarı arasında yer alan, aşk ve romantizmin tabu ve endişeli yanları konusunda uzmanlaşmış Kanadalı bir romantizm yazarıdır. Şu anda güzel Britanya Kolumbiyası'nda yaşamakta ve zamanını erkeğinin bisikletinin arkasına binerek, turta pişirerek ve kedisi Persephone ve Golden Retriever cinsi köpeği Romeo'ya sarılıp kitap okuyarak geçirmektedir. Okurlarından haber almayı çok seviyor, bu nedenle herhangi bir sorunuz veya yorumunuz varsa lütfen gianadarling@gmail.com adresinden onunla iletişime geçin.

Okuyucu Grubuma Katılın

Beni Facebook'ta beğenin

Beni IG'de takip edin

Bültenime abone olun Beni

BookBub'da takip edin

Beni Goodreads'te takip

edin Beni Twitter'da takip
edin

Beni Pinterest'te takip edin

OceanofPDF.com

GIANA DARLING'İN DİĞER KİTAPLARI

Günahın Evrimi Üçlemesi

Giselle Moore, Amerika'da yeni bir hayat kurmak için Fransa'daki geçmişinden kaçmaktadır, ancak New York'a taşınmadan önce Meksika sahillerinde bir tatile çıkar ve günahkâr, esrarengiz bir adamla tanışır.

İtaatkâr arzularını uyandıran ve hayatını sonsuza dek değiştiren Fransız iş adamı Sinclair.

İlişki Sır

Sonuç

Günahın Evrimi Üçlemesi Kutu Seti

Düşmüş Adamlar Serisi

Düşmüş Erkekler, birbiriyle bağlantılı, bağımsız, erotik MC romanları serisidir ve her biri kirlili konuşı, Alfa erkekleri ve kalplerini kazanan güçlü, arsız kadınlar arasındaki yaş farkı aşk hikayelerini içerir.

Yolsuzluk Dersleri

Karanlık Tarafa Hoş

Geldiniz

Yalanlarla

Mürekkeplenmiş

Düşüşün

Ardından İyiler

Kötüye Gitti

Yürüyen Ölü Adam

Düşmüş Adamlar Şiir Kitabı:

Demir Kalplerin Kralı

Köleleştirilmiş Düet

Köleleştirilmiş Düet, on sekiz yaşındaki İtalyan bir mankeni konu alan karanlık bir aşk düolojisidir, Borçlu babası tarafından, kendisi için cinsel kölelikten daha fazlasını içeren hain planları olan bir İngiliz kontuna satılan Cosima Lombardi... Onların destansı hikâyesi İtalya, İngiltere, İskoçya ve ABD'de beş yıl boyunca cinayet, ayrılık ve sonsuz yalanlarla örüli bir ağı katlanırlar.

Enthralled (The Enslaved Duet #1)

Enamoured (Köleleştirilmiş Düet, #2)

Anti-Kahramanlar Aşk Düetinde

*Elena Lombardi buz gibi soğuk, kalbi kırık, her şeyden nefret eden bir ceza avukatıdır.
Ancak kız kardeşi, New York'un en kötü şöhretli mafyasını cinayetten yargılaması için ona
yalvardığında, bunu reddedemez ve çok geçmeden kendini, New York'un tehlikeli cazibesine karşı
koyamaz halde bulur.
Dante Salvatore.*

Kahramanlar Düştüğünde (Aşık Anti-
Kahramanlar, #1) Kötüler Yükseldiğinde (Aşık
Anti-Kahramanlar, #2)

Elit Yedi Serisi
Tembellik (Elit Yedili Serisi, #7)

OceanofPDF.com

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Tüm hakları saklıdır. Bir incelemede kullanılması dışında, bu çalışmanın herhangi bir bölümünün çoğaltılması veya kullanılması, aşağıdakilerin açık yazılı izni olmadan yasaktır
Yazar.

GÜZEL KABUS © 2022 Giana Darling Kapak tasarımı:

Damonza

OceanofPDF.com

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

